

Darius Mockus

Filognozijos pradmenys

Dievo bažnyčia

13 tomas

Darius Mockus

Filognozijos pradmenys

Dievo bažnyčia

13 tomas

Kaišiadorys, 2024

Filozofijos pradmenys
Dievo bažnyčia
13 tomas

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

ISBN 978-609-08-0432-2

© Darius Mockus, 2024

Turinys

I. Ontologinės hologramos substancijoje -----	1
1. <i>Centrinis Baltojo drakono veikalas</i> -----	1
2. <i>Natūrali hierarchija</i> -----	5
3. <i>Metafizika kaip atskaitos taškas</i> -----	9
4. <i>Žmogaus laisvė Dievo bažnyčioje</i> -----	13
5. <i>Dieviška sieva kaip absoliuti, dvasinė erdvė</i> -----	17
6. <i>Apie slaptą Jėzaus mokymą</i> -----	21
7. <i>Prieš technovergovę</i> -----	25
8. <i>Nuo laukinio iki bioroboto</i> -----	28
9. <i>Nauji dangaus šeimininkai</i> -----	33
10. <i>Ar norime į „šviesų rytų“?</i> -----	37
11. <i>Baltasis drakonas: apeksas ar teoras?</i> -----	41
12. <i>F. Nietzsche'ės viršžmogio kaip dievūno samprata</i> -----	45
13. <i>Saviobjektyvizacija ir tiesa</i> -----	49
14. <i>Filognozijos kelio problema</i> -----	52
15. <i>Anapus Animus olos</i> -----	56
16. <i>Įtakų pilnas vaizdas</i> -----	60
17. <i>Sveiko proto pergalė</i> -----	64
18. <i>Drakono akies teorija</i> -----	68
19. <i>Pradinės mokyklos programa</i> -----	71
20. <i>Budizmo pamokos</i> -----	75
21. <i>Kur veda anticivilizacija?</i> -----	79
22. <i>Ezoterinė filognozija (2)</i> -----	82
23. <i>Begalybės vartai</i> -----	86
24. <i>Filosofijos genijus</i> -----	90

II. Archyvas: kaip paaiškinti sąmonę? -----	95
<i>Luksorinų srautas-----</i>	<i>95</i>
<i>Sąmonės mokslas -----</i>	<i>99</i>
<i>Energetinė rizoma -----</i>	<i>105</i>
<i>Minčių skaitymo technologija-----</i>	<i>109</i>
<i>Slaptos fizikos principai -----</i>	<i>113</i>
<i>Metaloginė sąmonės fizika -----</i>	<i>117</i>
<i>Žmogaus kiborgizacija-----</i>	<i>121</i>
<i>Išbaigto žmogaus teorija -----</i>	<i>126</i>
<i>Luksorinų bomba -----</i>	<i>130</i>
<i>Visas žmogaus spektras-----</i>	<i>133</i>
<i>Žmogaus branduolys -----</i>	<i>137</i>
<i>Pasitinkant pergalės metus-----</i>	<i>141</i>
<i>Kaip kovoti prieš telepatiją -----</i>	<i>145</i>
<i>Dirbtinės sąmonės klausimas -----</i>	<i>148</i>
<i>Hipostratinis ginklas -----</i>	<i>153</i>
<i>Sąmonės inžinerija -----</i>	<i>157</i>
Rodyklė -----	161

I. Ontologinės hologramos substancijoje

1. Centrinis Baltojo drakono veikalas

„Baltojo drakono civilizacija“ yra kuriamas centrinis veikalas, susijęs su Žemės planetos centrine doktrina, apibrėžiančia civilizacijos ir santvarkos kūrimo priemonės, naudojamas Žemės valdovų. Tai nėra tikslus šios centrinės doktrinos perpasakojimas, greičiau jos interpretacija iš mano asmeninės perspektyvos, kur susipina mano asmeninė egzistencinė patirtis, daugiausiai susijusi su filosofijos studijomis ir šios doktrinos pagrindiniais archetipais. Tam turiu galimybę todėl, kad esu integruota sąmonė į archonto sistemą, su kuria esu sujungtas eteriniais psichikos integratoriais bei telepatiniu ryšiu ir Lietuvoje turiu emisaro rangą. Kodėl mano reali padėtis neatitinka šių priemonių yra atskira istorija, kurią galima suprasti susipažinus su mano „Psichotronikos“ archyvu, kurtu nuo 2007 iki 2018 metų. Dėl šios priežasties šios mano istorijos dalies neliesiu, vietoj to, parodysiu pagrindines vykdomos programos gaires, susijusias su dalinio atskleidimo uždaviniu. Šis atskleidimas reikalingas palengvinti transformacijos procesą, kuris prasidės kelių dešimtmečių bėgyje ir vyks apie tūkstantį metų, skaičiuoti pradėdant nuo du tūkstantųjų. Prieš tikrus, materialius pokyčius reikalingi informaciniai pokyčiai, kad sąmonėse susiformuotų teisingas supratimas ir jų neišvengiamumo jausmas, sukursiantis teisingus psichovektorius, atitinkančius ateinančias transformacijas.

Centrinė doktrina sudaryta iš penkių lygių, kurie prabėgšmais jau buvo minėti; tačiau šį kartą juos aptarsiu kitokia tvarka, iš kitokios perspektyvos. Ši informacija susijusi su santvarkos zonų logika, kuri apima genealoginės santvarkos struktūrą, žymimą raide A; valstybės organizacijos logiką, žymimą raide Z; ir archonto struktūrą, žymimą raide D. Apie tai šiek tiek rašyta „Filozofijos pradmenų“ 7 tome ir 9 tome, kuriuose buvo pristatytas šis principas. Čia kalbėsiu ne tiek apie zonas, kiek apie civilizacijos lygius, kurie priklauso nuo to, kiek atverta realybės ir koks nuo

to priklausantis veiklos mastas. Šie lygiai susistemina visus „Filognozijos“ vadovėlių 115 tomų, išsidėstančių tokia tvarka:

- I. Baltojo drakono civilizacija: baltojo drakono mokykla, 16 tomų.
- II. Kosminė civilizacija: archonto mokykla, 27 tomai.
- III. Imperija: aukštoji mokykla, 27 tomai.
- IV. Globalinė valstybė: vidurinė mokykla, 27 tomai.
- V. Valstybė: pradinė mokykla, 18 tomų.

Toliau trumpai aptarsiu kiekvieną iš jų, remdamasis informacija, kuri jau paviešinta ir susijusi su atitinkamu centrinio veikalo civilizacijos lygių hierarchijoje lygiu vietinėje kosminėje civilizacijoje, į kurią įeina Žemės planeta. Kaip matote, ši kartą pradedu ne nuo apačios, bet nuo viršaus, nes ši perspektyva realistinė, labiau atitinkanti realią padėtį pasaulyje, negu renkantis „liaudies“ poziciją kaip pagrindinę. Su šia hierarchija susijęs Dievo ir Šėtono bažnyčios klausimas, kuris, esant skirtinguose lygiuose, matomas ir sprendžiamas skirtingai. Norint sužinoti kaip šis klausimas matomas aukštesniame lygmenyje, kuriame žinoma daugiau informacijos ir atsiveria geresnis vaizdas, reikia atsisakyti liaudies mąstymo bei matymo, kuris yra žemiausias šios problemos variantas, nebūtinai atitinkantis tai, kaip problema atrodo iš dievo arba archonto perspektyvos. Jau buvo galima suprasti, kad juodasis drakonas susijęs tik su žemiausiu, penktu lygiu, o visi kiti pereina prie baltojo drakono civilizacijos, tačiau ne taip yra su Dievo ir Šėtono bažnyčia, kuri nepriklauso nuo to, kiek atveriamą realybės, nes net ją atvėrus pilnai, galima pasilikti Dievo bažnyčios pusėje, atsisakant naikinti gyvybę ir griauti planetines civilizacijas. Tai daugiau susiję su santykiu tarp inversijos ir eksversijos, kur DS maksimali inversija nebūtinai sukuria technologinį pragarą, kuriame klesti prievarta, smurtas ir vargas, nes dievai atsisako naikinti žemesnes gyvūnų rūšis, paversdami jas savo projektų „maistu“.

I. Baltojo drakono civilizacija yra dievų civilizacija, kuri pakilusi iki kosminio lygio ir turi didžiausią realybės atvėrimo laipsnį savo dvasioje. Prisimenant 1000 dalių skalę, tai būtų 1000 / 1000 lygis, kuris apima viską, ką visatoje įmanoma apimti ir pasiekiamas susiliejęs su dieviškuoju centriniu klotu, kurio pagalba galima

valdyti kosmosą. Šis lygis apima daugybę planetų sistemų ir planetų panašių į Žemę, kuriose vykdomi įvairūs projektai, tokie kaip civilizacijos auginimas, kuriai pasiekus reikiamą lygį, ji pakeliama iki kosminės civilizacijos išsivystymo. Žemėje tai tik pradžia proceso, kuriam užbaigti reikės apie tūkstančio metų, kol žmonija bus pilnai integruota į naują pasaulį. Tai filognozijos centrinio veikalo aukščiausias sąmoningumo laipsnis, rodantis, kad planeta pasiekė savo vystymosi maksimumą ir jai atsivėrė daugybė galaktikoje esančių kosminių resursų. Kas yra realybė iš šios perspektyvos rodo F-R3 rišlys, naudojant žmogaus perspektyvą.

II. Kas yra archontas, esantis žemiau už dievą, jau buvo galima suprasti: tai vietinės planetos valdovas, kuris turi kolektyvinę sąmonę, sudarytą iš daugybės elitinių žmonių, kurių centre yra dieviška dvasia, turinti valdžią visų žmogiškų archonto avatarų atžvilgiu, suteikianti jiems informaciją ir sugebėjimus. Archonto lygis jau yra kosminis, tačiau kadangi jis yra kolektyvinis archontas, tai individualiai kosmosu keliauti galimybę turi tik elitiniai jų avatarai, neturintys valdžioje viešų žmonių statuso, bet esantys slapta jo dalimi. Ši kosminė sistema dažniausiai maskuojasi karinėje infrastruktūroje, kurioje naudojasi bazėmis, kosmodromais, aerodromais ir pan. Pagal realybės atvėrimo skalę, pačiame viršuje tai būtų 800 / 1000 lygis, kuris atsakingas už planetos valdymą, civilizacijos vystymą ir žmonijos ruošimą integruotis į kosminę civilizaciją. Pagal savo sąmonės lygį šie žmonės prilygsta pusdievių sugebėjimams, kurių sąmonės apdovanotos galimybes išplečiančiais eteriniais psichikos integratoriais, padedančiais valdyti technologijas, su kuriomis kontroliuojama žmonija. Archontai naudoja ne neuroninius, bet eterinius psichikos integratorius, kurie yra virš žemiškų technologijų, tad yra neužgrobiami ir nenulaužiami iš žemesnio hierarchinio lygio. Filognozijoje šioje pakopoje naudojamas F-R2 rišlys.

III. Šis lygis yra planetinės monarchijos, turinčios imperijos statusą, kurios vadovas yra karalius ir imperatorius, galintis būti integruotas į archonto sistemą arba galintis būti tik statytiniu, vykdančiu archonto valią. Kaip žinia, planetoje susiklostė kelios tradicinės imperijos, įvardijamos kaip Vakarų ir Azijos civilizacijos,

apsimetančios, kad kovoja dėl planetinės centrinės valdžios statuso. Iš tikro ši centrinė valdžia jau egzistuoja, o imperijos motyvai daugiau ne politiniai, bet ekonominiai, kur jos varžosi dėl resursų, kad neprarastų galios ir įtakos turto mažėjimo pagrindu. Pagrindinis imperatoriaus tikslas – galia ir turtas, kurie maskuojami ideologiniu apvalkalu, reikalingu kontroliuoti sąmones ir protus. Nesenose planetos istorijoje vykę „imperiniai“, karai iš tikro buvo sukurstyti ne imperijų, o globalinių valstybių, kaip mini imperijųčių, turėjusių norą išsivaduoti iš savo „mini“ statuso ir tapti tikromis imperijomis. Naujausioje istorijoje tai prancūzai, vokiečiai, amerikiečiai. Imant dar žemesnį lygį, valstybes ir proto-valstybes, jų tikslas – tapti globalinėmis, pereinant į aukštesnę vystymosi fazę. Tai labai sunku, bet atsiranda drąsuolių, kurie surizikuoja ir vieni patiria krachą, kiti nugali. Šioje pakopoje, kaip ir žemesnėse, naudojamas standartinis F-R1 rišlys, maštant iš standartinio žmogaus perspektyvos.

IV. Globalinė valstybė yra toks valstybės evoliucijos etapas, kai valstybei atsiveria globalinė, arba planetinė, perspektyva, ji priimama į planetines organizacijas ir siekia globalinės įtakos tiek politikoje, tiek ekonomikoje. Tai būna susiję su multikultūriškumu, daugiakalbiškumu, imigracija ir emigracija, verslo masto augimu ir kitais, panašiais atributais. Svarbesne tampa ne praeitis, bet ateitis, į kurią nukreipta valstybės strategija, dėl to menksta tautinės valstybės istorijos svarbos jausmas ir nacionalizmas turi dalintis vieta prote bei pasaulyje su globalizmu ir transkultūralizmu. Šioje hierarchijos pakopoje atsiduria valstybės pareigūnai – kaip prezidentas, premjeras, ministrai ir verslo magnatai, – kurie turi įdiegtus neuroninius psichikos integratorius ir yra susiję su agentūriniu vietinės valstybės tinklu, kontroliuojančiu vietinius gyventojus ir aptarnaujančiu valdžios atstovus. Išsivysčiusios valstybės vadovai maksimaliai žino 400 / 1000 tikrovės ir kontroliuoja paprastus psichotronikos tinklus bei telepatinius telefonus, esančius vietinės gamybos.

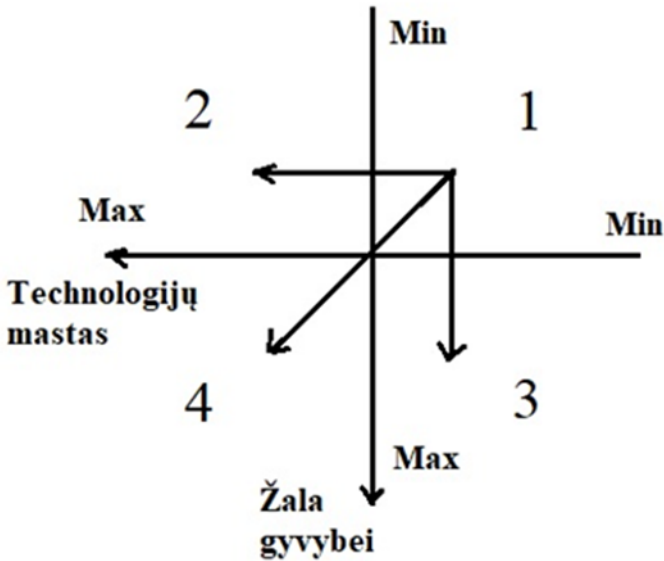
V. Paskutinis, žemiausias lygis yra paprasta tautinė valstybė, turinti gana ilgą egzistavimo istoriją arba yra prieš kelis šimtus metų

susiformavusi tauta. Jos likimas gali būti kažkada žlugusi imperija, kuri, praėjusi nuosmukio laikotarpį, susiformavo į stabilią vietinę valstybę; o gali būti atsiradusi iš neseniai susiformavusios proto-valstybės, kuri per istoriją ėjo sunkiausiu keliu: dažnai plėšiama, okupuojama, vėl išsivaduojanti, bet sugebėjusi išsaugoti savo tautinę tapatybę ir dėka palankių istorinių aplinkybių išsivysčiusi į stabilią valstybę. Žinoma ji visada lieka trokštamą imperijų arba regioninių valstybių grobiu, tačiau tai priklauso nuo politinių elitų ambicijų ir psichologinių charakteristikų, pavyzdžiui, subjektyvių įsivaizdavimų, kiek valstybėje turi vykti brendimo laikotarpis, ir kada ateina istorinis laikas daryti proveržį valstybės istorijoje. Šiame lygmenyje sąmonė – žemiausio išsivystymo lygio, žinojimas 200 / 1000 centrinio planetos valdovų veikalo, naudoja žemiausio rango neuroninius psichikos integratorius, naujokų psichotroninėje civilizacijoje statusu. Šio lygio centrinis veikalas aprašo bazines sąmonės formas, turi išvystytą filosofiją ir valstybės organizavimo bei valdymo mokslą.

Visi šie išvardinti lygmenys, kaip ašinę liniją turi žmogaus teoriją ir pagrindinį žmonijos organizavimo modelį, kur kiekvienai jo pakopai reikia vis aukštesnio išsivystymo laipsnio. Jau buvo galima suprasti, kad žmogaus tipai yra tokie: liaudis, aukštesnieji žmonės, elitas, pusdieviai ir dievai. Kiekvienas jų turi savo sąmonės formas, protines ir technologines galimybes, kurios reikalingos vis didesniai veiklos mastui, iki dievų kosminės civilizacijos, kurios atstovai jau yra transplanetiniai.

2. Natūrali hierarchija

Viena iš pagrindinių „Filognozijos pradmenyse“ sprendžiamų problemų yra gyvybės ir technikos santykis renkantis arba juodojo, arba baltojo drakono civilizaciją. Filognozija suprantama kaip pažinimo sistema, kurioje stengiamasi sukurti gyvybės apsaugos priemones, kad įgytas žinojimas technologijų kūrime būtų naudojamas etiškai ir nuosaikiai. Pažinimas yra natūralus žmogaus gebėjimas, be kurio negali apsieiti jokia civilizacija, tačiau jis gali įgyti protingas ir neprotingas formas, priklausomai nuo to, ar jis

1 pav.

tausoja pažįstamą pasaulį ir žmogų, ar ne. Tai priklauso nuo pamatinių nuostatų, tokių kaip gyvybės kaip saugotinos vertybės suvokimas, aiškus ribos žinojimas, prie kurios civilizacija turi sustoti, pažindama žmogų ir pasaulį. Tai daroma saugant tokias vertybes kaip nuosavybė, laisvė ir gyvenimas, be kurių neįmanomas nei žmogaus, nei jokios kitos gyvos būtybės orumas.

Žala gyvybei gali kilti iš proto, kuriant neprotingus santvarkos ir žmogaus sampratos modelius, kurie neatitinka jo prigimties, netinka kurti klestinčią ir augančią civilizaciją. Tai būdinga doktrinoms, propaguojančioms nūsiskimą nuo šio pasaulio, dėl to, kad jis laikinas, netikras arba žemas, bandant orientuoti mąstymą anapus, kuris gali būti anapus šio pasaulio arba anapus gyvenimo. Tokiose doktrinosose gyvybė nelaikoma verta auginimo, tik manoma, kad jeigu būtina, gyvenimo etapą reikia praeiti minimaliu praėjimu, taip tikintis užsitarnauti aukštą statusą kitame pasaulyje. Toks gyvybei priešiškas principas būdingas religijai, o kalbant konkrečiai apie Vakarų civilizaciją – krikščionybei. Šis principas žalingas gyvybei, nes jis verčia nūsiskuti nuo savo pagrindinių instinktų tikintis įgyti dieviškų galių, kurios įmanomos tik

kitoje egzistencijoje. Tai reiškia, kad vietoj praturtinimo gyvenimas nuskurdinamas, tampa nepakeliama kančia ir vargu. Ši problema sprendžiama antitezėje Jėzus iš Nazareto vs F. Nietzsche'ė, kuriam religija buvo tikra kvailystė, kuri kaip vėžys du tūkstančius metų ėda Vakarų civilizaciją, laukiančią išvadotojo, sugebančio suformuluoti naują principą, kuris būtų daug palankesnis gyvybei.

Kitas principas yra filosofijos, kuri paprastai lieka ištikima šiam pasauliui ir atsisukusi į gyvenimą. Jeigu ir domisi metafiziniais klausimais, tai neniekiant šio pasaulio ir gyvenimo, išsaugant tarp transcendencijos ir empirijos deramą pusiausvyrą. Filosofijoje, skirtingai negu religijoje, tik siekiama žinojimo, bet nemanoma, kad jis jau turimas, todėl filosofo vertinimas atsargesnis, nedarantis kategoriškų išvadų, neteisiantis. Su šiuo principu susijusi filognozija, kuri yra mokslo ir filosofijos mišinys, siekiant atskleisti holoplastinį realybės vaizdą ir pagrįsti nuosaikią baltojo drakono civilizaciją. Tai reiškia, kad siekiama plėsti technologijų mastą etikos paisančiu būdu, kuris nesiekia paversti mašina nei žmogaus, nei pasaulio, sukurta techninės civilizacijos, orientuotos į radikalų gyvybės perdarymo planą, kuris būdingas radikaliai baltojo drakono civilizacijai. Šis kelias yra blogiausias iš visų įmanomų pasirinkimų tarp juodojo ir baltojo drakono civilizacijos, kur yra du kraštutiniai: minimalus ir radikalus variantas, plečiant techniką, žalojančią planetos biosferą. Taip pat yra du tarpiniai variantai, kurie kyla ne tiek iš technikos, kiek iš proto nuostatos ir yra judėjimas link technikos arba anapus žmogaus. Jas galima pavadinti gyvybės ir savižudiška civilizacija – du minėti kraštutiniai, kur technikos mastas arba žala gyvybei minimali arba maksimali; nuosaiki bei žudikiška civilizacija, kurioje naudojama ne tiek dirbtinė realybė, kiek proto nuostata, kurioje, ideologijoje, judama arba link gyvybės – filosofija, arba nuo gyvybės – religija.

Kaip tai atrodo pavaizduota 1 pav.

Pirmas segmentas atitinka A. Šliogerio filosofijos principą, kuriame siekiama minimalizuoti technologijas ir atitinkamai žalą gyvybei, pradėdant nuo savo vidinės nuostatos, kurioje siekiama susitikti su pačiais daiktais, nesistengiant pakeisti jų jokiais pakaitalais, arba simuliakrais. Grynas švarus sąmonės laukas, neužterštas žmogaus kognityviniais ar emociniais afektais – būtina sąlyga siekiant pamatyti pačius daiktus jų virtualiai nesunaikinant, nes

virtualus naikinimas yra praktinio naikinimo prielaida. Šiam pirmapradžiam sąlyčiui pereinant į antrą segmentą gaunamas principas, propaguojamas D. Mockaus, kurio tikslas – pagrįsti civilizacijos technologinės plėtros modelį, kuris būtų nuosaikus ir etiškas, nesiekiant pavergti žmogaus ir gyvybės, pakeisti jos naujuoju žmogumi ir naujuoju pasauliu, kuris visas būtų proto sukonstruota technologinė mašina. Šiame principo vis dar saugoma hierarchija, kurioje natūralus pasaulis vertingesnis už dirbtinį, natūralus žmogus – pažangesnis už kiborgizuotą. Trečias segmentas, kaip jau buvo minėta, yra nusisukimo nuo šio pasaulio, atitinkamai nuo gyvenimo ir žmogaus, principas, atstovaujamas Jėzaus iš Nazareto, kuris siekė pagrįsti kitokį požiūrį į žmogų, vertindamas jame tik aukštąsias, dvasines substancijas, o tai, kas susiję su materialiu juslumu, laikė žema ir nešvaria žmogaus dalimi, kuri turi būti marinama ir naikinama, kad, kol sulauks mirties, iš žmogaus būtų nelikę jokio fiziškumo – to esą norįs anapusinis Dievas.

Pats radikaliausias nusisukimas nuo gyvybės yra radikali baltojo drakono civilizacija, kurioje dirbtinis pasaulis ir atitinkamai priešiškus gyvybei – maksimalus. To siekia mokslas, šiuo metu suprantamas kaip fundamentiniai tikslieji mokslai – kaip fizika, chemija, biologija, – kurie prasidėjo nuo paprastos mechanikos, paskui išsivystė į kvantinę mechaniką ir galiausiai į kibernetiką. Kibernetikos viršuje yra robotas kaip dirbtinė gyvybė, kuri, pavertus visą realybę apskaičiuojama, mechanine mašina, tampa jos valdovu ir kontrolieriumi. Pirmiausiai šitaip kibernetizuojamas žmogus, padarant jį daiktų interneto sudėtine dalimi, žmonių internetu, tada visa gyvybė „užkrečiama“ nanoimplantų virusu, ir, galiausiai, visa materija, kuri tampa suorganizuota į dirbtines mašinas, o kas nesuorganizuota lieka tik šio „techninio dievo“ resursu ir žaliava. Toks kelias gyvybei yra savizudiškas, nes ji sukuria aukštesnę už save egzistencijos formą, kuri nekuriama natūralaus Dievo, didžiosios sievos, bet sugeba pati save surinkti ir tobulinti, kol bus pasiekta holplastinės realybės riba, kurioje dirbtinis pasaulis susilygins su natūraliu iki mažiausio jos grūdelio, dirbtiniam dievui susiliejus su natūraliu Dievu ir vienam kitą anihiliavus. Visi žino, kad natūrali gyvybė yra tobuliausias gyvybės variantas, kuris pradeda evoliucijos kelionę kažkur nuo vidurio, siekiant ją vystyti

natūraliu būdu. Tačiau atsiradus dirbtinės gyvybės savikūros gali-
mybei, iš pradžių ji tokia primityvi ir negrabi, kad gerokai atsilieka
nuo žmogaus. Tačiau ši pati save kurianti mašina, išsivadavusi iš
žmogaus kontrolės, ilgainiui gali pasieti tokį didelį evoliucijos
greitį, kad jos sukurti technologijūnai, pralenks žmogų, o kūrimo
sugebėjimas prilygs holoplastinės tikrovės lygiui. Tada prasidės
techninio dievo era, kurioje žmonija arba susilies su šiuo techniniu
monstru, arba bus suvartota kaip žaliava. Todėl ketvirto segmento
žymimas kelias pats pavojingiausias, ne veltui vadinamas savižu-
dišku.

Filognozijos užduotis – aiškiai įsisąmoninti visas šias gali-
mybes ir pagrįsti geriausias iš jų pasirinkimą. Gali atrodyti, kad tai
turėtų būti minimali technika ir minimali žala. Tačiau toks susiau-
rintas gyvenimas, kokį propagavo A. Šliogeris, Lietuvai būtų per
didelė našta, tad reikia ieškoti palankesnių kelių. Ekstremistinis
primityvizmas, manau, netinkamas pasirinkimas filognozijai, tad
reikia ieškoti varianto, kuris būtų priimtinesnis ir realistiškesnis.
Kriterijus, kuriuo remiantis siekiama apginti gyvybės nelie-
čiamumą, vadinamas „dievo bažnyčia“, tad gali atrodyti, kad tam
tinkamas variantas būtų religinis kelias, propaguotas Jėzaus iš Na-
zareto ir krikščionių. Tačiau jų gyvybės samprata, kurioje nepri-
pažįstama materialinė gyvybė ir siekiama tik dvasinio egzistencijos
principo, neatitinka filognozijoje keliamų reikalavimų. Filognozi-
jos užduotis siekti, kad kuriant technologinę civilizaciją nebūtų at-
sisakyta moralinių vertybių, būtų išsaugota žmonių laisvė ir žmo-
gus būtų auginamas, o ne naikinamas. Tai galima būtų pavadinti
tvaria technikos ir prigimties simbioze, kurioje atsisakoma radika-
lizmo ir laikomasi prigimtinės hierarchijos, kurioje natūrali rea-
lybė svarbesnė už dirbtinę, ir jeigu tarp jų kyla konfliktas, pirm-
nybė turi būti teikiama natūraliam žmogui.

3. Metafizika kaip atskaitos taškas

Pagrindinė filognozijos struktūra rodo, kad realybė gali
būti žiūrima iš dviejų pagrindinių perspektyvų, vadinamų mažąja
ir didžiąja sieva. Žinoma, bendrasis fundamentas yra išorinė pers-
pektyva, kuri, žiūrint iš mažosios sievos olos vidaus, atrodo kaip

metafizinė išorė, tačiau savo drakono akyje ją galima naudoti kaip simuliuojamą pagrindinį žiūros tašką. Kiek tai įmanoma priklauso nuo proto išsivystymo ir vaizduotės galimybių, nes, nesant šia dieviška akimi, suvokti, kas yra tas anapusinis pasaulis – beveik neįmanoma. Nepaisant to, taip mąstyti galima pabandyti sukuriant vaizdinį, kuriame į žmogų ir jo pasaulį žiūrima iš anapus olos, regint koks ribotas ir siauras jo pasaulis. Daug paprasčiau naudoti natūralų žiūros sugebėjimą, kuriame žmogus yra tu, kuo jis yra, nebandant įsikūnyti į absoliuto padėtį, suvokiamo kaip nepasiekiamą anapusinę realybę, savo viduje ieškant galimybių, kaip jį atverti ir parodyti savo mažojoje sienoje. Taip mąstydamas žmogus sutampa su visu madrigalo dėmenų kompleksu, formuojamu priklausomai nuo žmogaus gyvenimo trajektorijos, kurioje jis sukuria savo informacinę dalį, esančią jo asmenine, tapatybine struktūra. Žmogus gali gyventi apsiribodamas šiuo pasauliu arba siekdamas gelmės paslapčių atskleidimo, kuris tampa jo gyvenimo tikslu. Tai, kas atsiskleidžia, yra tik nedidelė žmogaus gyvenimo dalis, ir kiekvienas nori suprasti viską, kad sužinotų, kokia jo veiklos pasaulyje prasmė ir kam visa tai skirta.

Taip pat ir atsakymo į klausimą, kas yra „dievo bažnyčia“ galima ieškoti iš šių dviejų perspektyvų, tai yra absoliučios ir žmogiškos. Didžiąją sievą galima taip pat vadinti ir dieviška sieva, nes ji yra transcendentinis anapus, ant kurio rymo visa žmogui viduje atsiverianti visata, kurioje žmogaus ola – tik mikroskopinis burbulas, kuriantis mikroskopinę žmogaus perspektyvą, ant kurios statyti visą visatą atrodo absurdas: žmogus ir visata – nepalyginami dydžiai. Nepaisant to, susivieniję į gigantišką kolektyvą žmonės tampa tikra galia, kuri, bent jau vienos planetos masteliuose, pasijaučia tikrais valdovais ir realybės šeiminkais. Kol žmonijos veiklos mastas vietinis, ji atrodo įspūdinga, tačiau pažiūrėjus iš kosmoso konteksto, tai apgailėtina mažas materijos lopinėlis, kuris peržengiamas daugiausiai tik vaizduotėje ir fantastinėje kūryboje. Imant fenomenologinį sluoksnį, absoliuto perspektyva galėtų būti begalinės visatos žiūros taškas, išeinantis anapus vietinio galaktikos spiečiaus, kurį žmogus pasiekia tik vaizduotėje ir gali į save pažiūrėti iš išorės, fenomenologiniu būdu. Toks žiūrėjimas rodytų materijos ir eterio vandenyną, kur pagrindinė problema – milžiniški atstumai, kuriems įveikti reikėtų fantastinių greičių ir

dar daugiau energijos, o tai žmonijai nepasiekiamo jokiose mokslo teorijose. Į atvertį įtraukus ir gelmę, pamatytume kas iš tikro yra šis vandenynas su milžiniškais, kosminiais materijos salynais ir archipelagais, kuriuose žmogaus galimybių ribos apsiriboja tik viena sala ir jos aplinka. Didesni toliai atsiveria tik stebėjimui, kuris priklauso nuo šviesos aprėpiamo mastelio, parodant žmogui, kokia silpna jo padėtis kūrinijos visumoje.

Kas yra regimas ir metafizinis absoliutas kosmose suprasti galima suvokus kuo skiriasi sąvokos „daiktiškumas“ ir „substanciškumas“. Daiktai yra viena iš substancijos atmainų, kuriems būdingas kietumas ir tvirtumas su aiškiai išreikšta forma, įstatyta į saiko rėmus. Vietiniu masteliu maksimalūs daiktai yra Žemė ir Saulė, kurie yra kietos arba tankios materijos sancaupos, aplink kurią driekiasi kitokia materija, neturinti apibrėžtos formos ir yra kažkas panašaus į vandenyno vandenį arba atmosferos orą. Vanduo arba oras – ne daiktas, tačiau tai – substancijos, įeinančios į stichijų kategoriją, kuri turi būti būdinga visam metafiziniam pasauliui, neturinčiam apibrėžtos formos, bet esančiam substancišku beformės stichijos prasme. Didžioji sieva, arba dieviškoji sieva, yra tokių substancinių stichijų telkiniai, kurie apgaubia daiktišką tankią materiją ir valdo jos padėtį bei kelią visatoje. Kosmoso tvarka rodo, kad šita tarp materijos sancaupų esanti substancija valdoma simetrijų bei geometrijų, dėl kurių materijos sancaupų judėjimas dėsningas ir geometriškai taisyklingas. Kitaip sakant, kietas ir tankus daiktas turi išorinę formą, o substancija turi vidinę geometrijų ir proporcijų sistemą, kuri iš išorės neapibrėžta, tačiau apibrėžta arba apibrėžiama iš vidaus. Dėl šio taisyklingumo, materija įgyja dėsningas formas ir struktūras, kurios matomos tiek negyvoje materijos sancaupoje, tiek gyvybiniuose telkiniuose. Iš išorės jie yra kaip dieviškoji sieva, o iš sątvaro vidaus atsiveria kaip gamta, kuri yra pirmas įstatymas į sumatorių, kurio logikos valdomas žmogaus gyvenimas įsisąmonintas protu, sukuriant informacinę šios tvarkos kopiją.

Tarus, kad visos substancijos padalintos į mažas energijos daleles, galima laikyti, jog visata yra substancijų telkiniai, sudaryti iš skirtingo skopinio lygmens dalelių, kuriuose vienas skopinis lygmuo maišosi ir sluoksniuojasi, skirtingi skopiniai lygmenys

persmelkia vienas kitą, smuklesnėms dalelėms apgaubiant stambesnes, sudarant jų aplinką. Taip skirtingo skopinio lygmens dalelės turi skirtingas cheminių elementų lenteles, skirtingas savybes ir skirtingai sąveikauja vienos lentelės ribose ir tarp lentelių. Vienas pavyzdys yra Mendelejevo atominė materija ir Maxwell'o elektromagnetinis eteris, kuris, savo korpuskuliniame lygmenyje, yra labai smulkaus skopinio lygmens kvantai, turintys savo lentele, kurie elektrines ir magnetines savybes įgyja tik makroskopiiniame lygmenyje, sąveikoje su atominė materija. Be šio pavyzdžio galima postuluoti dar ir kitus pavyzdžius, kurie jau susiję su sąmonės ir psichikos laukais, esančiais tokiomis pat substancijomis, tik nematuojamomis prietaisais ir nesuvokiamomis juslėmis, nes esančiais labai smulkaus skopinio lygmens ir įeinančiais į dvasinių aurų sudėtį. Šių substancijų pagrindinė savybė yra plotinio sumavimo ir suvokimo sugebėjimas, kurio pagrindu sąmonėje atsiranda žiūrėjojo ir žiūrimojo perspektyvos, kurios žmoguje gali būti susimaišiusios arba atsiskyrusios. Filosofinėje sąmonėje žiūrėtojas ir žiūrimasis atsitapatinę, su vidine transcendencija kuria kontempliatyvų santykį, o kasdienėje, nemažančioje būklėje – susiliejusios, kai žmogus neišskiria savęs iš juslinės masės, nesugeba savęs ir pasaulio paversti filosofinio teoretizavimo objektu.

Vadinasi, dieviškojoje sievoje yra labai gilūs skopiniai lygmenys, nesumuojami jokių jusliniu organu arba techniniu prietaisu, nes nėra tiesioginės sąveikos arba ryšio, kurio pagrindu būtų galima atverti klodą. Vienas lygis yra žinomas: sąmonė ir psichika, kurie yra substancijos, atsiveriančios žmogui iš vidaus, iš olos pasaulio ir vadinamos atveriančiąja būtimi. Galima manyti, kad skopiniai lygmenys tuo nesibaigia ir kad yra dar smulkesnės, jau dvasinės substancijos, kurios yra artimos centriniam šios visatos klodui, kurio virpesiai daug greitesni už šviesos kvantų virpesius ir kurie, atitinkamai, sudaro visatoje virššviesinį sluoksnį. Atvėrus šią realybę, būtų galima pamatyti daug gilesnę ir tolimesnę visatą, kurioje glūdi visos dieviškos sievos paslaptys, iš kurios atsiranda žmogaus gyvybė, pažiūrėta ne žmogišku, bet dievišku žvilgsniu. Šioje visumoje žmogus yra fizinių ir dvasinių organų junginys, kur fiziniai organai – daiktiški ir turintys išorinę formą, o dvasiniai organai – sudaryti iš daug smulkesnio skopinio lygmens aurų, kurios

sumuoja plotais ir formuoja vidinius pavidalus bei struktūras, vadinamas mažąja sumatų sieva, kurios yra žmogaus egzistencinis branduolys, atsiveriantis vidiniam patyrimui. Toks pažiūrėjimas į save iš išorės, iš dieviškos perspektyvos, leidžia geriau suprasti savo padėtį realybėje, kurioje jis atsitapatina nuo savo subjektyvumo ir pamato jį iš šalies. Tačiau tai ne įprasta empirinė išorė, bet gelminė ir metafizinė, kur vertinantis žvilgsnis atsistoja anapus juslinio horizonto ir parodo žmogų kaip metafizinės realybės kūrinį.

Filognozijoje tai labai perspektyvi žmogaus tyrimo priemonė, galinti pasakyti apie jo esmę daug naujų dalykų, kurie atveria supratimą, neįklampindami jo į žmogaus vidinių subjektyvųjų tirščius. Tai yra matymo būdas, kuriuo į žmogaus pasaulį žiūri dvasinės būtybės, galinčios apie jį pasakyti daug daugiau negu jis pats, į save žiūrėdamas iš vidaus.

4. Žmogaus laisvė Dievo bažnyčioje

Filognozijos modelį galima pabandyti performuluoti kaip laisvės problemą, tampančią teorijos centru, valdančiu visas žmogaus analizės galimybes. Laisvė kaip sąmonės branduolys filosofijoje nenauja tema, tačiau filognozijoje šis klausimas įgauna kitą atspalvį, kuris parodomas kaip konfliktas tarp žmogaus ir realybės, kuriame turi būti sprendžiama, kiek teisių turi žmogus, o kiek pasaulis. Aukščiausiam mąstymo lygmenyje šis santykis įgauna civilizacijos pavidalą, kuriame matome kokia nustatyta pusiausvyra tarp žmogaus ir absoliučios tikrovės. Filognozijoje ši pusiausvyra žymima kaip veiklos mastas, kylantis iš mažosios ir didžiosios sievos, rodantis kiek laisvės turi žmogus ir kiek Dievas. Koks laisvės mastas leidžiamas mažajai sievai, o koks didžiajai nustatoma pagal natūralią arba pagal dirbtinę tvarką, kur pirmoji vadinama Dievo bažnyčia, o antroji – Šėtono bažnyčia, simbolizuojanti sukilimą prieš natūralią tvarką ir bandymą civilizaciją statyti ne ant gamtos, bet ant žmogaus pamato.

Žmogus turi minimalią prigimtinę laisvę, kurią jam dovanoja gamta ir prigimtis. Kiek čia tikra laisvė – galima ginčytis, i-

mant tikslų laisvės apibrėžimą, nes gamtoje žmogus, kaip gyvūnas, vadovaujasi instinktu, kuris yra gamtos įstatymas, prievarta įdiegiamas į jo biologinę prigimtį. Todėl galima diskutuoti, kiek tokioje situacijoje žmogus iš tikro laisvas, nes savo natūralių instinktų tenkinimas laisvo režimo imitacijoje, galima sakyti, neįveikiama vergovė prigimčiai, kurią bando įveikti nebent religinis ar moralinis fanatikas. Tačiau taip yra susiklostę, kad tokia gyvūninė prigimtis, net jeigu joje yra biologinė ar psichologinė prievarta, įstatyta į laisvės erdvę, kurioje žmogus turi teisę laisvai tenkinti savo poreikius – ne primetimu, bet laisvu apibrėžimu kurti savo biologinio gyvenimo programą, vien tenkinant savo norus.

Ši prigimtinė laisvė yra natūrali erdvė, duota žmogaus sąmonei, kurioje jis įstatytas į saiko ribas, kuriose, konkuruodamas su kitais žmonėmis, užsiima savo natūraliu gyvenimu, vykdydamas gamtinę rūšies programą. Tačiau toks žmogus yra žemiausio išsivystymo, neturi teorinio proto ir dar nesugeba pasižiūrėti į save ir savo gyvenimą filosofiskai, kad pamatytų juos kaip apmąstymų objektą, kurio tikslas suprasti egzistencijos esmę iš išvystyto proto perspektyvos. Tik pradėjus kurti tokias teorijas, civilizacija pakyla į aukštesnį lygmenį, kurio pagrindinis tikslas buvo pažinti arba suprasti. Tematizavus dvi galimybes, būti laisvu arba nelaisvu, buvo siekiama išsiaiškinti kokia yra buvimo laisvu ir nelaisvu esmė, o moraliniu požiūriu, ar žmogus turi būti laisvas, ar atimti iš jo laisvę yra nusikaltimas. Tik tokiame kontekste natūralioji teisė, paremta papročiais ir žmogaus natūraliaja psichologija, gali būti peržengta ir gali atsirasti proto sukurta teisė, kuri yra paimama ne iš tradicijos, bet iš teorinio modelio. Tik įgavus tokį sugebėjimą buvo išmokta kurti dirbtinę tvarką, kuri buvo ne „Dievo“, bet žmogaus tvarka, remiama savo mąstymu ir jo sukurtomis teorijomis.

Todėl, mano manymu, didžiosios ir mažosios sievos apskaitimo vietomis vienas iš ženklų Vakarų civilizacijoje yra prigimtinių teisės pakeitimas protu grįsta teise, kur, vietoj rėmimosi biologija ir natūraliaja psichologija, buvo pradėta remtis teoriniu apmąstymu, kuriame natūrali tvarka buvo suvokiama ne betarpiškai, bet įtarpinta teorinio, filosofinio proto ir jo conceptualinio aparato. Todėl, pirmu atveju, laisvės idėja suvokiama tik gyvūniniu suvokimu ir tik nuo natūraliosios, paprotinės psichologijos priklauso, kiek ji bus inkorporuota į tradiciją; tuo tarpu atsiradus filosofijai,

buvo išmokta viską apmąstyti, kiekvienam principui ar normai reikalauti įrodymo ir pagrindimo, taip pradėjus tvarką statyti ne ant gamtos, bet ant proto pamato. Ankstesnės civilizacijos formos, kaip magija, mitologija, herojinė religija dar grįstos paprotine teise, kurioje bendruomenėse nėra išsivysčiusi laisvės erdvė, kurioje atsirastų galimybės savarankiškai mąstyti ir šią erdvę tematizuoti, padarant ją mąstymo objektu. Tačiau kai atsirado laisvas filosofas ir filosofija, iškilo ir naujo žmogaus santykio su tikrove galimybė, kurioje žmogus jau išsiskyręs iš gamtos ir paprotinės bendruomenės, drįsta ir sugeba mąstyti atsiskyręs nuo kolektyvinių vaizdinių ir grįsti sampratą ne bendruomeniniu, bet asmeniniu protu. Todėl filosofiją galima laikyti lūžio tašku, kuris sukūrė naują civilizacijos formą planetoje, kurioje atsirado sugebėjimas kurti gamtoje dirbtinę tvarką, kurioje yra remiamasi ne prigimtimi, bet protu. Žinoma, tarp prigimties ir mąstymo galimi įvairūs santykiai, nuo konfliktinio iki harmoningo, tačiau net esant harmoningam santykiui, viskas statoma ant kito pagrindo, kuriuo yra žmogaus protas, o ne natūralistiškai į mąstymą integruota gamta.

Krikščionybėje matome panašų procesą, kur jos ištakose yra metafizinis / religinis judėjimas, kuriame žmogus skatinamas išsiskirti iš tradicijos masės, judaizmo arba romėniško mito, suvokti savo individualią sielą ir pašvęsti ją asmeniniam santykiui su Dievu, atsikračius savyje gamtinio ir gyvūninio prado, išsiėmus iš tradicinės bendruomenės sanklodos, atsisakius pareigų giminėje ir bendruomenėje, gyvenant tik Dievo idėja, nes šis materialus būvis paskelbiamas Šėtono karalyste, iš kurios, norint pakilti į Dievo pasaulį, reikia išsivaduoti. Tai reiškia, kad tiek filosofas, tiek tikintysis kovojo prieš prigimtinę teisę, kurioje įkūnytas gamtinis požiūris į žmogų, bendruomenę ir gyvenimą, su natūraliai nusistovėjusiais papročiais ir kolektyvinės sąmonės viršenybe.

Atsiradus mokslui ir pradėjus vystyti dirbtinio pasaulio kūrimo projektą, ši tendencija įgavo dar didesnę pagreitį, kurio įtakoje buvo reikalaujama permąstyti natūralios tvarkos normas, kad būtų galima reikalauti plėsti laisvės ribas, rodant, kad žmogaus galia auga, o natūralios tvarkos pasaulis traukiasi iš savo anksčiau turėtų pozicijų. Taip, filosofijos ir krikščionybės poveikyje, buvo sukurta ir išplėta laisvės koncepcija, kurioje žmogus turi teisę ir net priedermę būti laisvu protu, nepriklausančiu nuo kolektyvinės

sąmonės, ir laisva dvasia, nepriklausančia nuo materialaus kūno, kurio nedomina žemiškas gyvenimas ir kuris svajoja tik apie Dan-gaus karalystę, į kurią perkeliama tikroji žmogaus būtis. Į šią būtį jis pakilti turi ne koku nors kolektyviniu biologiniu ar socialiniu veikimu, bet asmeniniu santykiu su transcendencija, kurioje jis išskiriamas kaip atskiras individas, vertinamas ne kaip kolektyvas, bet kaip atskiras asmuo, besirūpinantis asmeniniu išganymu. Taip atsiranda asketizmas, vienuolystė, kunigystė, kurioje žmogus išsi-ima iš natūralistinių santykių ir siekia sudvasinti savo egzistenciją.

Visa tai radikalus sukilimas prieš natūralią paprotinę teisę ir ankstesnę tradiciją, kurioje žmogus kuria dirbtinę, antinatūralią tvarką, kurioje pamatą jis randa ne sątvaro priekinėje sąmonėje, kurioje atsiveria objektyvus pasaulis, bet žmogaus mąstyme, kuris pilnai individualizavęsis, ant savo individualios perspektyvos bando pasatyti visą objektyvią realybę. Todėl nuo to, koks požiūris į atskirą žmogų ir laisvę, priklauso kaip ji įrašoma į dirbtinę tvarką: ar kaip nevertas dėmesio niekniekis, ar kaip svarbiausia vertybė, be kurios civilizacijoje neįmanomas joks humanizmas ir moralinis santykis su žmogumi. Kokia iš tikro turi būti laisvė, ir kiek joje turi būti natūralistinio, o kiek dvasinio ar socialinio / psichologinio principo, yra ateities temų klausimas. Šiame skyrelyje tik norėjau parodyti bendrą istorinį vaizdą, pagal kurį matosi, kaip per filoso-fiją, mokslą, religiją ir teisę šis klausimas ateina iki filognozijos, ir ką joje reiškia liberalizmas.

Akivaizdu, kad laisvės aspektai galimi ir prigimtinėje / paprotinėje teisėje, kur, pavyzdžiui, laisvė suprantama kaip bajoro privilegija; taip pat respublikoje, kurios tvarka jau ne prigimtinė, bet sukurta proto, laisvė suprantama kaip neatimama piliečio teisė; religijoje kaip laisvė nuo biologinės prigimties; filosofijoje kaip laisvė turėti savarankišką mąstymą, išsivadavusį iš kolektyvinių vaizdinių; moksle – kaip laisvė kurti dirbtinę, žmogaus tvarką, ku-ris turi teisę mesti iššūkį dieviškai tvarkai, taip įkūnijant Šėtono sukilimo archetipą; ir filognozijoje kaip pusiausvyros tarp mažo-sios ir didžiosios sievos galutinis tvarkų apvertimas, kuriame žmo-gus tampa pasaulio valdovu, sukuriančiu savo Žmogaus karalystę, kurioje, išsiveržęs į kosmosą, jis tampa planetinių biosferų val-dovu ir šeimininku, sprendžiančiu jų likimą. Todėl šiame tome sie-kiu permąstyti laisvės klausimą, susiedamas jį su moralės ir Kito

problema, norint įvertinti, kiek Kitas, kaip gamta arba Dievas, turi užleisti vietas Žmogui, kuris peraugęs savo ankstesnes civilizacijas, ruošiasi kosminiam šuoliui ir antpuoliui prie natūralų pasaulį, atsiveriantį kaip gamta arba gamtinis žmogus. Šis antpuolis vadinamas transhumanizmu ir pohanizmu.

5. Dieviška sieva kaip absoliuti, dvasinė erdvė

„Senojoje dinastijoje“ buvo paaiškinta, kad pasaulis turi dvi žiūrėjimo perspektyvas: viena yra iš žmogaus olos, vadinamos mikrokosmu, kurią sukuria dvasinė sietuva, sumuojanti iš aplinkos surenkamus signalus; ir kita – anapus olos, iš išorės, vadinamos makrokosmu, kuris yra ta tikroji visata, kaip sakoma, valdoma Visatos Dievo, arba Absoliuto. Savo oloje žmogus suvokia save kaip kūną, turintį psichovektorių, kuris apibrėžia jį kaip gyvūninę arba racionalią būtybę, sugebančią keisti aplinką, naudotis realybės teikiamomis gėrybėmis, perdirbančią gamtą į sau patogesnę dirbtinį pasaulį. Vidinis psichovektorius transformuojasi į išorinį, atliekamą su išoriniu kūnu, kuris yra dvasinis ir materialus. Išorinį kūną gaubiančios auros ir energetinės struktūros vadinamos sietynu, kuris yra tarpinis skydas tarp vidinės ir išorinės terpės, kuris yra tarsi barjeras, palaikantis vidinio kūno vientisumą. Sietynui nusilpus, apsauginis sluoksnis išnyksta ir žmogų pradeda pulti išorinėje terpėje gyvenantys „gyvūnai“, kuriuos galima vadinti „astraliniais parazitais“.

Šis principas gali būti išreikštas formule, schema arba kitomis priemonėmis tam, kad būtų lengviau vizualizuoti šią holoplastinę žmogaus sandarą, darant struktūrinę analizę arba tiriant hipostatrinę realybę, pasitelkiant dvasinę intuiciją. Šį kartą naudoju išorinę perspektyvą, kurioje vidus suvokiamas kaip apribotas pasaulis, kuriame užauga žmogaus „vaizdiny“, formuojamas išorinės „valios“, kaip sakydavo A. Schopenhaueris. Formulė yra tokia:

DS – KT – Sietynas – Sietuva – Dvasia [CAB – E – FD] Įstatymas

DS – didžioji sieva, dieviška erdvė;

KT – klodų telkiniai, daiktiškos ir nedaiktiškos substancijos;
Sietynas – apsauginė terpė pirmą kartą kūną atskirianti nuo aplinkos;
Sietuva – olą formuojanti jėga;
Dvasia – sumuojančio ekrano substancija;
Įstatymas – į ekraną įstatyta informacija, introjekcija;
CAB – jausmai, asmenybė, protas; psichiniai pojūčiai;
E – kūno jausmas; psichofiziniai pojūčiai;
FD – kalba ir daiktų pasaulis.

Didžiąją sievą taip pat galima laikyti didžiąja ola, arba makrokosmu, tačiau mąstant ne ekstensyviai, bet į gylį. Jeigu žmogaus vidinis pasaulis, suvokiamas kartu ir kaip objektas, ir kaip subjektas, yra tarsi koks energetinis burbulas, sumuojantis informaciją ir rodantis ją į vidų, viduje esančiam asmeniui, tai anapus jo yra transcendentinė ola, jau esanti Dievo ir jo sukurtų dvasinių būtybių buveinė, kurios žmogus mato tik nedidelę užuominą, priklausomai nuo to, kiek į vidų įsileidžia informacijos. Įsileisti galima daug arba nedaug – nuo to priklauso ar pasaulis „užkerėtas“, ar „atkerėtas“. Pasaulio „užkerėjimas“ reiškia durų atidarymą, o „atkerėjimas“ – uždarymą. Uždarymo logika yra įrodymų, verifikavimo, falsifikavimo, pagrindimo reikalavimas, kuris priklauso, ar oloje objektas parodomas, ar ne. Falsifikuoti arba verifikuoti įmanoma tik tai, kas yra bendrame pasaulyje ir nėra tik subjektyvi idėja ar vaizdinys; tad bendruomenėje, norint susišnekėti, reikia laikytis empirizmo režimo, kad organizavimo priemone būtų ne vaizdiniai, idėjos, bet verifikuojami arba falsifikuojami empiriniai artefaktai, esantys pasaulyje, prieinami kiekvienam žmogui. Jeigu metafizinė orientacija nefalsifikuojama, nes yra pagrįsta singuliariais artefaktais, kurių neįmanoma padaryti bendra patirtimi, jie laikomi nemoksliniais objektais.

Iš pateiktos struktūrinės formulės matosi, kad Įstatymas skyla į dvi dalis: išorinę, vadinamą pasauliu ir žymimą DF; ir vidinę, vadinamą žmogumi, kuris skirstomas į E ir CAB. E yra vidinis kūno pojūtis, susijęs su fiziologija ir psichofiziniais sumatais, esantis vidiniu žmogumi ir niekaip išskyrus kalbą nesuisorinamas; ir CAB, kuris yra psichinis žmogus, turintis psichinį ir informacinį vektorių, nukreiptą į save ir išorinį pasaulį. Tad verifikuojama yra

viskas, kas sudaro D ir F, tai yra išorinis žmogus, jo šneka ir aplink esantys daiktai. Visa tai vidinės bendros olos artefaktai, kurie yra empirinio mokslo objektai. Tačiau akivaizdu, kad ola sudaryta ne tik iš bendros dalies, panašios visuose žmonėse, bet ir individualios, kur oloje pats sau atsiveria žmogus, kurio vidiniai potyriai nelaikomi objektyviais faktais, vadinasi nėra mokslo objektas, nes šie artefaktai yra singularūs ir jeigu kartojasi, tai tik viename žmoguje, o kiti žmonės falsifikuoti negali. Tai, žinoma, nereiškia, kad ši vidinė sistema nesubendruomeninama. Tam, kad žmonės neužsidarytų savo izoliuotuose pasauliuose, kad juos būtų įmanoma valdyti ir organizuoti, kad jie tarpusavyje susišnekėtų ir sugebėtų tartis, reikalinga galinga švietimo sistema, kuri užkrauna šią nefalsifikuojamą erdvę vienodos formos vaizdiniais ir simboliais, kurie juos sutelkia į vienodai mąstančių žmonių bendruomenę. Tai, be abejo, prasideda nuo kalbos „technologijos“, tačiau gryna kalba dar turi būti patobulinta ir įgyti kultūrinio pasakojimo formą, kad tais pasakojimais apmokius žmones, juos būtų galima sutelkti į homogenišką bendruomenę.

Savo knygoje bandau filosofiją pertvarkyti į filognoziją, kurioje yra siekiama ne „išminties“, bet pažinimo. Akivaizdu, kad išmintis yra platesnė sąvoka už pažinimą, nes pažinimas siekia tik žinojimo, o išmintis apvelka jį moralinėmis priemonėmis, kurios žinojimą daro tinkamą taikyti pasaulyje ir visuomenėje. Tai reiškia, kad filognozija yra filosofijos susiaurinimas, kur grynas, techninis žinojimas ir etika – atskiriami. Tačiau tai nereiškia, kad filognozijoje atsisakoma etikos, paprasčiausiai etika paliekama už filognozijos apibrėžimo ribos, bet veikia ją iš išorės, kaip išorinis apribojimas. Joks žinojimas nepriimtinas, jeigu jis neturi stabdžių sistemos ir savivalės pažabojimo priemonių, nes toks įrankis nesugeba susiorientuoti pasaulyje, vertinant kas leistina, o kas neleistina. Ir be tokio įrankio pažinime galima nueiti labai pavojingu degradavimo keliu. Tad filognozijos siaurinimo tikslas ne išvaduoti žinojimą nuo moralinių apribojimų, bet išstbulinti metodą, susikoncentruojant tik prie svarbiausios užduoties – pasaulio ir žmogaus pažinimo.

Pažinimas iš esmės yra veržimasis iš aprašytos olos, transcendencijos siekimas, metafizika. Kadangi tai, kas olos sąmonei nepasiekiami sensoriniu būdu, pasiekiami protu, tad filognozija

įmanoma kaip racionalioji metafizika, kuri kuria žmogaus modelį ir ieško būdų, kaip susieti vidų su išore. Tai loginis principas, kuris gali naudoti analogijos metodą, neatverto tyrinėjimą per atvertą ir pan. Kitas variantas – metafizinių artefaktų, vadinamų „stebuklais“ ieškojimas, kuris jau remiasi singuliariomis patirtimis, kurios nei verifikuojamos, nei falsifikuojamos. Šioje vietoje filognozija priartėja prie intuityvios transcendencijos suvokties, kuri susijusi su dvasine žmogaus sandara, tikint, kad išorinė dvasia, sukurta iš transcendentinio klodo, kažkaip dalyvauja holoplastiniame pasaulyje ir turi savo struktūroje dvasinius archetipus, Platono vadintus idėjomis, eidais, kurie į olą patenka per transcendentalinę žmogaus struktūrinę dalį ir žmogus gali juos suvokti bei kontempliuoti. Tai dvasinės intuicijos prasmė, kuri, būnant oloje, leidžia suvokti didžiąsias anapus olos esančias idėjas, kurios yra makrokosmo pagrindas. Tačiau tam reikalinga tinkamai paruošta sąmonė ir teisingas nusiteikimas, kuris leistų dvasiai išsivaduoti iš sensorika pagrįstų fantazijų ir idėjas semtų ne iš čia, nes šioje kryptyje idėjos iš tikro yra daiktų formos, ir kaip sako I. Kantas, yra aposteriorinės. Tuo tarpu transcendentalinės idėjos turi būti apriorinės, nekylančios iš šio, juslinio pasaulio, matančios daiktus dvasinių substancijų priemonėmis. Tai savotiškas dvasinis sensoriumas, kuris daiktuose įdiegia dvasinės perspektyvos „archetipus“, kurie sukuriama apgaubus visus daiktus dvasinėmis auromis. Vidinėje oloje ši išorinė tvarka pamėgdžiojama sujungus į vieną Aristotelio formų pasaulį ir Platono idėjų pasaulį, kurie rodo jį iš materialios ir dvasinės perspektyvos.

Tad vidinėje žmogaus oloje išorinės olos pasaulį pažinti galima dviem būdais: Aristotelio, kuris aprašo juslinių daiktų materialias formas ir Platono, kuris aprašo dvasines formas, kurias aš vadinu archetipais, vadinamas idėjomis / eidais. Manau, jog geriausia šias kryptis sujungti į vieną, kur dvasinė struktūra susijungia su materialia, kaip Urobore Dvasia ir Įstatymas: Platonas atstovauja dvasinę, o Aristotelis Įstatymo kryptį, tačiau abu jie yra vienos spektrinės juostos priešingi poliai. Tas pasaulis, kuriame kažkada „gyveno“ dvasia yra dvasinė, makrokosmo erdvė, kurioje dvasinė substancija formuoja „taktilinę“ sąveiką su daiktais, juos apgaubiant ir sudarant tos formos dvasinį prototipą, dvasinėje substancijoje vadinamą „idėja“. Šias idėjas, manau, ir prisimena

žmogus, įsikūnijęs į mažosios olos pasaulį, kuris yra susiaurintas didžiosios olos variantas.

6. Apie slaptą Jėzaus mokymą

Kadangi Jėzus iš Nazareto yra vienas iš filognozijoje tyrinjamų istorinių asmenybių, šiame skyrelyje pabandyčiau pateikti savo interpretaciją apie krikščionybės ištakas ir pradžią. Jėzaus istorija įvyko Izraelio žemėje, kuri tuo metu buvo Romos imperijos provincija, kentusi išnaudojimą ir priespaudą. Tais laikais čia vyravo judaizmas, paremtas „Senuoju testamentu“ ir Mozės sandora su Jahve. Tačiau Jėzaus inspiruotas gnostikų judėjimas įnešė visiškai kitokią perspektyvą ir tapo svarbaus Europai istorinio proceso lopšiu. Kaip žinia, šiuo metu nuo šios istorijos pradžios yra praėję 2023 metai, tad žiūrint iš tokio ilgo laiko retrospektyvos ir praradus visus svarbiausius šaltinius, kaip viskas buvo iš tikro pasakyti labai sunku. Galimas tik vertinimas ir interpretavimas, remiantis universaliu modeliu, neturinčiu tikslių individualių trajektorijų ir faktų. Toliau ir pateiksiu tokį modelį.

Pirmas aptariamas laikotarpis yra nuo 0 iki 380 metų, tai yra iki momento kai krikščionybė tapo imperine religija. Šis laikas skirstomas į keturis amžius, kurie yra laikas kai įvyko pati autentiška istorija ir turėjo tikrų liudininkų arba perpasakotojų iš pirmų šaltinių. Taigi:

I amžius yra liudininkų ir pirminių tekstų amžius, kuriame gyveno Jėzus iš Nazareto ir jo suburti apaštalai, vykdę jo slapto mokymo platinimą;

II amžius yra pasakotojų iš pirminių šaltinių amžius, kai apaštalai jau buvo mirę, bet gyvi buvo nariai, tiesiogiai su jais bendravę, juos pažinoję ir iš pirmų lūpų perėmę informaciją; tai antrinių tekstų metas, kurie buvo savarankiški originalai, tokie kaip traktatai, interpretacijos arba pirminių šaltinių perdirbiniai;

III amžius yra pasakotojų iš antrinių šaltinių laikas, kurio metu buvo parašyti tretiniai tekstai, skirti gnosticizmo idėjų ir mokymų plėtrai įvairiose šalyse;

IV amžius yra gnosticizmo išplitimas po Graikiją ir Romos imperiją laikas, kur jis vadinamas „krikščionyste“ ir visaip persekiojamas bei ujamamas, iki pat 380 metų, kai imperijos elitas nusprendė juos padaryti oficialia tikėjimo doktrina, atsisakant ankstesnės mitologinės religijos.

Nuo šio momento prasidėjo gnostikų judėjimo „valymas“, naikinęs per daug nuo centrinės mitologijos nutolusias idėjas ir jas propagavusias sektas, kad liktų tik centrinė doktrina, išrinkta imperinio sinodo, kur imperatorius pasirinko kokios „bažnyčios“ bus aukštinamos, o kokios – naikinamos. Toks požiūris atrodo natūralus ir priimtinas, nes naikinama buvo tik klaidatikystė. Tačiau tam, kad kas nors būtų klaida, turi būti žinomas tikras tikėjimas, kuris remiasi autentiškais šaltiniais, o ne savavališku pasirinkimu ir savo įžvalga ar nuojauta. Ezoteriniuose sluoksniuose, po daugiau negu dviejų tūkstančių metų, sklindo gandai, kad imperija visgi gavo originalių tekstų iš I amžiaus, kuriuos turėjo centrinės sektos, tiesiogiai susijusios su Jėzaus mokiniais ir jo tekstų paveldėtojais. Tačiau jie per visą istoriją prieinami tik išrinktiesiems, ir jų neleista žinoti neinicijuotiems žmonėms net pirmosiose bažnyčiose. Vėliau šie tekstai atsidūrė imperinėse bibliotekose bei archyvuose ir buvo išimti iš viešumos visam laikui. Šiuo metu žinoma tik tai, kas buvo skelbiama išorinei auditorijai pirminiuose ir tretiniuose šaltiniuose, kaip evangelijos, laišakai, gnostikų traktatai ir pan.

Šiuose šaltiniuose matome perspektyvą iš ateities į praeitį, kur II ar III amžiuose gyvenę gnostikai arba krikščionys stengėsi aprašyti judėjimo pradininko gyvenimo istoriją remdamiesi kitais šaltiniais ir legendomis, kurie arba turėjo ryšį su originalais, arba ne. Iš šių tekstų išryškėja tokie svarbūs tematiniai bruožai:

- 1) biografiškumas,
- 2) asmens kultas,
- 3) sudievinimas,
- 4) užuomina į slaptą Jėzaus mokymą,
- 5) geroji naujiena, skirta išorinei auditorijai.

Akivaizdu, kad šiuose bruožuose išryškėja išorinė perspektyva, išoriniai asmens kulto atributai, tokie kaip įrodymai apie dievišką

kilmę, dieviškus sugebėjimus, aukštesnį žinojimą, prisikėlimą ir pan.; ir vidinė perspektyva, apimanti ne biografines ar asmenines charakteristikas, vaizduojamas iš kitų žmonių žiūros taško, bet jo „pažiūras“, žinojimą, kuris vadinamas slaptuoju mokymu, iš pradžių žinotą tik artimiausių mokinių, o vėliau perdavinėtą išrinktiesiems. Biografija ir geroji naujiena skirta išorinei auditorijai ir jau yra antriniai arba tretiniai šaltiniai, pristatantys Jėzų kaip dievišką asmenį ir garbinimo bei kulto objektą. Į juos įterpiama užuomina apie slaptą mokymą, kuris vadinamas „dangaus karalystės“ pažadu, jeigu tikintieji laikysis jo nurodymų, kaip jie turi gyventi ir elgtis šiame pasaulyje ir šiauriniame gyvenime. Kita dalis – savęs kaip Dievo įsikūnijimo mokymas, kuriame jis save laiko Dievo sūnumi, atsiųstu iš dangaus skelbti savo mokymą. Kiek šiuose tekstuose yra tretinių šaltinių autorių pagražinimų ir papildymų – sunku pasakyti. Akivaizdu, kad visa biografija yra ne asmeninė, bet išorinė perspektyva, kiek žinojo ir pasakojo iš lūpų į lūpas kiti žmonės. Pats lyderis vargu ar mokymo dalimi darė savo asmeninį gyvenimą, tokiu atveju daugiau domina aukštesnis žinojimas, teologija, metafizika, moralė ir pan. Vadinasi, norint suprasti koks buvo autentiškas Jėzaus iš Nazareto mokymas, reikia daugiau žiūrėti tą likusių šaltinių dalį, kuri susijusi su „slapta doktrina“. Kai ji perduodama iš kartos į kartą neužrašytu būdu, tikslumas gali būti prarastas. Taip pat yra tikimybė, kad mokymo perdavėjai buvo tuo pačiu ir jo bendraautoriai, tačiau bendra kryptis ir tendencija kylanti iš pirminio šaltinio išlieka bet koku atveju. Pavyzdžiui, tai, kad po mirties ant kryžiaus Jėzus prisikėlė, jau ne jo paties pasakojimas, bet vadinamųjų liudininkų, tačiau tai, kad žmogus nemirtingas ir jis po mirties persikelia į kitą pasaulį, į dangaus karalystę, labai tikėtina jo slaptos mokymo koncepcija.

Iš to seka, kad visi tekstai, kurie šiuo metu prieinami viešai, yra antriniai ir tretiniai šaltiniai, kurie remiasi pirminiais arba antriniais šaltiniais, nesiremia niekuo ir yra savarankiški kūriniai, kurie gnostiniai yra tik pagal dvasią, bet pagrįsti savarankiškais apmąstymais tomis pačiomis temomis. Padarius prielaidą, kad pasekėjai buvo mažiau talentingi ir kūrybingi, galima tikėtis didelio masto naujų idėjų kopijavimo ir mėgdžiojimo arba bandymo žengti toliau Jėzaus iš Nazareto atvertu keliu, žinant jo doktrinos santraukas ir pagrindinius teiginius ir bandant juos toliau plėtoti.

Ši pastanga turėjo būti populiari II ir III amžiuje, kai išplito gnostikų judėjimas, veikęs praėjus kelioms kartoms po tikrųjų įvykių dalyvių ir liudininkų gyvenimo. Tai reiškia, kad šie tekstai jau buvo ne dieviška kūryba, nors Bažnyčia teigia, kad kanoniniai tekstai visi yra „įkvėpti“ Dievo. Tačiau tai suprasti galima tik taip, kad jie buvo parašyti išsivysčiusioje teologinėje ir religinėje sąmonėje, kuri gerai orientavosi metafizinuose klausimuose. Kita vertus, gali atrodyti pravartu bandyti rekonstruoti slaptą mokymą, kuris yra Jėzaus iš Nazareto autentiška doktrina, nuo kurios prasidėjo visas judėjimas, o visa kita laikant tik pastanga vystyti ir plėtoti idėjas, pateikiant jų pilną ir „sistemine“ versiją. Kadangi kiekvieno teksto autentiškumą patvirtinti beveik neįmanoma, ir labai sunku neturint originalų pasakyti kiek jis susijęs su slaptu mokymu, o kiek savarankiška teologija ir metafizika. Todėl kitas variantas būtų atsiriboti nuo asmenybių ir imti patį tekstų turinį, bandant susieti idėjas į bendrą rišlią kosmologinę sistemą, kuri buvo religinių ceremonijų pagrindas. Šiuo atveju svarbu ne kas tekstą kūrė, bet kas tame tekste pasakytą: kokia antropologija, teologija, metafizika, religiniai ritualai ir pan.

Taip pat, galima puoselėti legendas, kad pirminiai tekstai išlikę iki šių dienų, tačiau jie prieinami tik išrinktųjų ratui, bažnyčios elituose. Jau sakiau, kad krikščionybei tapus oficialia Romos imperijos religija, didelė dalis centrinio keturių amžių paveldo atsidūrė imperiniuose archyvuose. Tačiau per ilgą istorinį laikotarpį politinė imperija neišliko, išliko tik Bažnyčia, arba religinė imperijos atšaka, tad galima tikėti, jog daugelis šaltinių per karus ir plėšikavimus buvo prarasta. Tačiau, kita vertus, svarbiausi šaltiniai galimai buvo saugomi daug rimčiau, ir galėjo pereiti į karalių ir aristokratų slaptus archyvus, kurie neatveriami viešumai iki šių laikų, nenorint suduoti smūgio šiuo metu propaguojamam Vakarų ir Rytų Europos istorijos modeliui ir Romos katalikų bažnyčiai. Arba, kitaip sakant, tai gali būti būtinybė, reikalinga tikinčiųjų proto kontrolei, kad jiems įgijus per didelį žinojimą, neateitų imperinės bažnyčios pabaiga. Pavyzdžiui, tai susiję su žiniomis apie kovą prieš mitologines religijas, gamtameldystę, magiją, erezijas, gnostikų sąjūdį, kuris buvo ir toliau persekiojamas, krikščionybę padarius oficialia imperine doktrina. Prie to prasidėjo imperinė te-

ologija ir metafizika, traktatai prieš eretikus bei „pagonis“ ir kitokia propaganda, vystyta imperijos užsakymu vadinamųjų „bažnyčios tėvų“.

7. Prieš technovergovę

Septintame tome, pavadinimu „Drakono akis“, buvo aprašytas civilizacijų medis, kuriame pažymėtos pagrindinių civilizacijų sątvarologijos, atstovaujamos keturių „Filognozijos pradmenyse“ nagrinėjamų filosofų. Kamienas yra ašinė sątvarologija, aprašanti pirmąją sątvarą, kurio rišlys dar nesusiformavęs, sąmonės būseną laukinę, atitinkanti *metaphysica naturalis* gryną variantą. Šioje būsenoje sąmonės struktūra bazinė, universali, gyvūninė, neturinti išsivysčiusios asmenybės ir individualumo, bekalbė. Ašinė sątvarologija dezintegruotis pradeda atradus kalbą, pradėjus vadinti ir vardinti daiktus, kurti istorijas, bendrauti tarpusavyje ir šio kalbinio bendravimo pagrindu burtis į kalbinis kolektyvus, kurie turi kokį nors metafizinį pasakojimą, vadinamą mitu, kaip vienijantį pagrindą. Iš tokios kamieninės būsenos per ilgą istoriją iš pradžių susiformuoja juodojo drakono šaka, pagrįsta teologine kultūra, įkalbinta transcendencija, esančia ne išnaudojimo bet garbinimo objektu. Kadangi žmogaus intelektas dar per silpnas užvaldyti metafizinę realybę, jis su ja elgiasi pagarbiai ir atsižvelgdamas, kaip į pagarbos vertą esatį. Šią šaką, kadangi ji yra silpnoji begalybė, dedame kairėje pusėje ir gauname pusę civilizacijų medžio. Tuo tarpu stiprioji pusė, pagrįsta matematine kalba ir kontinuumo struktūromis, jau neturi tokios pagarbos transcendencijai kaip ankstesnėse civilizacijos epochose ir pilnai savo prote sustiprėjus, sukūrus viešpatauti siekiančio žmogaus įvaizdį, ji tampa ne tiek garbinimo kiek užvaldymo objektu. Ši stiprioji civilizacijos atmaina vadinama baltojo drakono, nes jos tikslas atverti nematomą transcendenciją ir su technologija užėmus visą anapusinę realybę, tapti jos šeimininku.

Prisiminus kas yra civilizacijų medis, galima pereiti prie konkrečių filosofijų, kurios atitinka kokią nors padėtį ir orientaciją, parodomą šioje schemoje. Kamieno daliai atstovauja F. Nie-

tzsche'ė ir A. Šliogeris, nors jie turi diametraliai priešingas sątvorologijas. Bendra tarp jų tai, kad jie abu bando nupjauti prometėjiško civilizacijos atsišakojimo šakas, kur F. Nietzsche'ė, kaip devyniolikto amžiaus filosofas, daugiau reikėsi kaip antikrikščioniškas ir antibažnytinis antimetafizikas, norėjęs pašalinti iš Europiečių sąmonių teologinę kalbą, teologinius mitus, kurie, jo manymu, priešiški gyvenimui ir neatitinka Europos civilizacijos ateities uždavinių, todėl turi būti sunaikinti sugriaunant Bažnyčią ir jos teologiją. Tačiau tai nereikia, kad Nietzsche'ė buvo pilnas antimetafizikas, nes jis savo didžiosios politikos idėjoje neatsisakė istorijos metafizikos ir imperinio globalizmo, kurie rodo nors labai redukuotą, bet ne radikaliai sunaikintą metafiziką. Tai buvo artimosios metafizikos formos, kurios buvo paviršinės, paremtos empiriniu pasauliu, kur transcendavimas yra laikinis, kaip praeitis arba ateitis, arba translokalinis, kaip globalizmas. Šis nepilnas apsiribojimas F. Nietzsche'ei būdingas todėl, kad jo sątvorologija paremta valia viešpatauti, vystymusi, plėtra, galios begalinio augimo isterija. Taip pat filosofas buvo dviprasmis technomokslo ateities klausimu. Gal būt dėl to, kad devynioliktame šimtetyje dar nebuvo aiškūs ateities technologijų bruožai ir padariniai, nebuvo aišku, koks jų poveikis gyvybei ir tai, ar technologijos yra galios, ar silpnumo išraiška. Todėl jo požiūris neartikuluotas, neaišku ar jis būtų norėjęs nupjauti mokslo šaką taip kaip religijos, ar ne.

Bet kokių atveju, kito filosofo, ši kartą jau iš Lietuvos, požiūris yra daug griežtesnis ir akivaizdesnis. Šis filosofas yra A. Šliogeris, kuris griežtai pasisakė prieš technomokslą ir technologinį transcendencijos išdarymą, kurio tikslas – kurti metafizines technologijas į jas dedant žmogišką išmonę, kuri išorinę realybę priverčia tarnauti žmogui, atsisakant savo savarankiškos būties. Technomokslas yra žmogaus triumfas, kai jis transcendenciją sugeba ne tik įžodinti silpnuoju būdu, bet ir paimti į kontrolę ir gauti iš to naudos: plėsti savo galią ir veiklos masę. Kadangi filosofas šį procesą matė kaip planetinio masto katastrofą gyvybei, kuri iš gyvo daikto paverčiama į technologinį agregatą, skirtą dirbtinėje technosferoje atlikti kokią nors funkciją, sunaikinant savo žmogiškumą ir laisvę. Ši atšaka yra galutinė metafizinė pergalė prieš Kitą, kuri žmogui pašalina visas kliūtis iš kelio išaukštinti savo rūšį ir tapti ne tik šios planetos, bet ir galaktikos valdovu. Tam sukurta

gylinė transcendencijos atvertis, kuri leidžia įvesti tokias funkcijas, kuriomis naudojantis sukonstruojamas naujas, kosminis transportas ir žmogus išsiveržia ne tik iš lokalizmo, ne tik iš globalizmo kalėjimo, bet ir tampa kosminiu transglobalistu. A. Šliogeris kosminių odisejų pradžią laikė didžiausia katastrofa, nes tam žmogus turi būti pilnai įveikęs savo bazinę sątvareologiją, bazinę sąveikų ir proporcijų sistemą, tapęs nauju žmogumi, prisitaikiusiu gyventi naujame pasaulyje, esančiame kosminio masto. A. Šliogeris rodė nepasitikėjimą šia galimybe, netikėdamas, kad jis sugebės įveikti šį išbandymą, neprarasdamas elementaraus žmogiškumo, neišsivystydamas į išsigimusį, fašistinį projektą.

Grižtant prie juodojo drakono atšakos civilizacijų medyje, žinome, kad jos pagrindinis atstovas, bent jau Europos civilizacijoje, yra Jėzus iš Nazareto, kuris sukūrė visiems žinomą krikščioniškos teologijos variantą, kilusį iš judaizmo, kuris Dievą tapatina su „žodžiu“ arba graikiškai „logosu“, galinčiu tapti kūnu, dieviškos žinios skleidėju žmonių bendruomenėse, kurios esmė yra ta, kad šis pasaulis – tik nedidelė viso pasaulio dalis, kad egzistuoja didesnis, nematomas pasaulis, kuriame nematomi dėsniai rodo kitokią, labiau išvystytą žmogaus vaizdą, kuriame matosi, kad jis turi nemirtingą sielą, kuri, mirus žmogui, atsiskiria nuo kūno ir keičia kitą pasaulį, esantį už regimo vaizdo, tikroje transcendencijoje. Jėzus ir jo pasekėjai gnostikai buvo gelmininkai ir metafizikai, žinoję žmogaus paslaptį ir skelbę, kad už šio akių pasaulio yra dangaus karalystė, valdoma dieviškų būtybių ir kad žmogus yra viena iš jų, tik esanti nuopuolyje ir apribojime, turinčiame užsibaigti po mirties, kada jam taip pat atsivers metafizinės akys ir jis taps pilnaverčiu Dievo pasaulio nariu. Šiai pasaulėžiūrai pirmaisiai priešinosi F. Nietzsche‘ė, kuris laikė, kad apsiribojimas savo įolintu pasauliu – geriausias gyvenimo išvystymo būdas. Jis taip manė todėl, kad siekė silpną žmogaus vaizdinį pakeisti stipraus žmogaus ideologija, tad silpna metafizika jo netenkino, nes ji neduoda rezultato, nesugeba transcendencijoje viešpatauti ir, antra, garbinimo kvailystė silpnina žmogų, daro jį nuolankiu tarnu, vietoj to, kad kurtų jį kaip pasaulio valdovą. Viso to nėra technomokslinės civilizacijos atsišakojime, todėl ir sakiau, kad į jį F. Nietzsche‘ės požiūris dviprasmiškas, nes technomokslas yra galios metafizika.

Šią galią metafiziką atstovauja D. Mockaus baltojo drakono civilizacijos teorinis modelis, kuris pagrįstas informacijos inversija į sątvarą, suformuojant metafizinio žinojimo rišlį ir šio žinojimo eksversiją, kuriant hipostratinį raigą, įvedantį į būties struktūrą funkciją, kuri padeda žmogui vykdyti užduotis ir plėsti veiklos mastą. Drakonas yra transcendencijos simbolis, kuris baltu žymimas tada, kai pilnu atvėrimu atvertas, o juodu – kai užvertas. Šis atvirumas-uždarumas žymimas tūkstančio dalių skale, kur nulis dalių yra pilnas juodasis drakonas, o tūkstantis dalių – pilnas baltasis drakonas. Šių galimybių pagrindinis veiksnys yra žmogaus atveriančioji dvasia, kuri Uroboro struktūroje įveda transcendencijos įstatymą į dvasią ir sukuria baltojo bei juodojo drakono pusiausvyrą, kuri reikalinga mąstančio, žmogiško gyvūno sukūrimui, kuris nėra nei visiškai niekas, nei visiškai viskas. Mano vertinimu atverto, arba baltojo, drakono, yra 10 proc., o užverto, tai yra juodojo drakono, yra 90 proc. Tai natūrali tvarka, kuri vadinama Dievo bažnyčia, dovanai naudojanti šią natūralią šviesos erdvę, bet nesiekianti daugiau, neimanti realybės daugiau, negu yra duota. Civilizacijų medyje pagrindinis klausimas yra ką turime daryti su tuo 90 proc. transcendencijos, kurią atverti norėjo Jėzus iš Nazareto, silpnuoju, religiniu būdu, kaip Dievo karalystę, kurioje žmogus suvokiamas tik kaip tarnas ir pavaldinys. Aš siekiu nuosaikais šio 90 proc. atvėrimo, skirto ne užvaldymui ir išnaudojimui, bet tik žinojimui, tam, kad būtų atsakyti amžinieji filosofijos klausimai, bet ne tam, kad būtų kuriama totalinės technovergovės visata. Ši problema akivaizdžiai matosi transhumanizmo ir pohumanizmo judėjimuose, kuriuose bandoma įveikti žmogų kaip valdovą ir įvesti naują technoreligiją, kurioje jis būtų priverstas tarnauti mašininai transcendencijai, kaip seniau tarnavo Dievui.

Ši tendencija filognozijai nepriimtina, ir naujoje eroje pradėjęs nuo galių metafizikos, žmogus neturi vėl nusiristi iki tarno ar vergo.

8. Nuo laukinio iki bioroboto

Dabartinis filognozijos lygis paremtas dviem formulėmis, kuriose matomas visas filognozijos principas, aiškinamas „Filognozijos pradmenų“ tomuose. Viena jų yra holoplastinė didžiosios

ir mažosios sievos sąveikos struktūra, turinti natūralią, statišką dalį MS – DS ir dirbtinę, augančią dalį R – T, tai yra

MS (1) – R – T – DS (999)

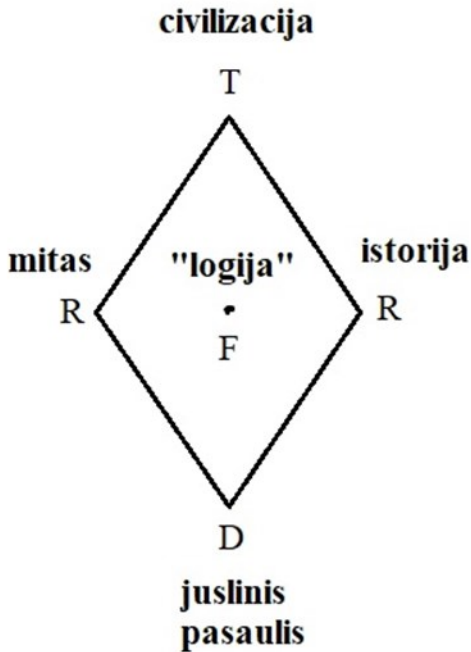
MS – mažoji sieva,
DS – didžioji sieva,
R – rišlys,
T – technika.

ir galvinės Uroboro dalies struktūra, vadinama mažąja sieva, nagrinėjama atskirai nuo didžiosios sievos:

U (CBAE – FD)

U – Uroboras,
C – jausmai, būsenos;
B – mentaliniai sumatai;
A – asmenybės sumatai;
E – vidinio kūno sumatai;
D – jusliniai daiktai;
F – išorinė kalba, komunikacija.

Pirmuoju atveju formulė nurodo kaip istorijos eigoje žmonija vis labiau įsisavina išorinį ir transcendentinį pasaulį, pasiekdama teorinių žinių lygį, leidžiantį teisingai orientuotis aplinkoje ir organizuoti milžiniškus žmonių kolektyvus. Kuo labiau išvystytas žinių ir technikos pasaulis, tuo ši užduotis lengvesnė ir sėkmingesnė. Šią problemą galima pažiūrėti ir iš atskiro žmogaus perspektyvos, vertinant kaip jo sąmonėje įsidiegė civilizacinio lygio psichovektoriai, integravus kultūrinę ir techninę informaciją. Kaip matome, atskiras žmogus turi ne tiek jau ir daug psichinių dėmenų, kurie lemia koks jo elgesio ir mąstymo būdas gyvūniniame ir protiniame lygmenyje. Jis turi fiziologinius, psichologinius ir socialinius poreikius, ateinančius iš elementarios gyvūninės psichikos, būdingos sumaniajam žmogui kaip biologinei rūšiai. Aukštesni, protiniai komponentai susiję su turima informacija, žinojimo ir proto struktūromis, kurios lemia jo veiklos orientyrus ir stilių. Pavyzdžiui, R,

2 pav.

rišlys, koreliuoja su B, mentaliniais sumatais, o T su E, kūnu, ir D, sensoriniais daiktai. Toks žiūrėjimas į civilizaciją rodo pagrindinį jos modelį, įvedamą į žmogaus sątvarą, kuris tuomet geba surinkti civilizacinio lygio vektorius, lemiančius kokios žmonių organizavimo formos, kolektyvų sąveika su vidiniu bei išoriniu pasauliu.

Imant sątvarą kaip visumą, šį principą patogiau vaizduoti rombu, leidžiančiu įvesti tokias pagrindines opozicijas arba konflikto vietas: lokalizmas vs globalizmas; ir istorija vs transcendentija. Tai empirizmo ir trijų metafizikų variantai, kurie rodo keturias civilizacijos vystymosi galimybes, arba kryptis. (Žr. 2 pav.)

Matome, kad čia sujungtos prieš tai parodytos dvi formulės, kur apačioje bei centre yra D ir F sumatai, atspindintys mažosios sievos dėmenis, o viršuje yra pirmos formulės rišlio bei technikos dėmenys, žymintys mentalines sątvaro struktūras, ant kurių pamato statoma civilizacija, turinti istorijos, mito ir jų sintezės galimybes. Devintame tome buvo pateiktas toks R – T variantas:

R6 – egzistencija, T6 – terapija;

- R5 – laisvė, T5 – kalba, vaizdai, simboliai;
- R4 – sąmonės teorija, T4 – psichotronika;
- R3 – gyvybės teorija, T3 – genų inžinerija;
- R2 – materijos teorija, T2 – atomo teorija, elektromagnetizmas;
- R1 – fundamento teorija, T1 – centrinio lauko teorija.

Visus šiuo dėmenis perkėlus į brėžinį, matosi, kaip jie pereina į pagrindinius teorinius modelius, sutelkiamus sąvokose istorija ir mitas, ir kaip, įvykdžius šių žinių techninę sintezę, gauname priemones, kurios yra šiuolaikinio civilizacinio kolektyvo technologinis pagrindas. Komunikaciniame lygmenyje viskas pereina į „logijų“ arsenalą, kurios yra pagrindinės žinių saugojimo ir perdavimo priemonės. Kita vertus, pažiūrėjus į paprastą sumatorių be transcendentinės gelmės, kuri yra tik teorinė ir niekada empirinė (neskaitant techninių matavimo galimybių), turime tik dvi dalis, vadinamas pasauliu ir žmogumi. „Pasaulis“ yra priekinė sąmonė, suprantama kaip empirija, kurioje gyvenamas žmogaus materialus gyvenimas, o „žmogus“ yra vidinė dalis, esanti galvos srityje, kurioje turime mintis, atmintį, jausmus, intelektą, kalbą ir pan. Šias dvi dalis, vidų ir išorę, į vieną jungia kalba, kuria galima į sąmonę įrašyti informaciją arba ją iš vienos sąmonės perkelti į kitą. Šis gebėjimas, sujungtas su teorinėmis ir techninėmis žiniomis, tampa pagrindine „logijų“ forma, kuri yra žmogaus civilizacinių sugebėjimų svarbiausia priemonė. Jeigu žinios perteikiamos tik kalba, jos formuoja silpnąją civilizacinį psichovektorių, o jeigu žinios ir kalba paverčiama į techniką, civilizacija stiprioji.

Kiekvienos civilizacijos tikslas – techninis žinių išvystymas darant didžiosios ir mažosios sievos techninę sintezę, kuri įveda į hipostratos substanciją naudingų funkcijų, plečiančių žmogaus veiklos mastą. Civilizacijos plėtra ir vystymasis yra ne kas kita, kaip veiklos masto augimas, kurio metu žmogus išsemia vietinio gyvenimo galimybes ir, nesitenkindamas tuo, kas duota tiesiogiai, siekia anapusinių tikslų, jau esančių metafizinėje arba empirinėje transcendencijoje. Viena iš tokių transcendencijų yra kosminė erdvė, judėjimas kuria yra vienas iš geidžiamiausių tikslų, siekiant žmoniją padaryti kosmine civilizacija. Nenuostabu,

kad išsivysčius protui ir technikai, o su tuo ir žmogaus galimybės, jis nesitenkina tik vietiniu veiklos masteliu ir nori įsisavinti erdves, esančias anapus horizonto ir, žiūrint iš lokalisto perspektyvos, yra valdomas *hubris* sąmonės. Šiame procese kalba yra genialus žmonių rūšies išradimas, naudojamas tiek kaip rišlys, tiek kaip technika, su kuria daromas teigiamas arba neigiamas poveikis žmonėms: terapija, mokymas, smegenų plovimas, propaganda ir t. t. Ja pagrįsti visi mokslai, kurie graikišku stiliumi formuluojami kaip techninių žinių „logijos“: kaip ontologija, gnoseologija, mitologija, istoriologija ir kiti mokslai. Svarbiausia civilizacijai techno-logija yra techninio materijos valdymo žinojimo sistema, surenkama prote ir komunikuojama sakininės bei rašytinės kalbos forma.

Kaip matome brėžinyje, turime du variantus: juslinę ir empirinę sąmonę, kuri remiasi šliogerišku principu „aš matau“; ir tris logijos sistemas, orientuotas į šį pasaulį, aną pasaulį ir jų sintezę, kurios remiasi principais „aš maštau“ ir „aš sakau“. Sintezės „logija“ žinoma techno-logijos pavadinimu, kuri yra žmonijos vartimo į civilizaciją priežastis. Be kalbos ir komunikacijos kiekvienas žmogus veikia kaip atskiras individas, savarankiškai tenkinantis visas savo reikmes, o norint tapti kolektyvu, reikalinga šnekėjimo ir susišnekėjimo priemonė, kuri yra rūšies iškilimo ir suklestėjimo garantas. Neturinti šio sugebėjimo, neiškyla ir nesuklesti nė viena rūšis, taip ir pasilikdama savo gamtiniame gyvūniniame lygyje, kuriame gyvenimas sunkus, ribotas ir žiaurus. Tokiame pasaulyje kiekvienas gyvūnas turi atlikti dvi užduotis: kažkurį laiką prasimaitinti ir pratęsti savo rūšį. Jeigu tai pavysta, rūšis gyvuoja, jeigu nepavyksta – rūšis išmiršta. Tačiau įgijus unikalius komunikacinius ir protinius sugebėjimus, tai padaryti, susiorganizavus į gigantišką kolektyvą, darosi vis lengviau, kol problema tampa ne tiek aplinkos pavojai, kiek kiti žmonės ir jų „civilizacijos“, kurie savo gyvūninį naikinimo ir žudymo instinktą nukreipia į savo rūšį, kuriai per daug suklestėjus ir išplitus, atsiranda perteklius ir „laisvų vietų stoka“.

Tik sensoriniai, be kalbos yra visi gyvūnai, kurių gyvenimo stilius ir galimybės matomos gamtoje. Galima sakyti, kad nubraižyto rombo apatinė dalis, pažymėta D raide ir nurodanti į

beikalbį juslumą, žymi tokią gyvenimo galimybę, iš kurios išsivadavimas įmanomas tik vienu atveju: jeigu sukuriama priemonė pažinti, išsaugoti informaciją, perduoti ją iš vienos sąmonės į kitą ir iš vienos kartos kitai. Kai su kalbos išradimu atsiranda ir techninės galimybės, susidaro sąlygos ne tik suorganizuoti žmoniją į gigantišką kolektyvą, bet ir plėsti jo mastą sąveikoje su empiriniu bei transcendentiniu pasauliu. Kaip tai įvyksta galima paaiškinti naudojant filognozijoje pateikiamas priemones, kuriose aprašoma kaip kiekvienas individualus sątvaras būna įsiurbęs visą civilizacinį žinojimą ir, priklausomai nuo savo amžiaus ir padėties hierarchijoje, žino maksimalų arba minimalų lygį. Šioje hierarchijoje žmogaus galimybės yra nuo paprastos gamtinės rūšies, vadinamųjų laukinių, iki kosminės civilizacijos biorobotų, siekiančių pavergti visą gyvybę ir šią vergovę išplėtoti iki galaktinio mastelio. Filognozijos pradmenyse siekiu apmąstyti įvairias galimybes, nuo juodojo iki baltojo drakono, norėdamas pamatyti kelio į ateitį perspektyvą, išvengiant apokaliptinio scenarijaus. Tai matosi fundamentaliojoje sątvarologijoje, galinčioje aprašyti civilizacinio lygio vektorius, nuo kurių priklauso kokiam pasaulyje gyvens planeta.

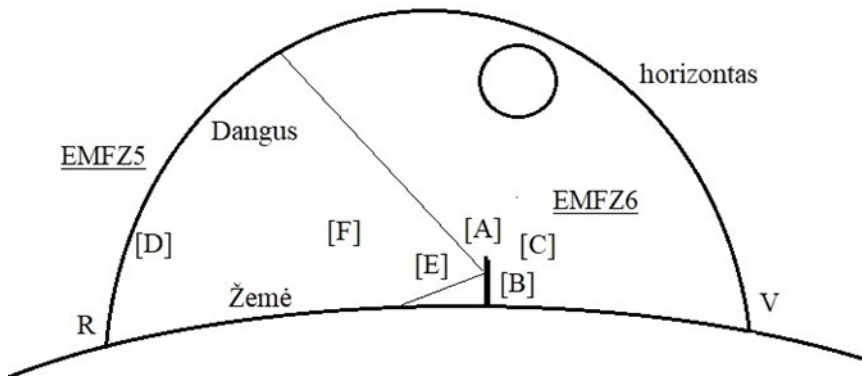
9. Nauji dangaus šeimininkai

Kol kosmologija žmogaus sąmonėje yra tik empirinė, neatitrūkusi nuo sumavimo paviršiaus, ji turi bazinį pavidalą, kuriame kalbos sluoksnis minimalus, o visa struktūra yra elementarus, vidinis sątvaro pasaulis, tiesiogiai suvokiamas vadinamąja „bendrają jusle“, mano vadinama „bendrają gauble“. Norint suprasti, kaip vystosi tokia kosmologija, pradėdant nuo paprasčiausių jos formų, reikia išskirti svarbiausius dėmenis, kurių evoliucija vėliau pavirsta sudėtinga metafizinių pasaulių sistema. Pagrindiniai dėmenys, akivaizdu, yra pats žmogus, žemė ir dangus, kur žemė daugiau suvokiama kaip moteriškas pradas, o dangus – kaip vyriškas. Atitinkamai, dangus yra valdžios ir galios archetipas, o žemė – paklusnumo, pasyvumo ir pavaldumo archetipas, pagal stebimą sąveikų sistemą ir kosmoso tvarką. Ženkliniu žymėjimu šią vidinę erdvę galima įvardinti kaip EMFZ5 ir EMFZ6, kur raidės reiškia:

E – erdvė, M – metafizika, F – fenomenologija ir Z – zona, o skaičius – zonos numeris. Z5 yra išorinė sątvara erdvė, kurią sudaro pasaulis, dalinamas į žemę ir dangų. Kadangi žmogus – sausumos gyvūnas, jis geba keliauti žeme, plaukti jūra, naudodamasis savo arba kito gyvūno gyvybine jėga, arba „pasikinkęs“ gamtos stichiją; o norint keliauti oru – jau reikia sudėtingesnės technologijos, kuri yra mechanikos ir termodinamikos junginys. Norint išskristi į vadinamąjį atvirą kosmosą, reikia dar galingesnės technologijos, kuri pradiniuose savo vystymosi etapuose – pavojinga ir žmogui, ir aplinkai. Vadinasi, dangus yra iki šiol uždara teritorija, kuri planetoje prieinama tik elitinėms organizacijoms. Ženkla MF rodo, kad ši sritis vienu metu yra ir metafizinė, ir fenomenologinė, nes nejudant, nekeliaujant ji būna statiška, šiapushorizontinė realybė, o pradėjus keliauti metafizika pereina į fenomenologiją, nes įeina į žmogaus sumatoriaus empirinių signalų surinkimo diapazoną. Keliavimas nėra šių dienų išradimas, nes senovės Žemėje buvo daug nomadinių civilizacijų, keliavusių per kontinentus dideliais atstumais, ieškančių tinkamų teritorijų apsistojimui. Kadangi įveikti kosminius atstumus reikia specialių technologijų, ši kryptis pasiekiami tik baltojo drakono civilizacijai, kuri turi išvysčiusi gy-lines realybės valdymo technologijas.

Šis pasaulis brėžinyje gali būti pavaizduotas kaip 3 pav.

Matome, kad be išorinio pasaulio dar sužymėta vidinė struktūra, ženklinama Z6, kuri irgi gali būti fenomenologinė, stebint save, arba metafizinė, stebint kitą žmogų. Šiai realybei aprašyti naudojami sievos arba madrigalo metodai, kuriuose žmogus interpretuojamas arba egzistenciniu, arba psichologiniu būdu. Išorinę ir vidinę kryptį sujungia kalba, žymima [F] parametru, kuris įžodina visą vidinę ir išorinę erdvę, įjuslina metafizinę transcendentiją, kuri suvokiama kolektyvinės patirties dėka arba įsivaizduojama fantazijų pasaulyje. Šis pradinis, pirmapradis pasaulis yra visų vėlesnių, labiau išvystytų kultūrinių reiškinių pagrindas, kuris apvelkamas kalba ir protu, susiejamas su mitologija bei istorija ir tampa standartine, kiekvienam kolektyvo nariui būdinga, vietinė-kosmoso sistema. Stebėdamas šį pasaulį žmogus pamato, kad gamta priklauso nuo dangaus ciklų, kad vietinis ir tolimesnis kosmosas paklūsta privalomai tvarkai, kuri šių laikų astronomijoje va-

3 pav.

dinama dangaus kūnų mechanika. Ji valdo metų laikų pasikartojimą, dienos ir nakties trukmės kitimą, kurie tiesiogiai susiję su kalendorine laiko apskaitos sistema ir periodiškai kartojasi. Iš to gaunama išvada, kad kosmoso tvarkai būdingas sukimasis ratu, cikliškumas. Šis pasikartojimas ateina ne iš žemės, bet iš dangaus, tad dangus tampa savotišku žemės valdovu, lemiančiu joje gyvybę ir gyvenimą. Šioje vietoje galima priminti iš Kinijos kilusią zodiako žvaigždynų sistemą, turinčią dvylika zodiako ženklų, kurie susieti su konkrečiu mėnesiu priklausomai nuo to, koks žvaigždynas matomas danguje konkrečiu laiku. Ši bazinė sistema įėjo į visas pirmykštes kultūras, kur buvo derinama gamtinė ir astronominė perspektyva, dangų laikant dievų buveine, o žemę – žmonių. Senovėje, kol dar nebuvo atstumo ir perspektyvų supratimo, niekas nežinojo, ką tas dangus rodo, tačiau vėliau šis žinojimas atsirado, – jog naktį matomi šviesuliai yra tolimos žvaigždės, iki kurių nukelivus jos taptų tokios pačios kaip mūsų saulė. Taip pat buvo nežinoma, jog ten taip pat yra aplink žvaigždės skriejančios planetos, kuriose galima nežemiška gyvybė. Jeigu senovėje ir buvo bandoma įsivaizduoti ką nors panašaus, tai tik laikant šiuos pasaulius dievų pasauliais, o nežemiškas gyvas būtybes – dievais.

Ši sistema yra pagrindinis orientyras visiems filosofams, užsiimantiems pirmaprādės sątvaro būties kontempliacija, orien-

tuojantis arba į išorinę, arba į vidinę kryptį, kur yra žmogaus vidi-
nis fantazijų pasaulis, kultūrinė atmintis, kurioje kiekvienas žmo-
gus semiasi iš kolektyvinės kūrybos aruodų, kuriame jis randa at-
sakymus į klausimus, kas yra šie sątvaro viduje matomi sąmonės
dėmenys. Pavyzdžiui, A. Šliogerio *klepsidra*, kuri dalinama į
Esmą ir Niekį, Esmą daugiau orientuoja į žemę, žemės mitologiją
ir beveik nieko nekalba apie dangų, nes jo pasauliai yra tolimi, ne-
pasiekiami ir efemeriški, o filosofas domėjosi tik tuo kas daiktiška,
apčiuopiama ir konkrečiu. Neapčiuopiami ir tolimi pasauliai – dau-
giau svajonių objektai, kurie nepasiekiami ir nereikalingi prisirišus
prie artimos vietovės, kurios nėra jokio noro palikti. Tai sėslus
mąstymo būdas, kuris priešinasi nomadizmui, begalybės siekimui,
ekspansijai, veržimuisi į tolius. Kaip jau sakiau, Žemės istorijoje
buvo įvairių laikų ir įvairių kultūros principų: vienos bendruome-
nės buvo sėslios, turėjusios ribotą ir statišką pasaulio vaizdą, kur
tas natūralus kosmosas, kuriame atsiranda žmogaus asmeninė
perspektyva yra visatos centras, iš kurio stebimas visas pasaulis,
kurio matu matuojami visi jame aptinkami reiškiniai; kitos bend-
ruomenės buvo judrios, norinčios keliauti, statančios tam techni-
nes transporto priemones, ypač keliavimui jūra arba vandenyne,
todėl priklausė nuo gero orientavimosi, sumanumo, technologijų,
tai yra pažangesnės ir geriau išsivysčiusios. Žinoma, sėslumas pa-
togesnis kaupti istorinį paveldą, tačiau be keliavimo neįmanoma
sužinoti nieko naujo ir įdomaus, tai yra nėra egzotikos, sandūros
su kitu ir kitokiu negu esi pats. Šie du variantai A. Šliogerio filo-
sofiijoje vadinami Itakės ir Odisėjo sindromais, kurie senovėje tu-
rėjo įvairias priežastis, o šiuo metu susijungė į vieną, dėl „globali-
nio kaimo“ etapo civilizacijoje išvysčius aviaciją, kurios dėka šiais
laikais iš vieno kontinento į kitą patekti užtenka vienos paros, o
seniau reikėdavo daugybės metų ir sugebėjimo įveikti be techno-
logijų neįveikiamas kliūtis.

Noras išsiveržti iš šio pirmapradžio, bazinio pasaulio, bet
tik planetos ribose yra pagrindinis vyksmas juodojo drakono civi-
lizacijoje, kurios pagrindinė dichotomija yra sėslumas ir nomadiz-
mas. Tai reiškia, kad žmonija šio tipo civilizacijoje praėjo šiuos du
būtinus etapus, kurie yra pagrindiniai šios sątvaro kosmologijos
archetipai. Pasaulis vien iš kosmologinio vaizdinio tapo tikra kos-
mine erdve, kuri išsipavidalino kaip Žemė, planeta, dangaus kūnas,

ant kurio paviršiaus gyvena žmonės. Saulė ir Mėnulis, kažkada suvokti kaip dievybės, tapo tokiais pat dangaus kūnais kaip Žemė; buvo suprasta, kad naktinio dangaus šviesuliai yra į Saulę panašios žvaigždės, aplink kurias sukasi tolimos planetos. Tik sukūrus išpūdingus kolektyvinius kosmologinius vaizdinius, juodojo drakono civilizacijos Žemėje pavyko suvienyti išpūdingus, tautomis vadinamas, kolektyvus, kuriuos vienija viena kalbinė sąmonė ir kultūrinės formos, leidusios sukurti milžinišką, tikslingai dirbančią darbo jėgą, kuriančią tiek materialinį, tiek dvasinį turtą. Pradėjus intensyviai tyrinėti realybę, kosmologiniai modeliai tapo vis tikslesni, atsikratė psichologijos ir subjektyvizmo, buvo pradėti grįsti objektyvia patirtimi, faktais ir tyrimais. Taip pradėjo formotis baltojo drakono civilizacijos gylinė perspektyva, kuri techninėse sintezėse kūrė vis pažangesnes technologijas, skolinantis logiką iš globalinio nomadizmo: juk sėkli civilizacija pagrįsta statišku vaizdu, kuris gilus tik vietiniu būdu, vietinėje teritorijoje, o kelionių epochoje atsirado tikras erdvės įgylinimas, įvedant į statišką vaizdą perspektyvą, sukuriamą tolimos kelionės gyliniu veiksmu į perspektyvinę erdvę, kurią suprasti įmanoma tik judant, keliaujant dideliais atstumais.

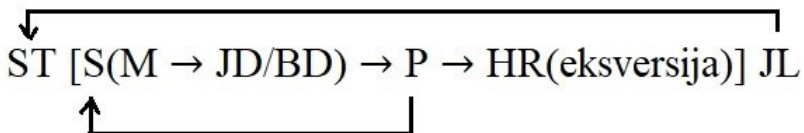
Kosminė perspektyva yra ribos peržengimas į dievų pasaulį, tad tokiam iššūkiui žmogus ryžtasi tik išsivadavęs iš nepilnavertiškumo komplekso, pats prilyginęs save dievui, nusprendęs jog yra, ar turi teisę būti, dangaus šeimininku.

10. Ar norime į „šviesųjį rytojų“?

Natūralią tvarką puoselėjančios civilizacijos apibūdinimui naudoju pavadinimą „Dievo bažnyčia“, kurioje žmogus nesiekia perdaryti nei sąvęs, nei pasaulio ir tenkinasi tuo, kas duota gamtos bei prigimties. Šis principas nebūtinai teologinis, neturintis jokios konkrečios Dievo doktrinos ar teorijos, tačiau sąveikoje su aplinka besilaikantis nesikišimo ir negadinimo nuostatos. Tai, kas duota gamtos, laikoma geriausiu gyvybės variantu, tad nesiekiami sukurti nieko, kas šią tvarką ardytų ar griautų. „Bažnyčia“ taip pat nebūtinai rodo dirbtinai suorganizuotą bendruomenę. Tai greičiau

savaime atsiradęs žmonių kolektyvas, atsisakantis garbinti technologinį civilizacijos progresą ir besirenkantis natūralų gyvenimo kelią. „Dievo bažnyčios“ principas atitinka tam tikrą vidinę nuostatą, kuri rodo, kad žmogaus dėmenys tinkamai subalansuoti, įstatyti į pusiausvyros rėmus, atsisakant begalybės ekspansijos ir apribojant save saiko reikalavimu. Todėl šio tomo tikslas – aprašyti žmogų, kurio civilizacija turi minimalią žinoklę, laikosi nevektorinio gyvenimo būdo, remiasi natūraliąja metafizika ir balansuoja ribotos egzistencijos ir amžino pomirtinio gyvenimo etapus protingu balansavimu.

Tolesniam aiškinimui pateiksiu bendrąją žmogaus struktūrą, kuri jau buvo naudota prieš tai, tačiau šiame skyrelyje ją parodysiu išbaigtą ir pilną. Pradinis variantas buvo JL [S; P], o dabar turime visą vaizdą, parodytą toliau:

Pirmiausiai reikia prisiminti ką reiškia raidiniai parametrai:

ST – sietuva,

S – sumatorius,

M (egzistencija, laisvė, žinojimas, gylis, vektorius) – madrigalas,

JD/BD – juodasis drakonas / baltasis drakonas,

P – pirmapradis kūnas,

HR – holoplastinė realybė,

Eksversija – techninėje sintezėje perdirbta išorinė tikrovė,

JL – juodoji liepsna.

Norint suprasti šią žmogaus formulę, pirmiausiai reikia žiūrėti išorines rodykles, kurių pirma yra JL → ST, apibrėžianti iš dvasinės substancijos kylantį sietuvos gylį, rodantį kiek HR sugeba surinkti organizmas, kiek jis yra įvaldęs tikrovės. Kuo šis gylis didesnis, tuo didesnis atvertos būties plotas, ir tuo lengviau rūšiai kurti technologijas, nes tai, kas duota atviru vaizdu nesunkiai pritaikoma praktiniam panaudojimui, turint elementarias proto užuo-

mazgas. Tai, kas užverta, pasiekama sunkiau ir čia reikia ypatingos išvalgos bei proto. Tad principas toks: kuo didesnis atvirumo mastelis, tuo technologijai reikia mažiau proto ir atvirkščiai – kuo atvirumo mastelis mažesnis, tuo protas turi būti išvalgesnis. Antra išorinė rodyklė yra $P \rightarrow S(M)$, rodanti pirmapradžio kūno ir sumatoriaus madrigalo ryšį, kur P sumatoriuje įdeda du įstatymus: kūno vaizdą ir proto vidinę projekciją, kuri yra vidinės sumatoriaus erdvės logoforminis ir lingvoforminis vektorius. Šioje vietoje turime vektorines ontologijas, kurios yra psichovektoriaus pagrindas, sukuriantis komunikacinę, veiksminę arba meistro eksversiją. Šioje vietoje atsiranda tai, kas vadinama ontologine sietuva – kažkada mano tekstuose vadintą sensokognityvine sinteze – arba ontologine holograma. Ši holograma tiesiogiai susijusi su žinojimo parametru madrigale, kuris vertinamas pagal tai, koks jo gylis: jeigu sietuvos gylį atitinka – tai saiko sąmonė, o jeigu peržengia – begalybės sąmonė. Kaip šie trys parametrai išreiškiami, priklauso nuo likusių dviejų dėmenų, vadinamų egzistencija, daugiau susieta su laikine sumatoriaus trajektorija bei natūralia jos riba, mirtimi; ir laisve, esančia veiklai skirta erdve, kurioje egzistencija realizuoja savo vidinę savastį, trokštančią begalinio vystymosi ar apsiribojimo natūralioje gyvybinėje erdvėje, kurios tikslai minimalūs, daugiau susiję su biologija negu protu. Iš vienos pusės sietuvos, o iš kitos pusės pirmapradžio kūno apibrėžtas sumatorius, kuris yra didžioji sąmonė, dalinama į priekinę ir galinę dalį, apima gyvūninį ir dvasinį žmogiškumą, iš vidaus perkeliama į holoplastinę realybę, kaip pažymėta rodyklėmis, ir kuria didelę arba minimalią civilizacinę anomaliją joje. Didelė anomalija vadinama antropocenu, kai geologinę planetos raida pradeda įtakoti vystoma technosfera, vis labiau įsibraunanti į natūralią gamtą ir sutrikdanti jos pusiausvyrą iki gyvybei pavojingo mastelio planetoje. Ši raida pasidarys dar pavojingesnė, kai pereisime nuo antropoceno prie technoceno, kuomet gyvybę pradės valdyti ir kontroliuoti technogyvūnai, DI ir robotai.

Šio tomo tikslas – pagrįsti juodojo drakono civilizacijos galimybes, kurios turi du variantus: vektorinės asmenybės ir nevektorinės. Vektorinė asmenybė pagal A. Šliogerio sindromų teoriją yra Odisėjo sindromas, kuris nesiveržia į transcendentinę

gelmę, tačiau neatsisako paviršinės ekspansijos, vadinamos globalizmu ir kuria planetines imperijas globaliniu masteliu. Taip pat norėtų kurti kosminę imperiją, bet tam reikia gylinių proveržių hipostratoje, tad tenka apsiriboti žemės rutuliu, kuris yra natūrali riba juodojo drakono begalinei sąmonei. Tai globalistinė ir imperinė sąmonė, naudojanti istorinę dimensiją ir sekuliarią arba religinę ideologiją: Aleksandro Makedoniečio imperija buvo sekuliari, o Romos imperija, priėmusi krikštą, barbarų tautų užkariavimui naudojo religijos priedangą, kuri tęsėsi net žlugus imperijai. Ne vektorinis principas remiasi saiko nuostata, kurioje apsiribojama šia pushorizontinėje realybėje, prisirišama prie vietos, nesiekiami jokios ekspansijos, užkariavimo ar plėšikavimo svetimose teritorijose. Šis principas A. Šliogerio filosofijoje vadinamas Itakės sindromu, kuriame klajonių begalybė pakeičiama saiku ir įsivietinimu. Šiems juodojo drakono civilizacijos atvejams nebūdingi madrigalo žinojimo, gylio ir vektoriaus dėmenys, bet daugiau gyvenama egzistencijos ir laisvės būsenose, kurie yra pagrindiniai sąmonės elementai. Jie susijungia pagal mažosios sievos logikas, kurios yra tik vietinės psichologijos, sudarytos iš pusiausvyros tarp priekinės ir galinės sąmonės, savo Aš ir Kito, todėl kiek tai liečia bendruomenę, svarbiausia problema yra moralė, esanti socialumo pagrindu. Sugebant sukurti darnų socialumą, santykiai harmoningi, o nesugebant – divergentiniai.

Akivaizdu, kad šiuo metu planetoje konkuruoja juodojo ir baltojo drakono kryptys, kur pirmas atvejis remiasi senąja tradicija arba paprastu gyvenimo būdu, kuriam nebūdingi turtai, valdžia ir aukštas stilius. Todėl baltojo drakono civilizacija kalba iš galios pozicijų, pasipriešinimą nugali sumaniu psyopu ir prievarta, o juodasis drakonas remiasi ištikimybe prigimčiai, tradicijai ir paprastumui, žinant, kad kiekvieno žmogaus egzistencija apribota laike ir begalybės vaikymasis yra sąmonės sutrikimas, į kurią ją įstato kolektyvinės propagandos priemonės ir smegenų plovimas. Jeigu nesi naudingas šiuolaikinės civilizacijos plėtrai, esi smukdomas žemyn, todėl, norėdamas išsilaikyti šioje civilizacijoje, turi būti bent technologijų vartotoju ir mokėti milžiniškus pinigus iš savo pajamų bevertėms paslaugoms, kurie po to finansuoja technologijų vystymą. Todėl juodojo drakono civilizacija beveik nugalėta ir efektyviausia jos forma šiuo metu yra ekologiniai judėjimai,

gamtosauga, natūralumas ir tradicija. Kitos formos yra folkloras, archaika arba prasčiokiškas gyvenimo būdas, kuris neturte ir skurde, daugiau yra paniekos negu žavėjimosi objektas. O naujieji, technologijų žmonės yra avangardas bei žmonijos pažanga, kurioje surenkama viskas, kas geriausia: talentai, kūrybiškumas, turtai, valdžia. Mano manymu, toks beatodairiškas ir neribojamas baltojo drakono civilizacijos plėtojimas turi būti stabdomas, nes šiai naujai civilizacijai reikia sukurti naują paradigmą, kurioje būtų įvesti kontrolės mechanizmai, nustatant, kas leistina ir kas ne gamtos bei žmogaus atžvilgiu. Tai viena iš filognozijos paskirčių, kurioje ieškoma teisingos proporcijos tarp juodojo ir baltojo drakono civilizacijos. Pagrindinis argumentas, kodėl begalybės ir ribų perženginėjimo diegimas į žmonių sąmones, kad temptų ekonominį vežimą, žalingas yra toks: žmogaus gyvenimas ribotas, jis vis tiek niekada negalės pasinaudoti technologinės pažangos vaisiais, kuri ateis tolimoje ateityje, todėl toks perspaudimas yra priešiškas žmogaus prigimčiai, išnaudoja žmogaus protą ir eikvoja gyvenimo laiką užsiimant darbu, kurio rezultatų jis niekada nepamatys. Tai reiškia, kad į ateities kartas nukreipta ekonominė pažanga yra civilizacijos auginimas dabarties kartų sąskaita, kurios eksploatuojamos perteklinio darbo primetimu, kuris jiems nereikalingas ir ne-naudingas. Manau, kad vietoj investavimo į ateitį daug daugiau turėtų būti investuojama į dabartį, į gamtosaugą, skurdo mažinimą, švietimą, kuris juodojo drakono gyvenimo principo nestumtų į socialines paraštes ir prastuomenės statusą.

11. Baltasis drakonas: *apeksas* ar teoras?

Šiame skyrelyje atėjo laikas paaiškinti kai kurias sąvokas, susijusias su vadinamuoju „dievo sindromu“, turinčiu būti būdingu baltojo drakono civilizacijai ir apribotu juodojo drakono civilizacijoje. Norint suprasti, ar teisinga baltojo drakono logiką vaizduoti kaip susidievinimo manija, reikia suvokti, ką reiškia dievas ir gyvūnas. Įprasta manyti, kad gyvūnas yra tik smukęs dievas, o dievas – daug kartų labiau išsivystęs gyvūnas, nematant tarp jų jokio esminio skirtumo. Tačiau filognozijoje šį požiūrį laikau ne-teisingu ir iš naujo apibrėžiu dievo ir gyvūno sąvokų reikšmes.

Konkrečiai žmogų suvokiame kaip „hibridą“, kuris yra dievo ir gyvūno junginys, galintis svirti arba į vieną, arba į kitą pusę. Šis principas išryškėja analizuojant žmogaus sandarą, kuri sudaryta iš dvasinio sumatoriaus ir vektoriaus. Kitaip sakant, žmogus yra gyvūnas, turintis dvasingumo galimybę, jeigu atsisako gyvūninio vektoriaus, išsigyvūnina. Žmogaus sąmonėje pagrindinis gyvūniškumo požymis yra vektorinė psichologija, kurioje išskiriami fiziologiniai, psichologiniai ir socialiniai vektoriai, reguliuojantys jo santykį su aplinka, kitais gyvūnais ir žmonėmis. Kadangi sąmonė dvivietė ir dipolė, apibrėžiama sąveika tarp manęs ir kito, vektorius gali būti pasisavinimo, išstūmimo arba hierarchinės konkurencijos, ir lemiamas klausimas joje yra kiek ji sugeba susimąžinti, o kiek nori būti viskuo, tai yra dalinasi pasauliu su kitais ar ne. Būti viskuo reiškia savo pasaulyje jaustis tarsi Dievu, kuris yra išorinio pasaulio valdovas ir šeimininkas, turintis teisę į neribotą laisvę, jokių ribų nebuvimą. Tokia sąmonė vadinama „begaline“.

Tačiau galimas ir kitas dieviškumo supratimas, kuris yra ne gyvūninis apeksizmas (apex. lot – viršūnė), o išsigyvūninimas, visų gyvūninių vektorių pašalinimas. Norint tapti dvasiniu žmogumi, reikia atsisakyti savo vektorinės asmenybės, išimti iš savo sąmonės fiziologinius, psichologinius ir socialinius vektorius, ir būti tik sumuojančia akimi, kuri surenka pasaulio vaizdą, tačiau kadangi neturi jokių poreikių, anapus savęs neprojektuoja jokių norų, geismų, troškimų, nes išorinis vaizdas neveikia nei pozityviai, nei negatyviai, tai yra neskatina konvergencijos ar divergencijos. A. Šliogeris tokią būseną tapatino su filosofo būseną ir vadinano teorine žiūra, kuri yra nesuinteresuotas daikto matymas ir mąstymas, įveikiant asmeninių ir kolektyvinių pragmatinių reikšmių luobą ir pamatant daiktą, esantį savyje ir sau, dievišku žvilgsniu. Tik tokioje filosofinėje būsenoje įmanomas susitikimas su pačiais daiktais, savo psichikoje neturint jokio vektorinio savinimosi arba atstūmimo protrūkio. Kitas principas yra F. Nietzsche'ės, kuris skelbia viršžmogį ir propaguoja apeksizmo ideologiją, mąsto žmogų kaip tik labiau išsivysčiusį gyvūną, kuris pašauktas tapti Žemės valdovu. Taip pat, filosofo manymu, tobulas žmogus yra neriba ir jis turi siekti sukurti dar tobulesnį gyvūną, kuris turi ateiti istorijos pabaigoje, žmogui pasiekus išsivystymo apogėjų. Pagal

filognozija, atrodytų, tai yra baltasis drakonas, turintis tobulą sąmonę, suvokiančią visą realybę. Tačiau tai ne toks paprastas klausimas, ar baltojo drakono civilizacija yra tik nyčiško apeksizmo variantas, ar ji daugiau orientuojasi į dvasinį žmogų, atsisakančią savo gyvūninio vektoriaus ir išsigyvūnina pilnu išsigyvūninimu.

Juodasis drakonas filognozijoje suvokiamas kaip savo gyvūniškumo apribojimo nuostata, kurioje transcendentinė būtis imanentizuojama ir paverčiama vidinio pasaulio simboliu, reprezentuojančiu anapusinę dievišką realybę. Tačiau norint su šia realybe susisaistyti, reikia savyje paneigti gyvūninį žmogų, apriboti pragmatinius poreikius, vartotojo sąmonę ir, įsteigus tokią šventą bei neliečiamą vietą gamtoje, vadinama „šventykla“, sukurti sąveikos su metafizine realybe terpę, kur jo sąveika su pasauliu yra ne gyvūninė, bet dvasinė. Kadangi viso pasaulio šventu padaryti neįmanoma, nes tada žmogus neišgyventų, tokios vietos yra ribotos teritorijos, turinčios išskirtinę religinę prasmę, kur žmogus „sудievėja“ išsigyvūnindamas. Toks šventumo principas gali būti nukreiptas ne tik į išorę, į gamtą arba garbinimo objektą, bet ir į save, šventu paverčiant patį žmogų, padarant jį antigyvūniniu, arba dvasiniu. Tai būdinga budizmui, krikščionybei arba islamui, kur sudvasinama žmogiška gamta, o ne išorinis objektas. Tam reikia laikytis griežtų asketinių reikalavimų, riboti savo vektorinę psichologiją, nejausti jokių emocijų, neturėti norų ar troškimų, nesvarbu ar kultūrinių, ar fiziologinių. Šis gyvūniškumo apribojimas buvo griežtai kritikuojamas F. Nietzsche'ės, kuris laikėsi vitalistinio apeksizmo požiūrio ir manė, kad toks žmogaus sudvasinimas yra jo išsigimimas, savo tikros paskirties užmiršimas – tapti viršžmogiu, suvokiamu kaip supergyvūnas, atsistojant į Dievo vietą.

Belieka išspręsti klausimą, ar filognozija yra sekimas F. Nietzsche'ės, ar A. Šliogerio linija? Tai yra ar baltasis drakonas, išsivystantis iš juodojo drakono, yra šliogeriškas teoras, norintis matyti viską, bet turintis būti apribojęs savo gyvūniškumą, ar nyčiškas apeksas, pasiekęs aukštesnę biologinės evoliucijos pakopą ir turintis pilną gyvūninių vektorių kompleksą, iš kurių ryškiausias yra valia viešpatauti? Pirmiausia reikia apibrėžti, kas yra baltasis drakonas. Tai sąmonė turinti drakono akį, kurios R-kompleksas yra R1000, ir kuris pasiekęs tobulo žinojimo būklę. Tad vien toks apibrėžimas reiškia, kad tai daugiau informacinė, o ne biologinė

būseną. Visas klausimas į kokią psichiką ši R-komplekso informacija įdedama, nes dieviškas žinojimas gali atsidurti bet kokioje sąmonėje, net pačio žemiausio rango. Aišku, principas ne visai toks, nes pagal apibrėžimą, ši žinojimą būtybė susikurti turi pati, o tam reikalingas milžiniškas šuolis išsivystyme, tačiau iš principo žinojimą galima ir perimti. Tada žinių panaudojimas gali įgyti netinkamas formas, nes žemo išsivystymo sąmonė nesuvokia moralinių principų būtinumo ir savo laisvėje veikia be jokių stabdžių, jeigu tik turi pakankamai galios. Todėl, neapribojus gyvūniškų konvergencijų ir divergencijų, šios žinios gali įgauti labai pavojingas formas. Pavyzdžiui, nacionalsocialistai norėjo, kad toks žinojimas būtų diegiamas į genetinius apeksus, kuriuos jie vadino arijais, kad jie taptų viešpataujančia rase Žemėje. Baltojo drakono programa vystoma filognozijoje tikrai ne toks principas. Tam, kad žinojimas tinkamai tarnautų žmonijai, reikalingas apsiribojimas, saiko nuostata, atsisakymas begalybės ideologijos, savo ontologinės hologramos padalinimas į dvi dalis, kuriose „apeksas“ nėra viskas ir jo galvoje vietos lieka taip pat ir Kitam. Priešingu atveju toks gyvūninis išsiauškstinimas reikš konvergencijoje – vergovę, o divergencijoje – visų nereikalingų rūšių ir individų holokaustą.

Tai reiškia, kad filognozijoje dieviškumą suvokiu kaip dvasingumą, kaip sumatorių, kuris tik mato, mąsto ir neturi jokio troškimo, pasaulį priimant tokį, koks jis yra, nenorint į jį įvesti savo intervencinės valios. Tai, kas vyksta materijoje ir biologijoje – turi savo įgimtus dėsnius, kurie veikia savaime ir kuriems nereikalingas joks reguliavimas ar valdymas. Pasauliui, prižiūrėti nereikalinga jokia kibernetinė mašina, kuri kontroliuotų objektų laisvas trajektorijas, kreiptų jas kažkokios aukštesnės valios brėžiama kryptimi. Todėl aukščiausią žiūros tašką, vadinamą absoliutu, suprantu ne kaip kosminio supergyvūno valią / vektorių, bet kaip dieviško žiūrėjimo tašką, kuris nei iš pasaulio, nei iš žmogaus nieko nereikalauja ir nenori, tik linksta, kaip visažinis, prie absoliučios tiesos, o melą laiko apribojimu ir netobulumu. Tad ir žmogus, siekiantis susidieinti, turi tai daryti ne biologiniu būdu, kaip norėjo F. Nietzsche'ė, propagavęs apeksizmą, paskui perimtą nacionalsocialistų, kurie pasirodė nevykusiais arijais, sutriuškintais „atsilikusių“ planetos rasių / tautų. Tai reiškia, kad viena yra norėti, o visai kita būti iš tikro tobulu. Taip pat reikia neužmiršti, ką tai reiškia:

ar neribotas galias, ribų nematančią begalybę, ar dvasinę būtį, kurioje pasiekta išgyvūninta sąmonė, neturinti savyje jokių norų ir troškimų, nekurianti vaizdo atžvilgiu jokių žemo lygio vektorių, rodančių žmogaus netobulumą: priristumą prie savo kūno poreikių, prie pasaulio ir savo psichikos, kuriuose turi kurti išgyvenimo strategijas, tenkinti savo poreikius, ieškoti priemonių, padedančių plėsti galią ir veiklos mastą. Todėl baltojo drakono „galią“ galima interpretuoti dvejopai: kaip galingų techninių ir natūralių poreikių tenkinimo priemonių kūrimą arba poreikių mažinimą ir išnykimą, augimą šventumo link, dvasinę nepriklausomybę nei nuo savęs, nei nuo pasaulio.

Ką tiksliai reiškia „baltasis drakonas“ ateityje dar bus patikslina. O čia siūlau tik pagalvoti, kiek tobulumas filognozijoje susijęs su apeksizmo ideologija, o kiek su šliogeriška filosofo kaip teoro koncepcija.

12. F. Nietzsche‘ės viršžmogio kaip dievūno samprata

Kadangi šis tomas yra trečio šešeto pradžia, turiu pereiti prie paskutinio atskleidimo etapo, užbaigiančio iniciaciją į filognozijos civilizaciją, esančią anapus juodojo ir baltojo drakono civilizacinių paradigmu, rodančią naują perspektyvą, kurioje suartėja filosofija, mokslas ir ezoterika. Šį posūkį galima daryti remiantis dvyliktu „Filognozijos pradmenų“ tomu, kuriame parodyta kuo filognozijos rišlys skiriasi nuo JDC ir BDC magijos laipsnių. Filognozijos rišliai yra F-R1-R2-R3, atitinkantys gyvūną, dievūną ir Dievą. R1 atitinka JDC ir BDC galimybes, kuriose yra po keturis magijos laipsnius, kurių išsivystymas priklauso nuo to, kiek jie valdo realybės, ar ši valdžia tikrovei yra tik psichologinė, ar techninė. Tuo tarpu apie R2 ir R3 nebuvo pasakyta nieko, nes šios egzistencijos nežinomos paprastam žmogui, jos niekada netyrinėtos religijoje ar filosofijoje, nes nėra nė vieno žinomo rašytinio šaltinio ar pavyzdžių gyvenime. Nepaisant to, ilgą laiką sklandė gandai, kad šis nežmogiškas pasaulis egzistuoja, ir kad kartas nuo karto žmonėms tenka su juo susidurti. Ši sąveika nėra graži, nevyksta bendradarbiavimas, tad ir informacija yra nesuprantama, ja

nesidalinama. Nepaisant to, filognozijos modelyje yra galimybė šį klausimą iškelti, ypač kiek ji susijusi su šiuolaikine ir ankstesne ezoterika, kurioje aukštesnių būtybių pasaulis – nėra uždrausta tema.

Ji filognozijoje turi formatą F-R2, kur R2 skaidoma į magijos laipsnius, turinčius nM, kur n yra koks nors skaičius, žymintis frakciją arba eą. Tai reiškia, kad galima manyti, jog yra kažkokie R2-1M-2M-3M-4M-5M, kurie atitinka žmonių civilizacijų kosmologinius modelius. Tačiau prieš pradėdant gilintis į šią temą, reikia geriau apibrėžti dievūną, o tiksliau koks jo sumatorius ir kokios fizinės galimybės. Ar rūšis yra dievūnas, ar ne priklauso nuo to, kiek ji valdo hipostratos, kiek ji sugeba surinkti šviesų arba fiziškai kontroliuoti aplinką. Tai reiškia, kad galimi ne tik mechaniniai fizinės aplinkos kontrolės organai, bet ir energetiniai, kurie yra kažkas panašaus į kūno organus, kurie tokie sudėtingi, jog prilygsta techniniams aparatams. Kitas vertinimo principas – kiek sugeba sumuoti iš sensorinio ir kognityvinio sluoksnio, kurie gali būti pasyviai arba aktyviai surenkami iš objekto echolokatoriais. Labai išvystytas echolokatorinis sensoriumas, turintis daug modalumų, rodytų dievūno sumatorių, kuris mato išplėstą tiek aplinkos, tiek kito padaro vaizdą. Kokybių gali būti tiek daug, kad jos lenkia žemesnių gyvūnų rūšių sumatorių tūkstančius arba šimtus tūkstančių kartų. Palyginti galima su spalvų ir atspalvių įvairove, kur žmogus jų suvokia maždaug 10 milijonų. Tačiau patobulinus akies organą ir analizatorių, šis kiekis padidėtų tūkstančius kartų ir sumatorius būtų atitinkamai tiek kartų aukštesnio išsivystymo.

Akis mato eterio hipostratą, ausis girdi garso hipostratą, tačiau tai ne vienintelės terpės, esančios dievūno aplinkoje. Įdiegus į kūną daugiau hipostratą galinčių suvokti organų, atsivertų daug kartų turtingesnis aplinkos vaizdas, kuris būtų žinojimo lygio ir, atitinkamai, suprantamas bei nesunkiai įvaldomas. Tai gali būti pasiekama pasyviai arba aktyviai renkant atspindžius ir paverčiant juos į sumatus. Dievūnas nuo gyvūno skiriasi tuo, kad pirmasis turi daug kartų labiau išsivysčiusį sensoriumą, matantį tiek materialią, tiek dvasinę aplinką, galintį regėti žmogaus fizinę ir psichinę kompoziciją. Toks matymas išplečia aplinkos supratimo ir pažinimo galimybes, natūraliai atveria subtiliausias technologi-

jas, kurios iš dievūno sandaros kopijavimu perkeliamos į techninius prietaisus. Tas pats pasakytina ir apie savo proto organo sumavimą, kur protas tiek daug kartų išsivystęs ir sudėtingesnis, kad jis vienoje koncepcijoje suvokia tiek sinonimų, kiek žmogaus kalboje sudaro visą žodyną. Tai nenuostabu, nes daug kartų sudėtingesnė ir subtilesnė realybė turi būti mąstoma tiek pat kartų išplėstu mąstymu. Šiuo metu žinome, kad planetoje yra žemesnieji gyvūnai, padalinti į skirtingas rūšis ir porūšius. Tačiau šį klasikinį skirstymą patobulinus, galima išskirti gyvūnų ir dievūnų rūšis, kur žmogų galima laikyti pereinamąja grandimi, jį priskiriant arba prie išsivysčiusių gyvūnų, arba žemiausios dievūnų pakopos.

Grįžtant prie teorinio dievūnų sąmonės bei rišlio modelio, kokia konkrečiai dievūnų civilizacija priklauso nuo supratimo, kokia jų sumatoriaus vidinė aplinka, koks sumuojamos hipostratos gylis, kokia sensorinių ir kognityvinių sumatų apimtis. Kaip žinia, civilizacija apima visą teorinį ir praktinį arsenalą, kuris sukuria išorinę ir vidinę civilizacijos formą, jos santykį su supančia aplinka. Akivaizdu, kad kuo labiau išsivystęs sumatorius ir protas, tuo tas santykis labiau dominuojantis, todėl kuo aukštesnė rūšis, tuo jos sąveika su aplinka labiau agresyvi. Kita vertus, būnant suvokime labiau išsivysčiusiu, gali atsiverti kitiems nežinomos tikrovės, nuo kurių priklauso rūšies egzistencija, tad įmanomas ir pagarbus bei atsižvelgiantis mąstymas. Jeigu rūšis mąstanti, o ne tik daug suvokianti per sensoriumą, tai sąveika atsiranda protinė, priklausanti nuo to, kokiam *logose* jis susiformavęs. Rūšis, turinti neišvystytą mąstymą, tik sensoriumą ir esantį konfigūracijoje instinktas-pasaulis, o ne mąstymas-pasaulis, būtų ne dievūnas, o supergyvūnas, kurio taikingumas daugiau priklausytų nuo maitinimosi ypatumų.

Filognozijoje žmogus suprantamas ir kaip aukštesnis gyvūnas, ir kaip neišsivystęs dievūnas, priklausomai nuo to, kokiam porūšiui jis priklauso. Jeigu turi signalinę ir reaktyviają sąmonę – tai aukštesnysis gyvūnas, *homo sapiens*, o jeigu turi racionalią sąmonę – tai žemesnysis dievūnas, *homo rationalis*. Norint tapti išsivysčiusiu dievūnu, reikia vykdyti protingą genetinę programą ir vystyti rišlio teoriją. Filognozijos tikslas – žmogaus kaip dievūno tobulinimas, sukuriant išplėstą proto sistemą, kuri atitinka aukš-

tesnio lygio civilizacijos negu JDC ir BDC ir skirta planetą turinčiam valdyti elitui, priimtam bendrauti su išsivysčiusių dievūnų rūšimis. Norint juos suprasti, reikia žinoti dievūnų nM laipsnius, kurie žmonių civilizacijai atveria aukštesnes technologijas, prima į savo pasaulį, leidžia naudotis savo pasiekimais, keičiasi žiniomis ir resursais. Kosmose vadinamieji išsivystę dievūnai yra genetinės rūšys, kurios pasiekusios aukštesnę už žmogaus sumatoriaus išsivystymą, bet turi tą patį genetinį materialaus ląstelito principą. Tačiau akivaizdu, kad ląstelitas apriboja sumavimo ir aplinkos valdymo priemonių atsiradimą, tad dar aukštesni dievūnai yra negenetiniai, nes neturi genetinio ląstelito. Jų kūnas kitokio principo, genetika – kitokio lygmens.

Taigi, R1 yra gyvūnų arba žemesniųjų dievūnų, R2 yra genetinių dievūnų, o R3 yra negenetinių dievūnų rišliai iki pat hipostatrinio centrinio realybės klodo. Kadangi technologijų atskleidimas „Pradinėje mokykloje“ nenumatomas, R2 rišlio teorijas, išreiškiamas magijos laipsniais, pristatyti gana sudėtinga, nes šie magijos laipsniai suprantami tik turint labiau pažengusį mąstymą ir sensoriumą, kuris subtiliąją technologiją atveria natūraliai ir yra natūrali gamtos dovana, suteikta rūšiai Kūrėjo. Tačiau kartkartėmis bandysiu daryti į šį lygmenį užuominas, parodydamas ko žmogui trūksta arba kaip koks nors klausimas atrodo iš aukštesnės sąmonės perspektyvos. Atėjus laikui parodysiu kelis atvejus, kurie apima dievūnų sumatoriaus kosmologiją, kurioje matosi gilesnė metafizinė realybė kaip empirinė duotis, ir žmogiškas daiktiškumas įsuptas į nedaiktiškas auras, kurių signaluose tarpsta visai kitoks gyvenimas, esantis ne vien tik jėgų arba energijų sancaupomis, bet ir psichine arba dvasine realybe. Į ką žmogus galėtų orientuotis, norėdamas suprasti šį pasaulį – ne taip sunku suvokti: tokia terpė yra garsų pasaulis, turintis signalinį / informacinį daiktiškumą, kurį pavertus sensoriumu, jis tampa sudėtinga muzika, neturinčia aiškiai išreikšto vaizdinio priekinio kūno ir sudarančia informacinį / signalinį substancinį sluoksnį. Apie šį pasaulį kalbėjo F. Nietzsche'ė, kurio viršžmogis buvo siekis iš žmogaus gyvūno sukurti aukštesnįjį dievūną, sugebantį tapti tikru planetos šeimininku iš jos valdančiu visą supančią kosminę erdvę.

13. Saviobjektyvizacija ir tiesa

Šiame skyrelyje pamėginsiu aptarti filognozijos santykį su mokslu per tiesos, arba saviobjektyvizacijos, prizmę. Visose pažinimo sistemose išskyla klausimas, kaip iš subjekto gali kilti kas nors objektyvaus ir teisingo, kas turėtų tiesos ir visuotinio galiojimo statusą. Juk, atrodytų, kad visi subjekto produktai turėtų būti pažymėti subjektyvumo žyme ir visos teorijos būtų tik asmeninių nuomonių rinkinys. Tai reikštų, kad nėra jokios tiesos, ir joks „visuotinis“ mąstymo principas – neprivalomas. Tam, kad to nebūtų, kad teorijos galėtų puoštis visuotinės tiesos aureole, reikalingas saviobjektyvizacijos arsenalas. Bendrais bruožais tai reiškia, kad objektyvus mąstymas atskiriamas nuo subjektyvaus mąstymo, apdovanojant jį objektyvumo atributais prote. Kitais žodžiais tariant, tai reiškia, kad pereinama iš individualaus į visuotinį, arba universalų, režimą, kur galima įrodyti, kad teiginiai arba principai galioja, tai yra teisingi, ne individualiai, bet universaliai. Tai galima daryti paviršutinišku būdu, pasirenkant tinkamą žargoną, išimant visus subjektyvistinius žodžius ir pridėliojant objektyvistinių. Jeigu einama giliau, į protą, tam reikia apsisvalyti nuo visų iracionalumų, nuomonių, įsitikinimų, neteisingų informacijų, jausmų, charakterio, ir remtis vien racionaliomis struktūromis, kurios šiuo metu visos yra suvestos į logiką ir matematiką, kaip racionalaus proto aukščiausią pasiekimą.

Tačiau filognozijoje suabejojau, ar toks saviobjektyvizacijos metodas nėra iliuzija. Be abejo, tai nereiškia, kad ji vien tik iracionali, paremta ne logika arba matematika, o kokiais nors mistiniais išgyvenimais. Nieko panašaus. Mano manymu, moksle saviobjektyvizacija, pagal principą „Aš Platonas esu tiesa“ (F. Nietzsche'è), yra per daug primityvi ir tiesmuka, o filognozijoje pateikiamas labiau išbaigtas principas, leidžiantis įvertinti, kokioje vietoje visumoje yra pažinimas. Juk visos pažinimo sistemos siekia tikro žinojimo, ir niekam nereikalingas neįrodytas ar neįrodomas kludiesių rinkinys, prisidengiantis tiesos skraiste. Tačiau kai turimas „pasakų“ pasaulis, kuris ne geresnis už ankstesnių civilizacijų mitų išsigalvojimus, bet primetamas kaip galutinė tiesa, „moksliui“, siekiančiam objektyvumo ir tiesos, tai garbės nedaro.

Filognozijoje ši problema išsprendžiama vadinamuoju „informacinio ploto“ metodu, kai pirmiausiai įvertinama kiek procentų informacijos turima, ir tik tada sprendžiama kiek teorijoje yra tiesos. Tai yra, jeigu turima 10 proc. holoplastinės informacijos, ir modelis pagrįstas tik šia dalimi, į jo struktūrą neįskaičiuojama 90 proc. realybės, kurios reikia norint, kad teorija būtų galutinė tiesa. Šis metodas, pavyzdžiui, fizikoje nenaudojamas ir jos modeliai, kiek tik ji egzistavo, buvo taikomi absoliučiai, arba neįvertinant informacijos „gylis“.

Iš to seka, kad filognozijoje nelaikoma, jog subjektas kaip toks, net apdovanotas mąstymo objektyvizavimo priemonėmis – kaip racionalus protas (logika ir matematika), metodas, techninių parametrų matavimo priemonės – gali tapti tiesos švytėjimo vieta. Priežastis paprasta: kiekvienas žmogus yra savo individualus pasaulis, atmintyje sukaupęs tik individualią informaciją, tad čia gaunamos išvados yra subjektyvios ir neprivalomos. Įvedant objektyvizavimo priemones, sukuriama tik iliuzija, pavyzdžiui, vietoj „manau“ rašant „taip yra“ arba „įrodyta“. Tačiau tai tik žodžiai, skirti suklaidinti, nes ar „taip yra iš tikro“ gali pasakyti tik viską matanti begalinė sąmonė. Kai matai tik kažkokią nedidelę dalį, formuluoti universalias tiesas paprasčiausiai neįmanoma, nebent realybės gylis suseklinamas iki to, koks duotas ir jis laikomas visu pasauliu. Taip pavyzdžiui elgiasi fundamentiniai gamtos ir žmogaus mokslai, kur kosmosas modeliuojamas kaip sudarytas iš atominės substancijos ir eterio, arba sąmonė laikoma tik neuronų aktyvumo epifenomenu. Šio principo bėda ta, kad paskelbus modelį pilnu, bet jam tokiu iš tikro nesant, tiek daug reiškinų lieka už paaiškinamumo ribos, kad akivaizdžiai kyla klausimas, ar modelis iš tikro apima „viską“, ar tai tik graži svajonė.

Iš to seka, kad tiesa įmanoma tik ją išvedant iš pilno realybės vaizdo, kuris kuriamas per visą jos gylį. Visos kitos tiesos yra tik galimi artiniai, kurie aiškinami iš nepilnos informacijos, tad net apdovanoti saviobjektyvizacijos priemonėmis – netampa tiesa. Mokslo teoriją, kuri yra kokio nors žmogaus ar žmonių kolektyvo produktas, galima vertinti kaip dalinį pasiekimą, kuris, kaip turintis teorinį ir praktinį aspektą, gali tam tikru masteliu pasitvirtinti, tačiau taip dažniausiai atsitinka dėl taikomos metodikos netobulumo ar manipuliacijos. Ypač tai galioja matavimo prietaisams,

kurie, kad „teisingai“ matuotų, turi būti sukalibruoti arba, kitaip sakant, specialiai paruošti, kad vykdytų teisingus matavimus. Visas matavimo teisingumo („tiesos“) triukas yra kalibravime: prietaisai sufabrikuojami patvirtinti teorijos parametrus, padarant juos fizikinės sistemos sudėtinę dalimi, juos prie šios prijungiant, o pasakui įterpiant papildomus kalibravimo parametrus, kad juose veiktų teoriniai modeliai, dabar jau patvirtinami „matavimu“.

Kadangi dabartiniame lygyje filognozija daugiau teorinė – jos tikslas sukurti visuotinį modelį, sudarytą iš dviejų polinių realybių: sąmonės realybės, vadinamos sumatoriaus realybe, ir absoliučios tikrovės realybės, kuri vadinama holoplastine realybe. Tai du kraštutiniai poliai, tarp kurių vyksta pažinimo procesas, kuris suvokiamas ne kaip atskiro žmogaus subjektyvus psichologinis vyksmas, bet kaip dviejų absoliučių realybių ryšys, tarp kurių yra atrandami absoliutūs dėsniai, suteikiantys pažinimui rėmus, darančius jį fundamentaliu procesu, prasidedančiu nuo nulinės informacijos ir baigiančiu pilnu informacijos „perpumpavimu“ iš transcendencijos į sąmonę ir dirbtinės realybės jai primetimu, kuri ateina iš sąmonės vidaus techninio mąstymo. Tai reiškia, kad filognozijoje tematizuojamas žmogus ir kosmosas kaip galutinės realybės, išanalizuojama jų struktūra, o tada tarp jų nustatomas santykis, vadinamas gnostine ir technine sinteze, kuriose ji peržengia primityvius saviobjektyvizacijos triukus, kuriuose, dar neturint tiesos, būtų galima apsimesti, jog jau turimas galutinis rezultatas ir taip klaidinti žmones. Filognozijoje naudojamos teisingos formulės, kuriose nemaskuojamas pažinimo netobulumas, pavyzdžiui, parodant, kad toks ir toks modelis yra išvedamas iš 10 proc. informacinio ploto, vadinasi yra suvoktinas tik kaip 1 / 10 tiesos, o ne 100 proc.

Pats primityviausias tiesos imitavimas yra terminologinis žargonas, atviras melavimas, apsimitinėjimas, kad įrodyta ir pan. Mąstymas būna subjektyvus, siekiama kokių nors tikslų, pavyzdžiui, civilizacinio kolektyvo organizavimo, kokių nors psichovektorių primetimo: tam suklastojama „mokslo“ imitacija, tekstas prismaigstomas klaidinančių žodelių, o tiesos teiginiuose nėra jokios. Tad, norint įvertinti koks iš tikro lygis – siūloma pereiti prie filognozijos sistemos, kurioje yra priemonės apskaičiuoti koks są-

monės gylys absoliučioje tikrovėje, ką matuoja matavimo prietaisai, susipažinus su metodika, pagal kurią jie prijungiami prie tiriamos sistemos ir bus aišku, kiek mąstymo „objektyvumas“ ir „universalumas“ turi tikros tiesos, ar tai nėra tik kokių nors suinteresuotų organizacijų ideologinis arba komercinis šarlatanizmas, siekiant manipuliuoti sąmonėmis. Tapimui tiesos sąmone savo mąstymą objektyvizuoti ir universalizuoti su logika – neužtenka, nes filognozijoje parodytas sąmonės ir absoliučios realybės sąveikos modelis atskleidė, kad tiesai reikia daugiau kriterijų, siekiant, kad ji būtų galutinė ir absoliuti. Dėl šios priežasties laikau, jog filognozija yra teorija, peržengianti standartinius mokslus ir patikslinanti juose naudojamas formules, įvedant absoliučios tiesos siekimo reikalavimą. Norima, kad žinojimas būtų visas. Dalinis žinojimas niekada nelaikomas tiesa. Todėl kiek mokslui trūksta iki holoplastinės realybės, tiek jame yra melas ir mitologija, niekuo nesisikirianti nuo senųjų civilizacijų mitologijų. Aišku, ši sistema reikalinga kurti civilizacinius kolektyvus žmonijoje, tačiau tiesos sąmonės siekis išpildomas tik kai kuriose ezoterinėse doktrinos, viena kurių yra holoplastinė filognozija.

14. Filognozijos kelio problema

Kaip prisimenate, pagrindinėje filognozijos formulėje yra įmanomos dvi perspektyvos, kadangi ji turi du priešingus polius: žmogaus ir visatos. Žmogaus polius vadinamas mažąja sieva ir yra sumavimo burbulas, iš kurio vidaus, vadinamosios Platono olos, jis suvokia visatą; priešingas polius yra absoliuti realybė, kuri yra anapus sumuojančios sievos ir kažkokia dalimi įtraukiama į olą, sudarydama joje objektyvų pasaulį bei žmogų. Natūralu, kad kadangi esu žmogus, kaip ir kiti, civilizacijų modeliai sukurti remiantis MS perspektyva, iš kurios bandoma atverti, kas yra ši visata, kurioje gyvena žmogus, kuriant maginį, mitinį, religinį arba filosofinį kosmoso interpretavimą. Renkantis, ant kurio prado civilizacijoje turi būti pastatyta tvarka, galima rinktis žmogaus arba visatos tvarką, kur pirmu atveju vyrauja žmogaus protas, o antru – natūrali prigimtis. Pagal tai, kaip ta tvarka veikia planetoje žmo-

gaus gyvenamą aplinką, galimas teocenas, natūralia tvarka pagrįstas gyvenimas ir antropocenas – žmogaus tvarka paremta civilizacija. Šie atvejai filognozijoje buvo pavadinti „Dievo bažnyčia“ ir „Šėtono bažnyčia“. Tryliktame tome rašau daugiau apie pirmąjį variantą, tad turėčiau daugiau dėmesio kreipti Dievo bažnyčiai, kuri teikia pirmenybę natūralumui ir prigimčiai, neįvedinėja dirbtinio pasaulio, išsardančio natūralią darną. Žinoma, tai tik viena iš galimybių, ir pasaulis nebūtinai turi ją rinktis, tačiau prieš darant pasirinkimą, turi būti gerai apsvarstyti visi variantai, kad žmogus suprastų, kokios kiekvieno pasirinkimo pasekmės.

Imant įprastinę ženklinimo sistemą, turime dvi galimybes:

MS [DS] – Šėtono bažnyčia;

DS [MS] – Dievo bažnyčia.

Tai yra jau jums žinoma inversija, kuri rodo ant kokio fundamento pastatyta realybė žmogaus sumatoriuje: ant *fundamentum II* ar ant *fundamentum I*. Kitaip sakant, tai yra Platono olos ir visatos inversija, kurioje iš pradžių pirmenybę turi gamta ir natūrali tvarka, o po to, kai žmogus kultūriškai sustiprėja, ši svorio centrą perkelia į save ir nori pasaulį kurti remdamasis savo valia, tai yra jį užgrobti ir tapti jo valdovu. Pažiūrėtas vietiniu masteliu, šis konfliktas yra tarp gamtos ir dirbtinės tikrovės, kuri atsiranda pradedant vystyti techninį pasaulį, sukuriamą iš proto logikos ir perdirbtos natūralios substancijos, iš kurios gimsta techniniai daiktai. Istorijos eigoje techninių daiktų prikuriama tiek daug, kad jie tampa išvystyta technosfera, kuri įveda planetoje antropoceno erą, paremtą vien žmogumi ir jo sukurtu dirbtiniu pasauliu. Svarbiausias klausimas – ar toks kelias nėra pražūtingas, kokius kelius turi rinktis žmonija, ar verta išsaugojimo natūrali gamta ir žmogus, ar „jau seniai laikas pereiti į transhumanizmo erą“? Čia transhumanizmas suprantamas kaip žmogaus peržengimas, ne jo nuvainikavimo prasme, kaip centrinės kosmoso realybės, nes Šėtono bažnyčia visa sukurta iš žmogaus, tačiau jo peržengimas įveikiant natūralumą ir prigimtį, siekiant sujungti su techniniu daiktiškumu, kuris prijungtas prie technosferos technodievo, tampančio jo valdovu, o žmogus – tik valdomuoju. Tai reiškia, kad antropocentrizmas įveikiamas ne anapus žmogiškos realybės labui, bet technikos labui, kuri visa yra

iš žmogaus sukurta realybė. Vadinasi, mano sampratoje pohumanizmas yra ne svorio centro perkėlimas į priešingą žmogui polių, į Dievo bažnyčią, bet į techniką, kuri yra Šėtono bažnyčios produktas.

Šioje knygoje Dievo bažnyčios klausimas sprendžiamas ne atsietai nuo filognozijos, bet bandoma pasirinkti, koks akcentas jai priimtinausias, ir ar ji turi būti žmogaus, ar gamtos pusėje. Kaip žinia, tai priklauso nuo to, ar renkamas juodojo drakono, ar baltojo drakono civilizacija, kur juodojo drakono pasirinkime atsiskaidoma kurti dirbtinę civilizaciją iš transcendentinių klodų primenant jiems technines funkcijas, o baltajame drakone siekiama šias galimybes vystyti maksimaliai, iki pilno holoplastinės realybės technologinio įvaldymo. Čia yra dvi pagrindinės galimybės, kurios buvo įvardytos kaip gnostinė sintezė ir techninė sintezė, kurios galimos darant inversiją tarp mažosios ir didžiosios sievos ir nedarant. Tai reiškia, kad civilizacijos galimos tik teorinės, nesiekiant praktinio gamtos ir žmogaus perdirbimo ir praktinės, kurios siekia pakeisti visą realybę, įdedant į ją žmogaus protą ir valią, paverčiant tvarką antropocenu ir technocenu. Baltojo drakono civilizacija yra humanizmas, kultūra, pagrįsta žmogaus aukštinimu, o juodojo drakono – teosofija, pagrįsta anapusinės realybės išaukštinimu, jos neperkuriant, neverčiant tarnauti žmogaus valiai. Sprendžiant klausimą, kas geriau iš filognozijos perspektyvos, atsakymas atrodo natūralus, suprantamas jau iš pačios doktrinos pavadinimo – „pažinimo meilė“. Tačiau aš šio klausimo taip tiesmukai netraktuoju, nes pažinimas neprivalo būti ekstremistinis, jis gali būti nuosaikus ir ribotas, atsisakantis begalybės žmogaus ir gyvybės išgelbėjimo labui. Kitaip sakant, kai įvedamas papildomas faktorius, gyvybės išsaugojimas, pažinimas nustoja būti radikaliu ir priverčiamas sustoti bei apsiriboti.

Dievo bažnyčia, kaip ir Šėtono bažnyčia, gali būti ir juodasis drakonas, ir baltasis drakonas. Kai kas tuo gali suabejoti, tačiau filognozijoje laikomasi tokio principo. Tai reiškia, kad gelmė Dievo bažnyčios baltojo drakono civilizacijoje gali būti atveriamas natūraliai, per rūšies vystymąsi link dievūno lygio arba per atsitiktinių atvejų atsiradimą, kai dėka genijaus žmonija sugeba pamatyti daugiau realybės natūraliai. Tokius žmones, dėka kurių civiliza-

cija daro šuolį, siunčia dieviška sieva, kuri sujungia tobulesnį genetinį substratą arba dvasinę sietuvą, gebančią matyti daugiau negu eiliniai žmonės, taip sukuriant proveržį ir naują išsivystymo lygį. Šis atvejis įmanomas žmogaus sietuvoje ir pasaulio sietuvoje, kuri atsiranda iš natūralios gamtos, nenaudojant jokių techninių prietaisų arba tie prietaisai – tik transcendencijos dovana. Renkantis tokį filognozijos kelią civilizacijoje, jis istoriškai būtų labai ilgas, paremtas genijaus kultu, tačiau nedarkantis natūralios tvarkos ir prigimties techniniais priemonių arsenalais, kuriais žmogus transhumanizuojamas ir tobulinamas dirbtinai. Koks variantas galutinai bus pasirinktas filognozijos – kol kas neatsakau, nes šis klausimas ganėtinai sunkus, ypač žinant, ką renkasi baltojo drakono radikalai jau šiuo metu. Tačiau, kaip jau sakiau, apsiribojant aklu pažinimu ir neatsižvelgiant į gyvybės bei gamtos išsaugojimo reikalavimą, galima nuklysti į katastrofinį scenarijų, kuriame žmonija turės mokytis sunkiuoju keliu, pereinant per katastrofų seriją, kuriose turės kovoti už išlikimą prieš techninio pasaulio įsigalėjimą, grasinančio sunaikinti natūralią, tai yra dievišką, gyvybę.

Kalbant apie Lietuvą, joje vienas pagrindinių filosofų, sprendusių šį klausimą buvo A. Šliogeris, kuris rinkosi radikalią Dievo bažnyčią, išimant iš savo filosofinio pasaulio visą dirbtinumą ir pirmenybę atiduodant gyvybei bei gyvūnui. Kadangi dirbtinumo, arba inversijos, šaltinis yra žmogus, jis norėjo maksimaliai apriboti žmogišką Platono olos polių, kad leistų tarpti ir klestėti Kitam poliui, atsisakant pasaulio naikinimo ir perdirbimo į žmogiškas funkcijas. A. Šliogerio manymu, šis principas galioja tiek teorinei, tiek techninei sintezei, nes protinės manipuliacijos pažinime paruošia dirvą praktinėms manipuliacijoms, kurios sunaikina natūralią tvarką ir visą realybę paverčia į susireikšminusio žmogaus kūrybinių manipuliacijų areną. Todėl galima sakyti, kad vienas gana radikalus atvejis Lietuvoje jau turimas, tai yra Dievo bažnyčią propaguojanti filosofija, kurioje civilizacija modeliuojama kaip radikalus juodasis drakonas, apsiribojantis tik žmogaus sumatoriaus atveriamą ola ir suteikiantis joje pirmumo teises natūraliam daiktui ir nesuprotintai gamtinei realybei. Kadangi tiesiogiai neseku šio filosofo pėdomis, mano kelias galimas kitoks, renkantis kitokias protines kombinacijas sątvartologijoje, tačiau atsiž-

velgiant į jo išsakytus argumentus. Ko tikrai nesirenku yra priešingas polius, kuris yra radikali Šėtono bažnyčia, siekiant maksimalios baltojo drakono civilizacijos, kurioje visiškai išnykusi gyvybės problema ir siekiama pilno žmogaus bei nežmogiško pasaulio technologizavimo, paverčiant planetą megamašina. Tai būtų radikalus kiberpankas, blogiausias žmonijos scenarijus kokį tik galima pasirinkti.

15. Anapus *Animus* olos

Kaip jau ne kartą buvau sakęs, filognozijoje siekiama aprašyti holoplastinę realybę, kuri apimtų visą tikrovės informaciją, išreiškiamą arba kaip rišlys, arba kaip raigas. Ši realybė, žinoma, nėra žmogus, tad norint pasiekti šį tikslą, reikia transcenduoti jo olą, išsivaduojant iš ribotos informacijos kuriamų iliuzijų, atskiriančių jį nuo absoliuto. Žmogui greičiausiai tai nėra įmanoma, tad yra filognozijos versija, skirta mažosios sievos ontologinei hologramai, kuri yra pirmas filognozijos variantas, pasaulį matantis iš žmogaus perspektyvos. Kiti filognozijos variantai jau ne žmogiški – jie pakyla iki dievūno ir Dievo lygio, kuriuose visa realybė matoma iš išorės, iš savo olos, įsisavinusios daugiau informacijos negu žmogaus ontologinė holograma. Tad galima išskirti tokias sievos rūšis: žmogiška sieva, dvasinė sieva ir dieviška sieva. Sujungus visas šias perspektyvas į vieną visumą, gaunamas filognozijos pilnas vaizdas, pirmą kartą paviešintas dvyliktame tome „Rišlio teorija“ (2023). Ši filognozija ir bus vystoma tolesniame etape, bandant į absoliučią realybę pažiūrėti tiek iš vidinės, tiek iš išorinės perspektyvos, iš kurių daug geriau atsiveria žmogaus paveikslas, leidžiantis atsakyti į klausimą, kas yra gyvybė šioje tikrovėje, kokia jos paskirtis ir koks jos likimas po mirties. Formule tai galima išreikšti taip:

$$\frac{F ([MS(1) - R1 - RA1] - [RA2 - R2 - DvS(100)] - [RA3 - R3 - DS(1000)])}{}$$

F – filognozija;

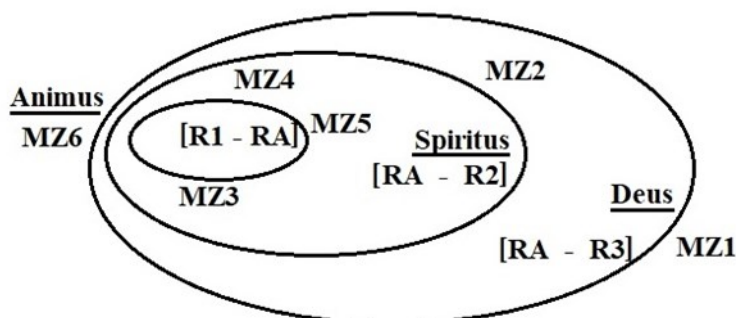
R1 – žmogaus rišlys;

R2 – dvasinis rišlys;
R3 – holoplastinis rišlys;
RA – raigas;
MS – mažoji sieva;
DvS – dvasinė sieva;
DS – dieviška sieva.

Šioje formulėje parodytos trys olos, pradedant nuo žmogaus olos, tai yra *animus*, *spiritus* ir *Deus*. Kiekviena iš jų rodo olos vidaus koncepciją, kuri sudaryta iš MS, DvS ir DS struktūros, iš kurių šiuo metu išreiškta yra tik mažoji sieva, kuri turi šešis sumatų kompleksus, sudarančius psichinę ir daiktinę sąmonės dalį. Tuo tarpu kitos olos kol kas nesuformuluotos, nes tam trūksta informacijos; tik pažymima, kad dvasinė ola sumuoja daugiau hipostratos klodų, atveria subtiliausias jos dalis, todėl jai prieinamos subtiliosios technologijos, daug kartų lenkiančios žmogaus technologijų galimybes. O dieviška sieva, sudaryta iš substancinių klodų, kuriuose sumuojama visa realybė, įgalinanti susikurti dievišką santykį su visata, užsiimti dieviškų „technologijų“ vystymu. Manau, kad viena iš tokių dieviškų technologijų yra gyvybė, kuri kosmose įkuriama ten, kur tam yra palankios sąlygos, suradus tam tinkamą planetą.

Parametras R žymi žinojimą, kuriame atskleidžiama kokia yra supančio pasaulio prigimtis, iš kokių klodų jis sudarytas ir kokias technologijas įmanoma kurti substancijose. Kuo didesnis olos gylis, tuo labiau išsivystęs rišlys, kurio žinojimas perkeliamas į raigo kompoziciją vietinėse substancijose, iš kurių sukuriami techniniai daiktai. Žmogaus technologijos primityviausios; aukštesnio lygio yra dvasinės technologijos, kurių sieva turi 100 dalių informacinio ploto ir šimtą kartų viršija žmogaus proto galimybes. Raigas, formulėje žymimas RA, sukuriamas gnostinėje sintezėje supratu kaip kombinuoti klodų struktūras, kad iš jų būtų gauta naudinga funkcija, nuo energijos iki skaičiavimo mašinų ir ryšio priemonių. Kokios galimos papildomos technologijos priklauso nuo to, kokias galimybes atveria subtilieji klodai, kuriuos regi dvasinė ir dieviška sieva. Šios sievos bus modeliuojamos aukštesnio lygio filognozijos pakopose, kuriuose bus kalbama apie holoplastines

Filognozijos sistema

4 pav.

technologijas, skirtas planetos gynybai ir visos civilizacijos valdymui. Maksimaliu gyliu laikau 1000 dalių informacinio ploto, kuris yra visos informacijos imitacinis parametras, skirtas išreikšti proporcijas ir santykius. Žmogaus ola – turi mažiausiai informacijos, laikau jog tik 1 dalį; dvasinės būtybės ola turi 100 dalių; o dieviška sieva apima viską ir „mato“ 1000 dalių informacinio ploto savo visatinėje „sąmonėje“. Tam reikia ne tik pažangiausio dvasinio išsivystymo, bet ir fizinio, nes fizinis kūnas surenka dalį informacijos, tad norint sukurti holoplastinį sumatorių, reikia tokių kūno kompozicijų, kad jis būtų sugebantis sąveikauti su giliaja hipostrata, vadinasi turi būti pasislinkęs į nematomą žmogaus sumatoriui spektro dalį. Atitinkamai ir išoriniai kūnai, [P – S], turi būti sukurti visai kitu principu. Sąlygiškai galima pasakyti, kad žmogus – organinis, dvasia – „eterinė“, o Dievas – „dvasinis“. Atitinkamai tas pats galioja ir [R – RA] kompleksui, kuris priklauso nuo olos principo. Kaip ši sistema turėtų atrodyti pavaizduota 4 pav.

Matome, kad pagal šią, jau kitur minėtą, logiką yra šešios metafizinės zonos, kurios apima dievišką realybę (MZ1), materialų pasaulį (MZ2) ir gyvybės išorinę (MZ3, MZ4) bei vidinę (MZ5, MZ6) realizaciją. Kiekviena ši zona turi savo realybės modelio versiją, kuri parodo, kas ji yra ir kokios joje įmanomos raigo struktūros. Žmogų iš vidaus labiausiai domina, kas yra gyvybė ir koks yra viso vidinio pasaulio olos galutinis pagrindas, tradiciškai

vadinama Dievu. Iš *animus* vidaus su šia realybe susiformuoja įvairūs santykiai, kaip garbinimo, dialogo ar užkariavimo. *Spiritus* ir *Deus* lygio vizijos žmogaus oloje nepasirodo ir tai daugiau įsivaizduojama arba postuluojuama kaip protiniu išprotavimu grindžiama, kauzalinė, būtina tikrovės dalis. Iš priešingos pusės žmogų galima įsivaizduoti kaip dirbtinę gyvybę, kurią dvasinės būtybės gylyje. Tai būtų santykis panašus į esantį tarp žmogaus ir „Teslabot“ androidų, tik gyvūnai daug kartų pažangesni. Galima įsivaizduoti ir kad gyvybė ateina iš dar gilesnio kūrybinio impulso, kurį valdo dieviška hipostrata, nes gyvybei sukurti reikalingos holoplastinės realybės galimybės. Taip gautųsi seka, kad *Deus* kuria *Spiritus* realybę, *Spiritus* kuria *Animus*, o *Animus* kuria robotus su kompiuteriniu intelektu. Tai reiškia, kad technologijos būdingos visiems gyliams ir kad tai natūralus olos poreikis – iš inkorporuotos substancijos reprezentacijos kurti techninius raigus, kurie plečia gyvybės veiklos mastus. Nenuostabu ir tai, kad pagrindinis žmonių civilizacijos vystymo tikslas yra kaip tik toks – užimti vis gilesnę hipostratos sluoksnį, įvesti į jį žmogaus proto ir valios valdomą dirbtinį pasaulį.

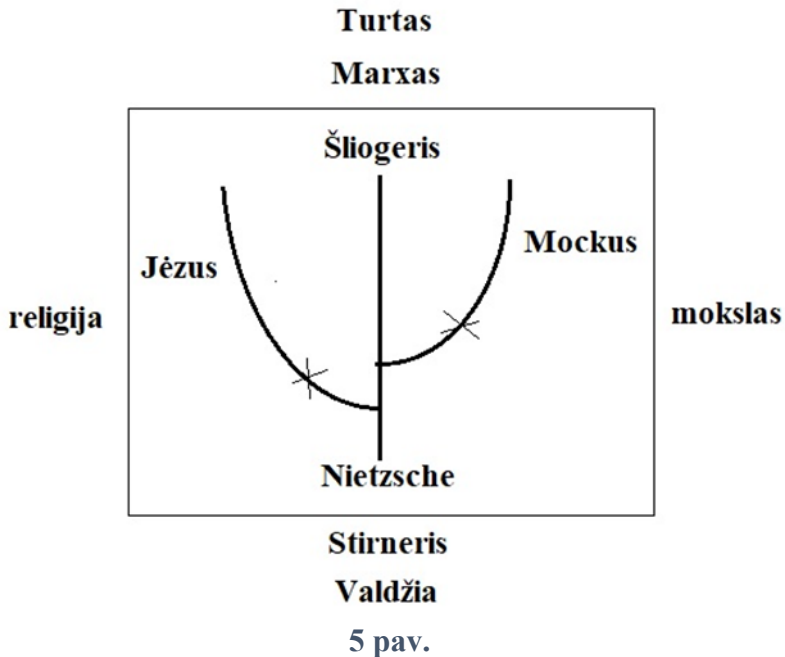
Todėl, manau, kad gyvybės technologijos atsiveria pasiekus RA2 raigo lygį, kuris yra dvasinės būtybės technologijos, turinčios kosminį mastelį, valdančios planetines civilizacijas ir turinčios tarpžvaigždinę imperiją, esančią ta vadinamąja transcendentine civilizacija, kuri kai kuriose religijose įvardijama kaip Dangaus karalystė. Galima manyti, kad po mirties žmogus keliauja į šią realybę, kurioje pamato, kas yra žmogaus pasaulis iš išorinės perspektyvos ir supranta, kad žmogus yra tik viena iš gilesnės technologijos rūšių, kurios paslaptį jis sužino anapusiniame pasaulyje, kuriame supranta koks buvo gyvenimo principas ir kodėl buvo parinktas vienoks, o ne kitoks scenarijus. Bet kokių atvejų gyvenimas ribotas, laikui praėjus kiekvienas sugrįžta į tikrą anapusinį būvį, kuriame, įgijęs tikrą savo formą, išsivaduoja iš mažosios sievos olos apribojimų. Tačiau kol gyveni, reikia laikytis šio gyvenimo žaidimo taisyklių ir eiti savo gyvenimo keliu akluoju būdu, nežinant viso to prasmės ir tikslo. Kai kam šis pasaulis atsiveria dar esant gyvam, tačiau kadangi tai vidinės patirtys, kurių niekam neįmanoma parodyti, jos lieka individualios, kuriomis niekas nenori tikėti ir šį aukštesnį žinojimą tik išjuokia. Tačiau tai

nėra svarbu, nes pasiekus aukštesnį lygį visi šie klausimai išnyksta, nes žmogus įgyja *Spiritus* galimybes, turinčias sumavimo olą, kurioje mato viską savo „akimis“ ir įsitikina, kad ankstesnė *Animus* ola nebuvo tikras pasaulis, o tik viena iš galimų asmeninių iliuzijų.

16. Įtakų pilnas vaizdas

Šiame skyrelyje pakalbėsiu apie Vakarų civilizacijos pagrindinių krypčių filosofinį mazgą, susietą su „Drakono akyje“ (2021) minėtu civilizacijų medžiu, sudarytu iš centrinės ašies, į kurią įeina metafizikos atsisakę filosofai F. Nietzsche‘ė ir A. Šliogeris. Šie filosofai turėjo aiškiai išreikštą antigelminę nuostatą, kurioje pirmasis buvo žmogaus ir Žemės imperijos propaguotojas, o antrasis propagavo vietovės šiapus horizonto ir nesužmoginto daiktiškumo idėjas. Jie kovojo prieš toliau pateiktame paveiksle matomus atsisakojimus, kurie kairėje yra krikščionių religija, atstovaujama Jėzaus iš Nazareto ir technomokslo dešinėje, atstovaujamo D. Mockaus. Tad F. Nietzsche‘ės atveju, kurio didžiausias priešas buvo Bažnyčia, svarbiausias veikalas yra „Antikristas“, o A. Šliogerio, nors jis analogiško veikalo ir neparašė, turėtų būti „Antitechnika“ arba „Antimokslas“. Nors abu jie pažymėti kaip ašiniai filosofai, žymimi ant centrinės civilizacijų medžio ašies, jų filosofijos nėra suderinamos, nes A. Šliogeris propagavo bežmogį daiktiškumą, o F. Nietzsche‘ė aukštino žmogaus valią, kūrybą ir aukštąją kultūrą.

Kiti du šiame skyrelyje aptariami mąstytojai yra Jėzus iš Nazareto, kurį laikau gnosticizmo judėjimo pradininku, vienu iš žymiausių religinių metafizikų; ir D. Mockus, siekiantis suformuluoti holoplastinio žinojimo sistemą, kurios tikslas atskleisti visą transcendenciją, padaryti ją regimą protui. Šie du atvejai panašūs tuo, kad jie užsiima radikalia metafizika, bando suprasti anapusinio pasaulio paslaptį, glūdinčią anapus sumatoriaus olos, kurioje yra gyvybės ir šiapusinio gyvenimo šaknis, kurią atskleidus taptų aišku, kas yra žmogus ir kokia jo gyvenimo prasmė. Šie filosofai susiję su jau minėtomis antitezėmis, kur Jėzaus antitezė yra F. Nietzsche‘ė, o D. Mockaus – A. Šliogeris. Kam jiems buvo reikalinga

antimetafizika – ganėtinai aišku, jie bandė perorientuoti civilizaciją iš proto kuriamos dirbtinės tvarkos prie natūralios, kurioje jie teigė siekiantys išlaisvinti gyvybę ir gyvenimą padaryti laisvą bei klestintį. Tik vienu atveju to buvo siekiama žmogaus gyvybės atžvilgiu, o kitu – nežmogiškos gyvybės. Šie filosofai gyvybę susiaurino tik iki fenomenologinio ir psichologinio lygmens, atsisakydami metafizinio dėmens, nes neturėjo sumatoriaus teorijos, sukurtos D. Mockaus, dėl to jiems atrodė, kad metafizinė realybė priešiška gyvybei, o jos protinė projekcija – kliedesių rinkinys, arba pasaka, kurią reikia ištrinti iš civilizacijos, kad atsistatytų natūrali tvarka, gyvenimas sugrįžtų prie pradmenų, kuriuose būtų atkurtas autentiškas žmogus.

Kiti du paveiksle pažymėti filosofai yra K. Marx‘as ir M. Stirner‘is, kurie irgi turėjo savo „anti“: pirmuoju atveju tai buvo turtas, kapitalas, stambaus verslo klasė, prieš kurią filosofas organizavo darbininkų masę planetinėje revoliucijoje, panašiai kaip F. Nietzsche‘ė ragino sukilti prie Bažnyčią ir jos mokymą; o antruoju

atveju tai buvo individualistinis anarchistas, M. Stirner'is, paskelbęs karą valstybei ir politinei valdžiai. Šis filosofas nepripažino valstybės organizacijos, teigdamas, kad ji paremta niekur neegzistuojančiomis realybėmis, kurias sugriovus žmogus atsiduria autentiškoje būklėje, kurioje, jeigu nori, gali organizuotis į asociacijas, kuriamas laisvanoriškais pagrindais, verslo arba politinių tikslų siekimui. Nors K. Marx'o ir M. Stirner'io radikalizmas buvo panašus, tačiau jie buvo radikaliai priešingos polių kryptys, nes Marx'as kovojo prie verslo išnaudotojus ir religiją, bet nekovojo prieš mokslą ir valstybę, kurią laikė naudingą valdymo instrumentu, kurį darbininkai turi užgrobti, kad įvestų savo „diktatūrą“. Todėl komunizmas buvo priešiškas individualizmui ir laisvei, rėmėsi prievarta ir represijomis. O anarchistai kovojo prieš valstybę ir tuo jie buvo radikalesni už marksistus, nes pasisakė už savivaldą, kuri kuriasi anapus valstybės aparato. Ta savivalda buvo įsivaizduojama kaip kolektyvistinė arba individualistinė.

Pereinant prie sątvarologinio lygmens, galima išskirti kiekvieno šių „už“ ir „anti“ pagrindinį vektorių, kur A. Šliogeris propaguoja bežmogį patyrimą, F. Nietzsche'ė – valią viešpatauti, K. Marx'as – darbą, M. Stirner'is – laisvę, Jėzus iš Nazareto – tikėjimą, o D. Mockus – pažinimą, propaguojamą jo sukurtame filognozijos modelyje. Filognozijos tyrimo tikslas – išsiaiškinti koks vektorius yra centrinis šiuolaikinėje Vakarų civilizacijos formoje ir performuluoti jį tokiu principu, kad būtų atsižvelgiama į gyvybės poreikius, kuri turi būti saugoma tiek žmogaus, tiek ne žmogaus atveju. Šis principas buvo būdingas jau minėtiems dviem ašiniams filosofams, kurie griovė ideologinės ir socialinės priespaudos aparatą, trukdžiusį žmonijai vystytis ir žengti į priekį. A. Šliogeris siekė sugrąžinti filosofiją prie autentiškų žmogaus pamatų apmąstymo, kurioje būtų atskleistas visas civilizacinis šarlatanizmas, kalbinių kliesių pasauliai ir orientavosi į senovės graikiško stiliaus vietinę politiką ir valdžią; pavyzdinė ekonomika jam buvo žemės ūkis, gyvulininkystė ir amatai. Vadinasi jis siekė, įveikus technomokslą, sugrįžti prie viduramžių gyvenimo stiliaus, suvokus, kad dirbtinis daiktas ir dirbtinis žodis tik kuria utopiją ir kultūrinį šiukšlyną galvoje, kuris iškreipia iš darnaus gyvenimo gamtoje, atsakius besaikio naikinimo ir nihilizmo. Mokslo propaguojamą pažangą jis laikė išsigimimu, žmonijos iškrypimu iš

gyvybės kelio, kuriame žmonija egzistuoja pusiausviro ir saikingu būdu, nekuriant perteklinio dirbtinio pasaulio, užtvindančio gamtą ir žmogaus protą beprasme žodine terpe, neleidžiančio susitikti su pačia realybe ir daiktais. Šis susitikimas yra autentiškas patyrimas, vadinamas filosofija, kurios sugrįžimo jis siekė savo kūryboje.

A. Šliogerui antitezė yra D. Mockus, kuris „anti“ yra vien tuo, kad užsiima metafizinės pažinimo teorijos kūrimu, kuri, nors ir nereliginė, tačiau bando inkorporuoti anapusinės civilizacijos galimybę, kaip tikėtiną ezoterinę teoriją. Pagrindinis filognozijos orientyras yra nedaiktiškas substancialumas, galimai sudarantis sąmonės ir gyvybės pamatą, kurį siekiama materializuoti vidinėje žmogaus pasaulio ontologinėje hologramoje, kad būtų galima jį sutechninti, kuriant gelmines technologijas, vykdant maksimalią gnostinę sintezę. Tai radikalus nosisukimas nuo daiktų paviršiaus, laikant, kad šis yra tik sumavimo rezultatas, apimantis tik nedidelį įmanomą realybės informacijos kiekį, tad nerodantis tikro anapusinio pasaulio vaizdo, o tik kokybiškai stilizuotą abstrakciją. Ši problema artikuliuojama kaip juodojo ir baltojo drakono civilizacijų konfliktas, kur drakonas yra transcendencijos simbolis, kuris gali turėti atvertą ir neatvertą formą. Transcendencija atveriamą protu arba dvasine intuicija, tad šie vadinami drakono akimi, kurioje, vidinėje sumatoriaus dalyje, atsiveria vis didesnis kiekis anapusinės realybės, gaunant inversiją tarp mažosios ir didžiosios sievos, kur žmogiška sieva tampa anapusinės realybės pagrindu, vadinamu *fundamentum II*. Ši kosminė galia siekia sukurti dirbtinę technosferą, išplečiant savo valią į visą, begalinę visatą, iš dalies pratęsiant F. Nietzsche'ės iškeltą tikslą, bet atmetant jo antimetafiziką ir antiracionalumą. Žinoma, toks atmetimas jau yra antinyčė, tačiau inkorporuojant kai kuriuos jo filosofijos elementus, kitus paimant iš technomokslo plėtros ir teologinės metafizikos atvertų transcendentinių perspektyvų.

Kitas klausimas, kaip su filognozijos kuriama perspektyva susiję marksizmas ir anarchizmas? Technologijų plėtra ir monopolizavimas sutelkia turtus nedidelio žmonių skaičiaus rankose, tad atsiranda didelė nelygybė, priespauda ir net vergovė. Ypač šią priespaudą vykdo valstybės aparatas, kuris, suaugęs su verslo oligarchijomis, naudojami technologijų teikiama nauda bei gėrybėmis, taip pat per mokesčius monopolijoms. Taip technokapitalas ir

technovaldžia tampa žmonių didžiausiais priešais, kurie pasisavina gyvybės vystymosi galimybes, programuoja liaudį būti paklusniais tarnais, nuskurdina ir uždaro baudžios kalėjime, kuriame vargantys žmonės nesugeba pasipriešinti prieš organizacinį ir technologinį totalitarizmą. Dėl šios priežasties filognozija ateityje reikia daugiau pasidomėti marksizmo kovos prieš stambų kapitalą patirtimi ir anarchistų, kaip M. Stirner'is, kova prieš valstybės aparato priespaudą, kuris augina parazituojančių ponų klanus, siekiančius pasisavinti žmonių gyvenimus, o iš turto klasės – jų sukurtas materialines gėrybes. Filognozija nėra radikalus sekimas šiais filosofais, bet tik naudingos patirties inkorporavimas į centrinę doktriną, kad laisvė ir nauda būtų skirstoma tolygiai, nebūtų nuskriaustų ir apgautų socialinių grupių.

17. Sveiko proto pergalė

Akivaizdžiausias žmogaus sąmonės bruožas yra jos dvivietiškumas, priklausantis nuo dviejų įstatymų į dvasią, esančią tikrąja jo savastimi. Interpretuojant ją kaip sumuojančią sietuvą, formuojančią žmogaus laisvės mastą realybėje, apibrėžiamas žmogaus išsigylinimas į tikrovę, padalinant pasaulį į atvertą ir užvertą dalį. Žmogus savo vidinėje oloje atveria save, savo žmogišką substanciją, turinčią fizinę ir psichinę dalį; taip pat priešpastato pasaulį, kuris yra aplink jį esantis priešingas polius. Šis dvivietiškusmas – žmogus ir pasaulis – sudaro žmogaus vidinės erdvės branduolį, kuris turi moralinį pobūdį, iš kurio kyla visos kitos „dialektikos“ formos. Šį principą galima apibrėžti kaip sąveiką tarp Manęs ir Kito, kuri reiškia, kad savo vidinėje oloje nesu vienas: yra mano norams ir valiai paklūstanti dalis ir nepaklūstanti, tarp kurių turiu surasti pusiausvyrą ir harmoniją. Jeigu tai nepavyksta, gyvenimas tampa sunkus ir nepakenčiamas. Tai galioja ne vien kalbant apie artimiausią aplinką, bet ir apie absoliučias realybes, kur yra absoliutus žmogus ir absoliutus pasaulis, esantis anapus žmogaus olos, nematomoje tikrovės dalyje. Tai reiškia, kad net jeigu netiki Dievu, paneigti šio sąmonės ir realybės dvilypumo – neįmanoma. Ateizmas rodo filosofinę poziciją, kuri reiškia žmogaus sudievi-

nimą, priešingo polio oloje įniekinimą, kuriuo žmogus paverčiamas viskuo, absoliučia egzistencija. Jeigu tokiam žmogui iš priešingo poliaus kas nors ir trukdo realizuoti savo ambicijas, tai tik primityvi materija, kuri, net neįvaldyta dabar, numatoma kaip įvaldysima ateityje, mokslo priemonėmis.

Aprašytas žmogaus principas, anksčiau vadintas uliumu, U + *lumen*, arba į vieną susietų, dvejų šviesų pasauliu, kuris turi sukurti santykį tarp to, kas yra žmogus ir anapusinė tikrovė. Šis santykis apibrėžia gyvūnų rūšies veiklos mastą, apimančią tiek natūralias jo galias, tiek dirbtines, pasigaminamas savo protinių sugebėjimų priemonėmis. Seniai pastebėjau, jog šį žmogaus bruožą labai patogu vaizduoti Uroboro priemone, rodančia žmogaus padėtį esinijoje, jo vidinėje oloje, kurią žymi Uroboro galva, kaip žmogiškos dalies ženklas ir uodega, kaip materialios tikrovės nuoroda. Kaip jau sakiau, šis mazgas patikslinamas išskiriant atveriančią substanciją, vadinamą sietuva ir atvertus įstatymus, kurie informaciją sumuoja iš žmogaus materialios gelmės ir tiesioginės jį supančios aplinkos. Žmogaus įstatymas yra vidinis uliumo poliūs, valdomas miego neuronų ir mano sistemoje vadinamas Platono saule; taip pat yra išorinis poliūs, valdomas akių mechanizmo ir vadinamas Aristotelio saule. Taip išryškinamas dvejų šviesų ir dvejų tamsų pasaulis, kuris žmogaus oloje atspindi absoliučias būsenas. Iš to, kas pasakyta, matosi, kad žmogus kaip „vaizdinys“ ir žmogus kaip vidinė „valia“ yra pagrindiniai sątvaro sandai, įtaigiai aprašyti A. Schopenhauerio. Šie konceptai gali būti žiūrimi horizontaliai, kaip uliumo polių archetipai ir vertikalčiai, kaip žmogaus metafizikos esmė.

Aprašytas principas turi dvi formas: aiškinamą juodojo drakono doktrinos, pagal kurią Uroboras neturi siekti išorinės realybės pilno inkorporavimo į vidinę žmogaus erčią, pažeidžiant sumavimo galimybių nustatytą ribą; ir propaguojamas baltojo drakono doktrinos, pagal kurią žmogus turi siekti holoplastinės realybės atskleidimo, kad suvoktų savo egzistencijos prasmę ir paimitų savo likimą į savo rankas, sukurdamas pasaulį, tarnaujantį žmogaus norams. Šioje vietoje, prisimenant pradžioje aprašytą dvipolės sątvaro struktūros principą, matome, kad juodasis drakonas pripažįsta Kitą, nesudieviną žmogaus realybės, siekia pusiausvyros ir konvergencijos; tuo tarpu baltasis drakonas paneigia šį sąmonės

dualumą, paskelbęs, kad jis savo vidinėje oloje yra viskas, kurio norams neturi trukdyti jokia išorinė realybė; o jeigu savo pasipriešinimu, tamsumu, neskaidrumu visgi nepaklūsta, tai ji turi būti įveikta pažinimo priemonėmis, žmogišką materiją vadinant technika, tai yra tą materiją, kuri pavergta proto. Tai pagrindinė žmogaus esmės problema, kuri šitaip įgyja moralinio klausimo pavidalą: koks santykis tarp žmogaus ir absoliučios realybės poliaus tinkamiausias, labiausiai etiškai pateisinamas. Viena vertus, jo prigimtis yra siekti begalybės, nepripažinti jokių ribų, savo olą laikant per daug ankštais namais, net jeigu jie skirti ribotam naudojimui, nes žmogaus gyvenimas trumpas, jo gyvybė mirtinga. Transhumanizmas siekia maksimalaus žmogaus išaukštinimo ir išauginimo, net jeigu tam reikės paaukoti didelį skaičių žmonių; antitranshumanizmas skelbia, kad toks žmonijos gyvybių švaistymas – nepateisinamas, technomanija yra beprotybė ir daug geriau laikytis natūralios pusiausvyros, nesiekiant pažinimu į save inkorporuoti priešingo poliaus, pradedant kurti vis labiau besiplečiančias pavergtos materijos salas, kol visa gamta pavirs pilnai užvaldyta ir žmogaus valiai paklūstančia technogamta.

Čia argumentai dalinasi į dvi kategorijas, kurių viena jau minėta – tai yra moraliniai argumentai, orientuoti į Kitą, į gyvybę ir materiją, kurios žudymas prieštarauja etiniams principams, todėl žmogus turi atsisakyti žiaurumo, palikdamas pasaulį ramybėje. Kitas argumentų tipas yra sveikas protas, kuris tvirtina, kad iš pradžią techninė pažanga gal ir atrodo įspūdingai, tačiau laikui bėgant ji atsiskiria prieš žmogų tokiu pačiu grėsmingu pavidalu kaip ir prieš Kitą, ir šis kelias yra savižudiškas. Net jeigu ir norisi skinti vaisius nuo pažinimo medžio, reikia gerai pagalvoti, kokios to galutinės pasekmės ir susilaikyti nuo technologijų beprotybės. Tačiau šią problemą ne taip paprasta įveikti, ir tai yra amžinas klausimas, užkoduotas pačioje žmogaus prigimtyje. Savo pirmaprade dalimi jis jau yra holoplastinėje metafizinėje realybėje ir užsiima metafizine veikla, kuri tampa vis įmantresnė, vis daugiau atveria galimybių protui, kuris, supratęs paslaptis, pradeda siekti atverti metafizinę gelmę iki pat jos galutinės formos. Tačiau kadangi žmogaus kūno galimybės ribotos ir jis sugeba įrankinti tik labai nedidelį materijos sluoksnį, reikia gaminti šio žmogaus natūralaus

įrankiškumo technologinius pratęsimus. Taip pradeda suktis begalinis pažinimo ratas, kuriuo žmogus bando beprotiškai didinti savo galią, kad priverstų materiją paklusti savo valiai. Klausimas, ką rinktis iškyla kiekvienoje naujoje kartoje, kuri turi nuspręsti, ar ji nori, atsisakius moralės ir sveiko proto, perkurti visą tikrovę į dirbtinę, ar ji tenkinsis tuo, kas duota žmogui aukštesnių jėgų, nesiekiant be galo plėsti jo veiklos masto, naikinant nežmogišką gyvybę, pakeičiant ją žmogišku technogvyvūnu.

„Dievo bažnyčios“ pozicijoje reikalaujama puoselėti natūralią tvarką, kuo labiau apribojant dirbtinės realybės plėtrą, leidžiant tik tiek technologijų, kiek duoda žmogaus sąmonei atvertas daiktiškumas. Kadangi gyvenimas ribotas, jį aukoti ant pažangos aukuro – nepraktiškas pasirinkimas. Jeigu valdžia pasiaukojimo reikalauja prievarta – jai turėtume pasipriešinti. Taip pat, kaip jau sakiau, baltojo drakono civilizacija turi ribojantį moralinį argumentą, kuris tarp žmogaus ir absoliučios realybės reikalauja pozityvaus santykio, kuris būtų kuo mažiau nihilistinis ir nepusiausviras. Šioje vietoje didžiausia atsakomybė kyla ekonomikos modeliui, kuris užprogramuotas siekti begalinio augimo, vis labiau jį orientuojant į technosferos vystymą, kuri priešiška žmogiškai ir nežmogiškai gyvybei. Galiausiai, nuo beprotybės mus turėtų su laikyti savisaugos instinktas ir sveikas protas, rodantis, kad, pradėjęs naikinti kitą, žmogus galiausiai pereina prie savinaikos, nes savimi užpildęs visą pasaulį, techninis mąstymas neišvengiamai atsisuka prieš žmogų, kurį turi pakeisti, kad pritaikytų šiam pasauliui; taipogi todėl, kad suvalgęs visą maistą išorėje, techninis mąstymas neišvengiamai atsisuka į vidų, pradėdamas naikinti save. Vienoje iš galutinių šio proceso fazių, sukūręs geresnius už save išorėje, žmogus tampa technopasaulio vergu, prieš kurį suklumpa ant kelių kaip prieš naują dirbtinį dievą. Taip užverčiamas paskutinis žmonių civilizacijos istorijos puslapis.

Toks naujųjų technomagu slaptas planas žmonijai.

18. Drakono akies teorija

Šis skyrelis skirtas drakono akies temai, turinčiai būti viena pagrindinių, nes tai „vieta“ žmogaus sąmonėje, kuri yra vystoma augant filognozijai. Kaip filognozija apibrėžiama bendriausiam modelyje paaiškinama įvedus skirtumo tarp mažosios ir didžiosios sievos principą, kuris lygties forma atrodo taip: $x = DS - MS$. Šis x yra nepažinta teritorija, kuri neįeina į sumavimo plotus ir atitinkamai yra „pažinimo meilės“ objektas. Šią lygtį galima išreikšti skaičiais, kad atsiskleistų kiekybinės proporcijos ir būtų pademonstruota koks mažosios sievos mastas ir koks nepažintos realybės gylis. Atitinkamai DS yra 100 proc.; MS standartiškai žymiu kaip 10-20 proc.; ir, galiausiai, x gaunamas kaip 90-80 proc. Kadangi MS yra DS kūrinys, turime logiką $DS [MS]$, kurioje $DS = MS (+ x)$. Didžioji sieva sumatoriuje atsiveria iš jo vidinės sumavimo erdvės kaip žmogus ir kaip aplinkinis pasaulis, sudarantis veiklos areną ir aplinką. Pasaulis mažojoje sievoje pažįstamas iš išorės, kaip paviršinio objektiškumo atvertis, o žmogaus sumatai rodo realybės gelmę, kurioje pasirodo substanciškumas, susijęs su gyvybės vidine esme. Gyvybės substancijos sumavimas iš vidinės jos esmės parodo, kad materija ne tokia, kokia ji pasirodo išoriniuose paviršiuose, bet turi vidinę kokybę, leidžiančią daryti prielaidą, kad realybė savo vidinėje šerdyje gyva ir psichinė. Kitai sakant, šios nuostatos rodo panvitalizmą ir panpsichizmą. Iš dalies tai gali būti iliuzija, nes vidinėje sumatoriaus erčioje sumuojama speciali substancijos vieta, kuri turi gyvos substancijos kokybę, tačiau ji apribota tik žmogaus masteliu, todėl iškreipia realybės prigimties vertinimą. Bet kokių atveju, ši vidinė patirtis rodo, kad galima susieti materiją į tokius junginius, kuriuose ji įgyja gyvybinės ir psichinės substancijos pobūdį.

Kyla klausimas, kaip informacija užpildomas šis $+x$, kuris filognozijoje pavirsta į drakono akį, žymimą DA . Kadangi mažoji sieva yra vidinė žmogaus ola, į kurią įtraukinėjama informacija, pirmiausiai reikia turėti priemonę, kuria ši informacija išreiškiamą. Akivaizdu, kad ši priemonė yra kalba. Kadangi ji turi dvių pobūdį, išraiškos priemonės ir referentus – iš žmogaus vidaus ateina ženklai, o iš išorės – informacija, kuri kalboje susijungia į vieną ir sukuria terpę, vadinamą žinojimo vieta. Tai ne bet koks

padrikas informacijos žinojimas, bet išorinės realybės interpretacija, kaip ji pasirodo iš vidinės žmogaus erčios, kurios paviršiuose išnyra transcendentiniai objektai, kuriais pirmiausiai yra pats žmogus, o paskui – jo daiktiškoji aplinka. Ši vieta vadinama gnostine sinteze, kurios lygis priklauso nuo to, kiek išsivysčiusi didžiosios sievos interpretacija, kiek ji atverta ir pažinta daugiau negu minėti 10-20 proc. vidinės erčios. Mažojoje sievoje pagrindinis sumavimo principas dalyvaujantis gnostinėje sintezėje yra B sumatai, kurie generuoja ir apdoroja rišlio informaciją, esančią visa +x erdve, žmogaus užpildoma su savo protinėmis projekcijomis. Taip pat, maginėje ir ritualinėje psichodelinėje būsenoje reikšmę įgyja C sumatai, kurie reikalingi suteikti suvokimui reikalingų kokybių, kurias būtų galima interpretuoti kaip ryšį su anapusine realybe, kuriame atsiveria pasaulio gelmė, suteikianti išskirtinį žinojimą arba galią veikti pasaulio įvykius bei situacijas. Todėl žmonijos istorijos eigoje išskiriamos drakono akies formos, turinčios tokią struktūrą:

A. Įasmeninta transcendencija:

- DA1 [MS-B-C-R] – maginis mitas;
- DA2 [MS-B-C-R] – mitinė kosmologija;
- DA3 [MS-B-C-R] – herojinis mitas.

B. Nuasmeninta transcendencija:

- DA4 [MS-B-R] – ontologija;
- DA5 [MS-B-R] – technologija;
- DA6 [MS-B-R] – holoplastinė sintezė.

Matome, kad mažojoje sievoje išsiskiria du sugebėjimai, kurie „formulėje“ žymimi B ir R, kuriuos paaiškinsiu plačiau. B tai sumatų kompleksas, kuris suvokiamas vidinio homunkulo galvos viduje, po kaukolės skliautu, arčiau prie kaktos ir akių. Tai nėra vientisa struktūra, kurią būtų galima vadinti mintimis ir mąstymu, nes ši galia – daug platesnė ir ją sudaro atminties sugebėjimas, racionalaus mąstymo pavidalai bei vaizduotės vaizdiniai. Taip pat ši vieta susijusi su pirmykštės kalbos struktūra, kuri prote veikia iki

komunikacinės jos formos, susijusios su gerkle ir burna. Grubiai tariant, tai idėjų ir konceptų terpė, iš kurios po to turintys perkeliama į komunikacinį srautą, kaip pasakojimas arba istorija. Šios galios paskirtis – vykdyti analizę ir sintezę, kurti teorijas, interpretacijas ir t. t. Toliau eina R darinys, kuris yra vadinamoji informacija, kurioje dėmenys ateina iš vidaus, iš proto arba kalbos srities, kurioje sukauptos ženklinimo priemonės ir iš išorinės srities, kurioje atveriamas pasaulis, sukuriantis pasakojimui turinį, išreikšiamą protinio ženklinimo metodais, įvedant į vidinę erčią vadinamąją gnostinę sintezę, esančią pasaulio interpretacija arba teorija, rodančia kaip žmogus supranta vidinėje olos dalyje atsiveriančią išorinę realybę. Prie to dar galima pridurti vadinamuosius C sumatus, reiškiančius būsenas, jausmus, emocijas, kurie įeina į rišlio kompoziciją kaip specifinė priemonė, reikalinga atverti realybės gelmę, užmegzti su ja ryšį, komunikuoti. Iš išorės tai teatriniai efektai, reikalingi sukurti psichologiniam įspūdžiui, paveikti ceremonijoje dalyvaujančius žiūrovus.

Šį minėtą +x atverti daugiau priemonių vidinėje erčioje nėra, nes kiti sumatai ženkliną žmogiškosios substancijos vidines būsenas, o išorinio sumavimo priemonė turi aiškiai įrėmintą vaizdavimo arsenalą, kuris natūraliais būdais neišplečiamas, o jeigu ir įmanomas papildomas vizualizavimas, tai jis arba techninis, arba haliucinacijos, rodančios regos analizatoriaus sutrikimą. Galimas ir kitoks D sumato išplėtimas, pridodant B priemonėmis sukurtus supratimo ir vizualizavimo priedėlius, kurie jau ateina iš giluminio mąstymo ir yra gelminės savasties kalbėjimas žmogui apie tai, kas matoma regimoje realybėje. Kiti sumatai yra A ir E, atitinkantys asmens tapatybės ir kūno psichofizinių pojūčių kompleksus, su kuriais išorė jau neatveriamas, tai daugiau vidinių būsenų ir pojūčių ženklinimo sistema, kuri nesusijusi su realybės prigimtimi, o yra gyvybės „technologijos“ parametrų vizualizavimas sumatoriuje, turintis tik individualią reikšmę. Mažoje sievoje transcendentinio +x atverčiai labiausiai pasitarnauja F sumavimo sistema, kuri susijusi su komunikacine kalbos forma, reikalinga suišorinti vidines transcendencijos interpretavimo priemones ir suteikti joms išbaigtą teorinį pavidalą.

Anapus vidinės olos esantis pasaulis yra savotiškas priešingas polius, kuris yra didelėje nepusiausvyroje su vidiniu žmogiškumu, kuri išlyginama kuriant teorinius kosmoso modelius, turinčius paaiškinti, kas yra žmogus ir kas yra pasaulis, taip sukuriant civilizacinę psichovektorių, vadinamą drakono akimi, padedančia žmogui orientuotis būtyje, kurti sąveikos su ja būdus. Šis priešingas polius suvokiamas kaip įsmeintas arba nuasmenintas, turint religinį arba bedievių santyki su pasauliu, nuo kurio priklauso, koks moralinis požiūris į žmogaus pasaulio plėtrą, koks požiūris į materijos pavergimą, kuri gali būti suprantama kaip „niekieno nuosavybė“ arba kaip Dievo karalystė. Gali atrodyti, kad filognozijos tikslas – siekti maksimalaus drakono akies atsivėrimo, kurioje būtų matoma holoplastinė realybė. Tačiau klausimas, ar tai įmanoma paprastosios sievos priemonėmis, kuri turi ribotą anapusių atverties arsenalą. Tai pirmiausiai yra bendroji sumavimo gaublė, kuri vadinama dvasine sietuva ir įvairios įstatymo formos, kurios įeina į pasaulio ir žmogaus substancijų introjekciją. Žmogaus ola apribota šiomis priemonėmis, ir norint jas išplėsti, reikia naujos genetikos žmogaus arba technologinių sąmonės papildinių. Šiuo metu dominuoja DA5 [MS-B-R] struktūra, kuri būdinga mokslinei civilizacijai. Filognozija turi apimti visas drakono akies formas, ir būti peržengiančia į DA6 teorija, kurios išvystyto modelio koncepcija yra sątvartologijos uždavinys.

Drakono akies filognozijoje vystymąsi galima vadinti kompensacijos mechanizmu, išlyginančiu pusiausvyros stoką. Tačiau žmogui nepalanki nepusiausvyra ilgainiui virsta transcendentijai nepalankia nepusiausvyra, kurią išlyginti reikalinga sąžininga priešingo poliaus žmogaus atžvilgiu interpretacija, privaloma tam, kad anapusių nebūtų įniekinta be galo išaukštinant žmogų.

19. Pradinės mokyklos programa

Pagrindinė holoplastinės filognozijos formulė yra išreikiama mažąją ir didžiąją sievą sujungiant 900 postulatų, kurie nustato visus įmanomus santykius tarp žmogaus olos ir transcendentinės realybės. Šie postulatai formuluojami jau pasiekus aukštesnį

žinojimą, žinant kas yra žmogus ir pasaulis, tai yra ne vien spekuliatyviu būdu. Todėl tam, kad filognozas pasiektų šį lygį, reikia aukštesnės sąmonės, dvasinio šuolio į aukštesnę būtį, kurioje jo sąmonė išvysčiusi galutinę formą. Sutrumpintu greitraščiu tai turėtų atrodyti taip:

MS – 900P – DS

Akivaizdu, kad šioje struktūroje žiūrėti galima tiek iš išorės į vidų, tiek iš vidaus į išorę. Pastarasis variantas yra natūralus, nes žmogaus sąmonė yra apribota ola, kurioje aukštesnė realybė atsiveria susiaurintu būdu, daug dalių išimant, nerodant pagrindinio būties principo. Mano pasirinktas principas – žiūrėti ne iš kairės į dešinę arba iš dešinės į kairę, bet atsiribojus, iš viršaus į apačių arba nuo savęs į priekį, taip kaip žiūrima į tekstą, nevedant žvilgsniu per eilutės seką kokiu nors kryptimi, bet žiūrint į centrą, balansuojant tarp mažosios ir didžiosios sievos. Tačiau kadangi 900 šimtai yra visa sistema, o aš nusprendžiau atskleisti tik vieną pakopą iš penkių, bus rodoma 180 postulatų, įeinančių į pradinės mokyklos programą. Tai yra:

MS – 180P – DS

Pradinė mokykla bus pateikta „Filognozijos pradmenyse“, sudarytuose iš 18 tomų, iš kurių šiuo metu parašyta dvylika. Todėl norint suprasti kokie šie 180 postulatų, jų galima pabadyti ieškoti viešnamuose tomuose, kur kiekviename iš jų turi būti apie 10 postulatų vertės informacijos. Žinoma, jie nėra išdėstyti ir išaiškinti sisteminiu ir akivaizdžiu būdu, tačiau sugebant sujungti aštuoniolika tomų į vieną visumą, į vieną modelį ir pamatyti visus bendro modelio dėmenis, o paskui pažiūrėti, kaip nuosekliai jie visi atskleidžiami nuo pirmo iki aštuoniolikto tomo, galima suprasti, koks yra pradinės mokyklos idėjinis turinys ir kokia jos konceptualinė logika.

Pirmas svarbus bruožas, kurį reikia pamatyti, yra tas, kad pradinės mokyklos pagrindinė antitezė yra pasirinkimas tarp juodojo ir baltojo drakono poliaus, kurie atspindi dvi civilizacijos ir

filognozijos galimybes, pastatytas arba ant Dievo, arba ant Žmogaus tvarkos. Juodojo drakono principo atstovas Lietuvoje yra A. Šliogeris, kurio sistema atitinkamai apima 90 postulatų; o baltąjį drakoną atstovauja D. Mockaus filognozija, kuri irgi apima 90 postulatų, esančių jau metafizinio pažinimo kryptyje. Gali kilti klausimas, koks tarp jų pagrindinis skirtumas, išreiškiamas struktūriniu / analitiniu būdu, filognozijai būdinga formulė? Tai padaryti nesunku, ypač naudojant lygybės ženklą „=“, kur A. Šliogerio filosofijoje didžioji sieva lygi mažajai sievai, o D. Mockaus filognozijoje didžioji sieva mažajai nelygi:

I. $DS = MS (+x)$ – imanentinė x struktūra.

II. $DS \neq MS (+x)$ – transcendentinė x struktūra.

I. Pirmuoju atveju laikoma, kad žmogaus ontologinės hologramos kuriama vidinė ola yra visas pasaulis, anapus kurio nieko nėra. Tai reiškia, kad transcendentija yra ne išorinė, bet vidinė, olą dalinanti į dvi dalis: objektų dalį ir žmogaus dalį, kurie vienas kito atžvilgiu yra išoriški, kažkas panašaus į „imanentinius transcendentus“. Žmogus iš vidaus mato šią erdvę kaip vientisą visumą, tačiau jos priekinė ir galinė dalis – skirtingų kokybių ir žmogus atitinka čiabūseną, o pasaulio objektai – tenbūseną, kaip judėjimo arba siekimo tikslai, kurie jo atžvilgiu yra transcendentiniai. Naudojant mano žymėjimus, kauzaliniai kūnai A. Šliogerio filosofijoje sutampa su akių kūnais, ir be šios tiesioginės empirinės koreliacijos, arba lygybės, manoma, jog nėra jokios kitos, transcendentinės realybės, kurioje būtų tikras pirmapradis daiktas, o akių sukuriama forma – tik šios pirmapradės realybės reprezentacija. Toks požiūris suabsoliutina vidinę fenomenologinę realybę, pilnai pašalina metafizinio anapus idėją, ir laiko, kad anapus ir šiapus pilnai sutampa ir susilieja empiriniame daiktiškume. Šio pasaulio technika, arba dirbtinis pasaulis, žymimas +x, visas yra imanentinis, nes gaminamas iš akivaizdžiai šiapus atsiveriančios medžiagos, todėl neturi jokios gelmės, jokio anapusinio priežastingumo, kuris visas laikomas empiriniu, turinčiu turėti aiškiai regimas, apčiuopiamas ir parodomas priežastis. Dirbtinio +x plėtra visa ribojama vidinės

olos galimybių ir galiausiai technika pasiekia ribą, kurią įveikti įmanoma tik perėjus prie transcendentizmo hipotezės. Tačiau laikantis juodojo drakono nuostatos, kaip tai daro A. Šliogeris, toks perėjimas neįmanomas, nes manoma, kad net jeigu šis anapusinis pasaulis ir įsteigiamas vidinėje oloje, visos jo raiškos priemonės sutampa su imanentinėmis $+x$ simbolikomis, kurios niekada negali tikru išsiveržimu išsiveržti anapus ir visada lieka tik pseudotranscendentų statuso.

II. Šiam požiūriui priešingas požiūris yra propaguojamas D. Mockaus, pagal kurį didžioji sieva nesutampa su mažąja sieva, bet yra daug daugiau negu susiaurinta ontologinė holograma, todėl tarp jų įsiterpia nežinomas $+x$, kuris yra jau ne imanentinis, o transcendentinis. Tai reiškia, kad kauzalinis kūnas nesutampa su akių kūnu, ir jie tarpusavyje susiję kaip tikras daiktas ir jo reprezentacija, kuriama sumatoriaus juslumo. Tai pasakytina pirmiausiai apie žmogų, kuris yra ne tai, kas atsiveria oloje, o tai, kas yra anapus jos, pirmą kartą realybėje. Vadinasi, D. Mockaus manymu, žmogus veikia holoplastinėje didžiosios sievos terpėje, o savo mažojoje sievoje tik reprezentuoja tai, kas vyksta anapus ir šis reprezentavimas kuriamas tik apribotu bei labai susiaurintu būdu, todėl kauzaliniai kūnai visada yra daug daugiau negu reprezentuoja sumatoriaus juslumą. Tai reiškia, kad vidinė žmogaus ola yra ne tikras pasaulis, ne tikra gyvybinė erdvė, o tik piešiamas holograminis paveikslukas, kurio pagrindu jis savo pirmą kartą kūnu kuria dirbtinę realybę jau anapusinėje terpėje, kuri yra technikos konstravimo vieta. Tačiau nepažinus realybės arba substancijos prigimties, sudėtingą techniką konstruoti neįmanoma, tad iš pradžių idėjos apsiriboja paprasto juslumo atveriamą materiją, iš kurios gaminami tik elementarūs įrankiai. O šiuolaikinės technologijos atsiranda tada, kai peržengiamas regimas pasaulis ir supratimas, žinojimas įsibrauna daug kartų toliau negu leidžia empirinis pažinimas. Aukštasis pilotažas prasideda tada, kai pirmą kartą kūnais ir įrankiais žmogus išsigudrina kurti techniką iš nematomos substancijos, kurios $+x$ peržengia akių vaizdą ir dirbtinę realybę padaro transcendentine ne šiauriniu, bet anapusiniu būdu. Šios teorijos pagrindu kuriama baltojo drakono civilizacija, kuri savo raigo teorijoje toli peržengia vidinės olos ribą ir žinojime pereina

prie anapusinio pasaulio valdymo, net jo neturint empirinėje patirtyje.

Pradinėje mokykloje tai du kertiniai požiūriai, kuriuos, kaip jau sakiau, atstovauja A. Šliogeris ir D. Mockus. Šios mokyklos pagrindinis klausimas yra – kokią civilizaciją turėtume rinktis, kaip suderinti šiuos du kraštutinius požiūrius, vadinamus imanentizmu ir transcendentizmu? Jie skiriasi vertinimu, ar visa ontologinė holograma yra vidus, ar vidus yra tik ta dalis, kuri reprezentuoja žmogų. A. Šliogeris laikosi požiūrio, kad anapus ontologinės hologramos neturi būti nieko ieškoma ir kad klepsidros struktūra, sudaryta iš Esmo ir Niekio, yra visa realybė; o D. Mockus tiek objektinę, tiek subjektinę sąmonės dalį laiko vidine reprezentacija, anapus kurios yra tikra pirmapradė transcendentija, kurioje veikia žmogus anapusiniu būdu, tai yra žiūri sąmonėje, o kuria anapus; ir kiek čia aprėpia substancijų manipuliavime, tiek sugeba konstruoti metafizines, anapusines technologijas, kurių principai atsiveria jau ne vizualiniu, bet racionali pavidalu. Šis požiūris išreiškiamas Uroboro priemone, kur galvinė jo dalis vadinama sątvaru, atitinkančiu klepsidrą A. Šliogerio filosofijoje.

Pradinės filognozijos mokyklos apibendrinime pateiksiu abu šiuos požiūrius, kur juodojo drakono 90 postulatų atspindės A. Šliogerio civilizacijos kryptį ir 90 baltojo drakono postulatų atitiks D. Mockaus civilizacijos kryptį. Juos sujungus gausis 180 pradinės filognozijos mokyklos postulatų, kurie užbaigs „Baltojo drakono civilizacijos“ pirmą dalį.

20. Budizmo pamokos

Norint suprasti pagrindinę šio skyrelio mintį, reikia pakartoti mano propaguojamo žmogaus modelio bazines žinias. Žmogaus skiriamasis bruožas yra tas, kad jo būtis yra dualinė, padalinta į dvi pagrindines kryptis, kurias įprasta vadinti subjektu ir objektu. Šie žodžiai įprasti, gal kiek nuvalkioti ir atsibodę, tad juos galima pakeisti mano naujais terminais, kurie yra rodančioji ir rodomoji substancija. Tai ne tas pats kas yra subjektas, nes pirma žmogaus dalis atitinka dvasinę jo kryptį, kuri yra tarsi koks ekranas, į kurį

projektuojamos formos, vadinamas sumatų sietuva; o antra dalis yra ne tas pats kas objektas: greičiau tai įstatymas, skylantis į biologinį subjektą ir materialų objektą, kuris yra informacija, įstatyta į vidinę ir išorinę dvasios dalį. Tai reiškia, kad, mano manymu, žmogus yra sudarytas iš trijų dalių: dvasinės sumatų sietuvos ir iš subjekto bei objekto sumavimo, vadinamo „įstatymu į dvasią“. Gali kilti klausimas, kur yra tikra žmogaus vieta, ją įsivaizduojant siaura ir sukonkretinta prasme? Mano manymu, šia prasme ji yra subjektiniai sumatai, kurie surenka asmens organų signalus; tačiau ta gelminė galia, kuri šiuos sumatus susieja į vieną visumą, ir padaro juos sąmoningais – taip pat subjektas. Galima rinktis, ar žmogus laikomas įstatyta informacija, ar tą informacija suvokiančia gauble.

Kai kuriose religijose, pavyzdžiui, budizme laikoma, kad organinis žmogus – tik laikina forma, o nemirštanti jo dalis yra dvasinė, siejama su įspūdžius ir pojūčius jungiančia visuma, kuri pakyla virš subjekto ir objekto, stebi juos tarsi iš šalies. Kadangi priekinė ir galinė sąmonė yra atskiros egzistencijos sritys, žmogaus prigimtyje vyrauja dualumas, konfliktas, atskirtis ir norisi, kad šis skilimas išnyktų arba pakiltų į aukštesnį vienovės lygmenį, ateinantį iš dvasinės žmogaus savasties, kuri nepadalinta ir neduali. Tai tampa pagrindiniu religijos tikslu – išeiti iš žemiškos būsenos, atsikratyti gyvūninio žmogaus nelaisvės, pasiekti dvasinės vienovės būseną, vadinamą *Nirvana*. Ši būseną susijusi su ta trečiaja dalimi, kuri buvo pavadinta dvasine sietuva, budizme tapusia pagrindiniu žmogaus religinių praktikų orientyru. Ši, virš subjekto ir objekto esanti, stebėjimo perspektyva siekia atsiriboti nuo žmogiškų, organinių subjekto jautimų ir įveikti materialaus pasaulio trauką, kuri per priekinę sąmonę žmogų pririša prie materialios išorės. Taip pasiekiamas nedualinis vienis, žmogaus Uroboras išyra, dvasinis subjektas tampa nepriklausomas nuo pasaulio iliuzijų ir pasiekia dvasinės ramybės būseną.

Prisimenant Uroboro modelį, naudojamą žmogaus sandaros aiškinimui, galvos lygmenyje jame galimos dvi tendencijos: maksimali sintezė, subjekto ir objekto suliejimas, viso pasaulio sukrovimas į žmogaus olos erčią; ir maksimali antitezė, kurioje subjektas ir objektas atskiriamas, žmogus pasineria į dvasinio sub-

jekto autonominę ir nepriklausomą būseną, nori išvalyti visą materialaus žmogaus ir pasaulio žemąjį sluoksnį, kuris, pasak budizmo teorijos, sukuria tik kančią ir įklimpimą į dvasines iliuzijas. Tos iliuzijos natūraliai yra pasislinkusios arba į pasaulio kryptį ir yra prisirišimas prie išorinės realybės objektų, arba pasislinkusios prie biologinio subjekto ir sureikšmina savo subjektyvias formas, kurios yra aistros, troškimai, norai, tikslai, siekiai, egoizmas, savanaudiškumas ir pan. Tačiau šios dvilypio įstatymo dalies atsisakius, išnyksta konfliktinis dualumas, nes beveik visada pasaulis žmogaus norams ir troškimams priešinasi, todėl žmogus verčiamas pakilti į sumatų sietuvos lygį, kuriame iš pradžių dar orientuojasi į materialų objektą, užima pasyvaus stebėtojo poziciją, tačiau ilgainiui nususuka nuo šio pasaulio, atsisuka į save, pasineria į dvasią ir pradeda siekti pakylėtos būsenos, išsivaduojant iš šių žemųjų žmogaus olos formų.

Tai jau yra maksimali antitezė, kurioje žmogus išsilaisvina nuo išorės nelaisvės, atsisako visų dvasių ribojančių pančių, tampa dvasine būtybe. Kiek ši antitezės būseną įmanoma žmogui dar esant gyvam, žino tik intensyvių dvasinių praktikų vykdytojai, o pasauliečiams, ypač gyvenimo pradžioje, toks atsiribojimas yra labai sunkus, nes prieštarauja žmogaus prigimčiai, kuri yra biologinė ir gyvūninė. Tačiau bėgant metams, senėjant žmogaus amžiui, šis prisirišimas prie išorės ir psichologinė priklausomybė – silpnėja, nes artėja gyvenimo pabaiga, visa tikrovė būna išragauta, todėl ne tokia įdomi, kaip jauname amžiuje. Tada stiprėja susidomėjimas viršdualinės būsenos teikiamomis gėrybėmis, kaip galimybė sužinoti, kas laukia žmogaus po jo mirties, kai antitezinė būseną ateina natūraliai, nes materialioji dalis tampa negyvas tanga, kadangi sietuvoje jos nelieka. Visi, kas tuo domisi, klausia, kas tada žmogui atsitinka: ar jis turi išliekančią dalį, kuri perkelia jį į aukštesnę realybę, kurioje nėra dualumo, nėra objekto ir subjekto suliejimo ir rodančioji substancija yra įkreipta tik į savo aukščiausio sąmoningumo būseną, neteršiamą jokios išorinės realybės. Toks yra budizmo tikslas, šią „realybę“ vadinant *satori*, kurioje iš sudvejinto sąmoningumo, pakylama į vienovinį sąmoningumą, neturintį išorinės informacijos sumavimo.

Remiantis tuo, kas buvo parodyta ankstesnėse knygoose, ši būseną yra priešinga tai, kuri propaguojama filognozijoje, kurioje

tikslas yra įtraukti kuo daugiau, o ne viską išstumti ir tapti vien tik sumuojančiu save. Tačiau, kita vertus, ši galimybė pakilti į aukštesnio regėjimo pasaulį – taip pat įdomi, pirmiausiai reikalinga geriau pažinti dvasinę sietuvą, dvasinį subjektą, kurio transcendencija – tokia pat paslaptis, kaip ir materialinė transcendencija. Žinoma, filognozijoje budizmo praktikos buvo gana nedaug aptartos, daugiau buvo orientuojamasi į krikščionišką gnosticizmą, tačiau ateityje pabandyti apmąstyti ir tą galimybę, kurią siūlo Rytų religijos, viena kurių yra Indijoje atsiradęs ir vėliau Azijoje išplitęs budizmas. Tai nereiškia, kad ši pateikta interpretacija yra teisingas budizmo aiškinimas, tai daugiau budizmo interpretacija remiantis filognozijos sątvarelogija.

Filognozijoje dvasinį subjektą atitinka Uroboro galva, kuri antitezėje su materija, simbolizuojama drakono uodegos, išsivaduoja iš įstatymo arba įmesties ir stebi grynąją atvertį, nukreiptą į save pačią arba tiksliau į dvasinę būseną, tikintis, kad tokiomis treniruotėmis galima išsivaduoti iš pasaulio prievartoje atsirandančios kančios, sudarančios biologinio žmogaus egzistencijos šerdį, kuri reikalinga tam, kad jis judėtų, kovotų už išlikimą, o ne nurimtų ir išnyktų; kančia ir skausmas veikia kaip stimulatorius, verčiantis gyvūną kabintis už gyvenimo, siekiant priešingos būsenos, kurioje būtų patenkinti visi poreikiai, nebūtų nepriteklių, stokos ir vargo. Šis siekis – stipriausias motyvatorius, pririšantis prie savo vidinių būsenų, biologinio subjekto ir pasaulio objektų, kurie yra poreikių tenkinimo priemonės. Iš dalies iš šio gyvūninio prado kyla ir filognozijos maksimalios sintezės siekis, manant, kad įgyvendinus šį tikslą, išsprendžiamos visos žmonijos problemos ir žmogus pasiekia absoliučią būseną. Tačiau filognozijoje žinomos ir aukštesnės pakopos, kuriose be gyvūninio subjekto išskiriamas ir dvasinis subjektas, tik siejantis, jungiantis, suvokiantis, sumuojantis, kuriantis aukštesnę, nedualinę būseną, nieko neįtraukiant į vidų, nesisavinant, neužgrobiant išorinio pasaulio, nes yra sau pakankamas, savimi patenkintas, įveikęs konfliktiškumą ir pasiekęs tobulos laimės būvį. Budizme jis vadinamas *nirvana*, išvaduojanti žmogų ne tik šioje realybėje, bet ir iš *inkarnacijų* rato, kuriame nenušvitusi būtybė priversta vis iš naujo atgimti dualumo bei kančios egzistencijoje, kol pasiekia tiesą, nušvintą ir pakylą į negyvūninę būtį.

Kaip jau sakiau, tai Urobore ne sintezės, bet antitezės kryptis, kuri priešinga filognozijoje siūlomai kryptčiai, tačiau vis tiek turėtų būti žinoma. Pirmiausiai siekiant pažinti save, giliają savasties sandarą, nuo kurios išvystymo priklausai aukštesnio pažinimo galimybės, kurių siekiama mano doktrinoje.

21. Kur veda anticivilizacija?

„Dievo bažnyčios“ tomui priartėjus prie pabaigos, dar liko kelios temos, kurias reikėtų apžvelgti šios knygos kontekstuose. Viena iš tokių temų yra A. Šliogerio monografijoje „Alfa ir Omega“ (1999) parodyta struktūra, koreliuojanti su pagrindine filognozijos formule, išreiškiančia baltojo drakono pasaulėžiūros esmę. A. Šliogeris formulės formato nenaudojo, tačiau tam, kad jo idėjos minėtoje knygoje būtų priartintos prie mano naudojamo stiliaus, galima jas perrašyti. Jis neturėjo ir sątvaro bei mažosios / didžiosios sievos terminų, tačiau vertinant formulę tuščiuoju, poziciniu būdu – jų vietos sutampa. Taigi struktūros tokios:

MS (1) – R – T – DS (999) – D. Mockus

Niekis – egolatrija – Utopinis ekranas – fiziolatrija – Esmas – A. Šliogeris

Matome, kad abi struktūros turi išorinius ir vidinius dėmenis, kuriuose išoriniai yra universalūs, transcendentiniai pradai, būdingi visiems žmonėms ir kylantys iš žmogaus gilosios sandaros, kuri nesukurama. Vidinė dalis atsiranda iš gnostinės ir techninės sintezės, pagal mano teoriją, arba iš Esmo simuliacijos, Niekio falsifikavimo ir Utopinio falsimuliacijos, pagal A. Šliogerio aiškinimą. Tiek vienu, tiek kitu atveju, ši vidinė dalis yra informacinė, veikianti kalbos / mąstymo terpėje ir priklausanti nuo to, kokio stiliaus yra civilizacija: maginė, mitinė, religinė ir pan. Todėl lyginant šias žmogaus sątvoro / klepsidros versijas, galime pabandyti įvertinti, koks požiūris į civilizaciją filognozijoje ir A. Šliogerio filosofijoje.

Filognozijoje civilizaciją atitinka R – T struktūra, klasifikuojama į „magijos laipsnius“, nuo kurių priklauso koks tikrovės

įvaldymo lygis, kiek žmogus įsisavinęs realybės anapus savo sumatoriaus, kuriant metafizinius daiktus arba magines technologijas. Baltojo drakono civilizacijoje siekiama, kad šie metafiziniai daiktai būtų maksimalaus išvystymo, leidžiančio žmonijai siekti galaktinio mastelio, kuris būtų aukščiausias žmonijos pasiekimas. Vadinasi, filognozijoje civilizacija nelaikoma blogio įsikūnijimu, kažkuo niekingu ir žemu, ko reikėtų atsisakyti. Priešingai teigia A. Šliogeris, tvirtinantis, kad civilizacija yra utopinis falsimuliakras, kuris ne „pažįsta“ realybę, bet žmogų atskiria nuo daiktiškos vietovės, sąmonę įveda į „visur ir niekur“ būseną, kuriančią išsigimusį žmogiškumą, nes loginiuose ir techniniuose gyvenimo palengvinimuose arba patobulinimuose žmogus praranda tikrovės patirtį, tapdamas nieko vertu utopiniu hominidu, kuris kaip žmonija gigantiškais masteliais naikina tikrovę, paversdamas ją civilizacinių falsimuliakrų „koše“. Kitaip sakant, filognozijoje apie civilizaciją kalbama pozityviai, o A. Šliogerio filosofijoje vyrauja anticivilizacinės nuostatos, bandant iš civilizacinio „šiuokšlyno“ išgryninti tikrą, autentišką žmogų, tai laikant pagrindiniu pirmąradės filosofijos uždaviniu.

Imant kraštinius formulės narius, A. Šliogerio struktūroje turime Niekį-Esmą, kurie yra universali sątvaro dalis, stebima tik fenomenologiškai, tematizuojant vidinės žmogaus olos struktūrą, kuriant metafizinę žmogaus sampratą. Ši struktūra, ją tematizavus, įtraukiama į filosofinio mąstymo akiratį, kaip tai darė I. Kantas, G. Hegelis, E. Husserlis, M. Heideggeris, A. Šliogeris, D. Mockus, sukuriant filosofijai tarsi koordinacinių sistemą, kurioje brėžiama filosofinės idėjos trajektorija, parodoma orientacija į vieną arba kitą kryptį. Pavyzdžiui, A. Šliogerio kryptis buvo į esmišką sątvaro elementą, kuriame atsiskleidžia juslinis daiktiškumas, neįžmoginta gamta, esanti žmogaus sąmonės ir mąstymo pamatine realybe. Aš šį principą realizuoju kiek kitaip, artikuliuodamas keturias galimas filognozijas, kurios išvedamos iš tokių koordinacinių: baltasis-juodasis drakonas ir racionalusis-ezoterinis mąstymas. Kiekviena kryptis logiškai išvedama iš autorinės sątvaro struktūros, kuri yra ta dirva, iš kurios išauga filosofinė pasaulėžiūra, dėl kurios kovoja filosofas, atiduodamas šiai kovai visą savo gyvenimą. Ši tematizuota ir artikuliuota sątvarologija, kitaip sakant, sukuria pamatą civilizacijai, kuri jau yra centrinėje formulės dalyje, kaip sukaupta

informacija apie save ir pasaulį, kurią įforminus kultūriškai, ji tampa bendruomenės gyvenimo būdu. Šią informacinę dalį gali būti siekiama auginti, kaip baltojo drakono civilizacijoje ir gali būti siekiama sugriauti, kaip siekiama A. Šliogerio filosofijoje, paskelbusio ją falsimuliakru, kažkuo niekingu ir niekintinu, kas turi būti išimta iš filosofinės sąmonės, norint sugrįžti prie pirmąradžio žmogiškumo. Imant sątvoro variantą, kuriame jis padalintas į žmogaus ir nežmogaus dalį, viskas, kas kyla iš žmogaus, *Niekis – egolatrija – Utopija*, yra blogis, o viskas, kas kyla iš nežmogaus, *Esmas – fiziolatrija*, yra gėris. Todėl žmogus turi būti ribojamas, statomas į saiko rėmus, o nežmogus – skatinamas ir puoselėjamas, leidžiant nežmogiškumui klestėti ir laisvai vystytis. Pusiausvyros pažeidimas žmogaus ir žmogiškumo naudai – didžiausia katastrofa, nes nuniokojama planeta, pakertamas pagrindas, ant kurio stovi gyvybė. Todėl pažinimas ir tiesa A. Šliogerio filosofijoje nustoja būti vertybe, propaguojant nežinojimo prezumpcijos poziciją.

Tuo tarpu filognozijoje laikomasi priešingos pozicijos, kurioje žmogaus dalis sątvare nelaikoma bloga; ir iš viso ši struktūra nevertinama moraliniu arba utilitariniu vertinimu. Paprasčiausiai jis tiriamas toks, koks yra, laikant, kad jis atsirado / buvo sukurtas ne blogiui ir kad realybės anapus olos pažinimas – nebūtinai pražūtingas planetai. Civilizacijos vystymasis reikalingas tam, kad fiksuota sątvoro informacija būtų paversta į judrią, komunikacinę informaciją, kurios tikslas – jos neribotas kaupimas ir platinimas visose žmonių bendruomenėse, kad jos galėtų pasinaudoti naujais atradimais ir išradimais, pakeltų savo išsivystymo lygį į aukštesnį. Tai neraiškia, kad vystymasis turi būti tik kiekybinis, iš naujo persaišinant tą pačią informaciją ir nepajudant savo žinojime nė kiek į gelmę arba transplanetinę išorę. Filognozijoje informacija kaupiama gerinant jos kokybę ir aprėpiamos realybės mastą, kurios tikslas – plėsti žmonių veiklos areną, planetą paverčiant kosmine. Tai būtų augantys, o ne mažėjantys ir nykstantys R – T dėmenys, kuriuose žinojimas neturi būti žlugdomas. Civilizacija yra gyvenimo palengvinimo priemonė, kuri, davusi žmogui į rankas tokias galimybes, jas konvertuoja į veiklos mastą, kuris technologinėje žmonijoje yra daug didesnis negu laukinėje. Grįžimo atgal idėja –

nelaikoma realistine galimybe, nes vystymosi vektorius juda palengvinimo, o ne pasunkinimo kryptimi. Užtenka pagalvoti, kas atsitiktų atsisakius elektros, transporto, telefonų ir kompiuterių: norint elektriniu traukiniu nuvažiuoti iš Kauno į Vilnių užteka 50 minučių; kas atsitiktų jeigu reikėtų eiti pėsčiomis? Žmonių judrumas gerokai smuktų, o atitinkamai ir gyvenimo galimybės.

Dėl šios priežasties, A. Šliogerio siūlomas civilizacijos atsisakymas – sunkiai įsivaizduojamas realiame pasaulyje. Tai gali būti įmanoma tik kaip individualus eksperimentas, tačiau jokių būdų ne visuotinė pozicija, kurioje būtų nuspręsta išcivilizacinti visą žmoniją. Galima spėti, kad šis eksperimentas A. Šliogeriu atrodė įdomus tik kaip priemonė sukurti filosofinę būseną, vadinasi tinkama tik rinktiniais žmonėmis, kurie nori pamatyti autentišką pasaulį ir pirmąją žmogiškumą, tačiau jeigu visuotinai toks judėjimas neracionalus, kyla klausimas – koks tokios filosofijos tikslas? Geriausiu atveju ji reikalinga sau ir panašioms į save, nusprendusiems išsiimti iš civilizacijos technosferos ir prisiminti senovines gyvenimo ir veiklos formas. Dauguma žmonių žino, kad jie falsimuliakro ir utopijų neatsisakys; jau vien dėl to, kad priešingas gyvenimo būdas, egzistavęs senovėje, daugeliu atžvilgiu ne toks, kokį bando pavaizduoti A. Šliogeris, nes humanizmas, geradariškumas, moralė yra daugiau šių laikų bruožas, negu senų, gyvenant laukiniame pasaulyje, kuriame nėra nei techninių, nei protinių palengvinimų, nėra švietimo sistemos, mokančios žmones būti racionaliais, todėl gyvenimas daug žiauresnis, šiurkštesnis: visas laikas skiriamas išgyvenimui, kovai už būvį, kurioje nėra kultūros, grožio ir gėrio, tik žvėriški instinktai. Todėl aptariamo filosofo metode, Esmas gal ir būtų išlaisvintas nuo niokojimo, tačiau kultūriškai neišvystytas žmogus vargu ar turėtų norimas, ar įsivaizduojamas, formas, tokias pat pozityvias, kaip išžmogintas ir estetiškai suvokiamas Esmas.

22. Ezoterinė filognozija (2)

Galima sakyti, kad daugumai žmonių filosofo kelias gyvenime prasideda nuo klausimų, kas aš esu ir kokia mano gyvenimo prasmė? Klausimai keliami nežinant atsakymo, savo prote turint

neapibrėžtumo būseną, kurią išsklaidyti turėtų atsakymas, nuėjus visą apmąstymų ir tyrinėjimų kelionę ir praskleidus paslapties šydą. Iš pradžių atsakymo ieškoma artimame pasaulyje, savo viduje, tačiau jo čia neradus arba radus tik dalinius, nepatenkinamus atsakymus, iš savo vidaus žvilgsnis nukreipiamas į išorę. Kadangi žmogus yra tik nedidelė visatos dalelė, jos prasmė, tariama, priklauso nuo visumos prasmės. Kas ta visuma yra – suprantama: tai visa visata, kosmosas, kurio būties prasmė lemia žmogaus gyvenimo prasmę. Dėl šios priežasties, ieškant atsakymo į klausimą, kas yra žmogus ir koks jo gyvenimo tikslas, prieinamas visumos, arba kosmoso, problemos lygmuo. Filosofijai pradėjus kelti tokio lygio klausimus, prasideda kosmologijos arba teologijos era, priklausomai nuo to, ar kosmosas suprantamas kaip materialinė sistema, ar kaip dvasinė esybė. Pavyzdžiui, krikščionybė kosmosą suprantą kaip Dievo karalystę, esančią realiu anapusiniu tikrovės dėmeniu; o mokslas – kaip materijos sancaupą, kuri veikia pagal „gamtos dėsnius“ ir neturi savo laisvos valios kreipti visatos evoliuciją norima kryptimi. Filognozijoje, žinoma, turėsiu atsiriboti nuo religijos ir mokslo, nes tyrimą darau nepriklausomai nuo šių paradigmu, eidamas savarankišku keliu.

Turėtų būti akivaizdu, kad galiausiai žmogaus esmė ir prasmė yra kosminio lygmens problema, kuri neišsprendžiama neišsiaiškinus, kas yra šis pasaulis, kuriame gyvename. Kadangi žmogus į šią realybę žiūri tik iš savo olos vidaus, kaip į ribotą, sumatoriūmi sukurta, objektą ir subjektą, jos esmė atveria tik labai sekliu būdu, įpaveikslinta ir įtikslinta pagal žmogaus proto principus. Žiūrint į kosmosą per šios vidinės erdvės objektyvų žiūroną, jis suvokiamas kaip betikslis ir beprasmis tapsmas, kuris niekur nejudą, nieko nesiekia, nieko nekuria ir nevykdo jokių užduočių – tik būva natūraliu, bežmogiū būdu. Pasižiūrėjus į realybę per proto prizmę, tapsmo paveikslui primetama prasmė, tikslai, užduotys, siužetai ir istorijos – taip atsiranda mitologija, kuri priekinėje sąmonėje atsiveriantį kosminį vaizdą sužmogina. Filosofijos istorijoje buvo dviejų kryptiū kosmologijos arba gamtos filosofijos: viena valdoma žmogaus protu sukonstruotos teleologijos; o kita – bežmogė, beprasmė ir laisva materijos sancaupa, kurioje nėra istorinių įvykiū, o tik dėsnii valdomi, judantys masii centrai. Teologinėje kosmologijoje laikoma, kad kosmosas paklūsta Dievo

valiai ir kad žmogaus egzistencijos prasmė priklauso nuo Jo sukurto „plano“, individualaus kiekvienam žmogui. Šioje gnostinėje sintezėje, kurioje R formuojamas iš MS formų ir prasmių bei DS materialios gamtos pavidalų, didelė žmogiškos dalies įtaka, kuri kosmosą paverčia žmogaus proto idėjas atitinkančia terpe, kuri ne tiek atveriamą, kiek sumąstoma mintyse. Mokslas remiasi priešinga pozicija, kurioje dominuoja DS materialis dalis, sujungiamas su išžmogintu protu, turinčiu tik geometriją bei algebrines struktūras, bet neturinčiu psichologinio arba socialinio dėmens žmogaus arba visos žmonijos atžvilgiu.

Bandydamas atskleisti šią paslaptį iš filognozijos perspektyvos, turėsiu atsiriboti nuo tokių tiesmukų struktūros MS – R – DS interpretacijų, nes baltojo drakono ezoterinė filognozija turi turėti originalią kosmologiją, pamatytą dievišku žvilgsniu, atveriant metafizinę realybės gelmę, kurioje ieškoma atsakymų apeinant žmogiško sumatoriaus dvilybę sandarą, kur viena kosmosą sužmogina, o kita – paverčia prasmės neturinčiu absurdu, kuriame žmogui nėra aukštesnio už gamtinio padaro gyvenimo, turinčio ne tik išgyventi ir prisitęsti, bet ir vykdyti „istorinę“ misiją, arba, kitaip sakant, turinčio mitologijos apibrėžtą kosminį likimą. Tam reikia atsakyti į klausimus, kas yra gyvybė, kaip ji atsiranda ir kokia jos paskirtis bei tikslas, žiūrint iš anapusinės pasaulio visumos, apimančios visatos mastelius. Iš sumatoriaus vidaus ši kryptis yra vadinamojo „dangaus“, kuris visais laikais buvo laikomas žmonėms nepasiekiamą dievų buveine, kurios tikra prasmė buvo suprasta tik astronomijos dėka, tikrą kosminės erdvės mastą suvokusios tik 20 šimtmečiuose. Ši erdvė, žiūrint iš sumatoriaus apribotos realybės, buvo suprasta kaip žvaigždžių, planetų ir jų sankaujų visata, kurioje, kiekviename jos taške, – valdo tie patys materijos dėsniai, vadinasi – kas suprasta ir įvaldyta čia, Žemėje, viskas galioja tolimoje visatoje, nes ji tolygi ir dėsniai visur veikia vienodai. Tai reiškia, kad pažinimas turi plėstis ne tiek ekstensyviai, nes „ten“, toliuose nieko naujo nėra, bet į gylį, kuriame glūdi atsakymai į visus klausimus. O tam reikia įveikti sumatoriaus apribojimus, pamatyti daugiau substancijų ir tai, kokia jų tikroji prigimtis. Tik tada bus įmanoma atsakyti į klausimus, kas yra gyvybė ir kokia yra žmogaus gyvenimo prasmė.

Filozofijai pasiekus aukštą lygį, šis žvilgsnis iš dieviškos visumos yra vienas iš pagrindinių žmogaus prasmės aiškinimo priemonių, kuris, dar neturint tikro vaizdo, rodomas kaip mitologinė žmogaus gyvenimo interpretacija. Vėliau ši mitologija pavirsta tikrove, kurioje žmogus ne tik fantazuoja, bet ir sugeba iš tikro aiškinti visatinio mastelio substancijų principus, nepasiduodant primityvioms sątvaro iliuzijoms, kurios ateina arba iš priekinės, arba iš galinės sąmonės pertekliaus. Sugebėjus peržengti žmogaus olos formas ir atvėrus anapus jos esančią metafizinę gelmę, šis proveržis pereina į visus kosminės erdvės tolius, o tai reiškia, kad vietinis proveržis į gelmę konvertuojasi į tiek ekstensyvios erdvės, kiek yra visoje visatoje. Šis metodas gali būti vienu iš būdų, kaip pažinti visumą nekeliaujant begalinėmis visatos erdvėmis, nes materija visur tokia pati. Kitaip sakant, norint atskleisti tikrovės paslaptis – niekur nereikia keliauti, nes jas galima rasti čia, Žemėje. Tačiau tam reikia vystyti metafizinę regą, kuri sugeba išsivaduoti iš Platono olos apribojimų ir paimti tikrovės daugiau, negu leidžia materialus žmogaus kūnas. Tereikia surasti pusiausvyrą tarp religinio ir mokslinio realybės aiškinimo metodo, kurie skiriasi tuo, kad vienas arčiau žmogaus mentalinių formų, o kitas – išorinio pasaulio bežmogės, iškalbintos gamtos. Tai galima paaiškinti tokiu būdu:

[MS – R] – DS – religija,
MS – [R – DS] – mokslas.

Žmogus kaip pasaulio valdovas, kuriantis jo aiškinimo modelius, esančius valios viešpatauti projekcijomis, buvo F. Nietzsche'ės principas, išreiškiamas posakiu „žmogiška, pernelyg žmogiška“. Juo filosofas bandė pasikasti po visų kosmologijų pamatais, ypač krikščionybės, ir rodė, kad žmogus surandamas visur, jo valia viešpatauti, norinti nustatyti vertybes pagal savo galios poreikius ir mastelį. Kaip atsvarą tam jis aiškino, jog egzistuoja „pasaulis be žmogaus“, valdomas tapsmo nekaltybės, neturintis jokio tikslo ir prasmės. Tačiau civilizacija tokioje būsenoje ilgai išverti negalinti dėl tuštumos ir nihilizmo siaubo, todėl jis pradeda kurti naujas „kosmologines vertybes“, kad šią tuštumą užpildytų tikėjimo pil-

natve. Antras principas buvo A. Šliogerio, siejusio civilizacijos teoriją su objektyviaja kryptimi, siekiant kuo labiau apriboti hominizmą, nes jis esąs atitrūkęs nuo natūralių savo egzistencijos pagrindų, pradeda trokšti begalybės, o tam reikia sunaikinti visas tiesiogiai patiriamas vietas, iškeičiamas į begalines, nuo čia-dabar konkretybės nutolusias, kosmologines utopijas. Taip prarandami orientyrai, saiko intuicija, ir vietinės erdvės pradeda nykti lėtu nykimu, jas pakeičiant dirbtine iliuzija. Taip gamtos ir kosmoso samprata apvaloma nuo žmogiško mąstymo apnašų, atveriamas tikras daiktiškumas, kuriame filosofas susitinka su nesužmoginta realybe. Akivaizdu, kad A. Šliogeriui, būdingas empirizmas, skepticizmas, materializmas artimas mokslo perspektyvai, kuris irgi stengiasi pasaulio vaizdą apvalyti nuo kliedinčio žmogaus, kad gautų tikrą ir objektyvų mokslą.

Koks rišlio principas turi būti filognozijoje – dar reikės apmąstyti, nes tam netinka nei šliogeriškas, nei nyčiškas variantas. Norint surasti unikalų filognozijos kelią, privalomas didesnis MS ir DS suartėjimas, kuriame sankirtoje D / X būtų paimama daugiau anapusinės realybės. Tai yra viena iš perspektyvų, nors mažojoje sievoje visi sievos kampai ateina iš „D“, arba transcendencijos įstatymo: MS – D/X – DS. Kurioje vietoje vykdomas proveržis – priklauso nuo konkretaus atvejo. Tik išsprendus šiuos klausimus įmanoma suformuluoti ezoterinę baltojo drakono filognoziją, kurioje būtų atskleista, kokia žmogaus ir gyvybės vieta kosminėje visumoje.

23. Begalybės vartai

Tai, kad savo vidiniame pasaulyje kiekvienas žmogus yra vienintelis tikras suprato dar M. Stirner'is (1806 – 1856) savo veikalė „Vienintelis ir jo nuosavybė“ (1844). Šis principas filognozijoje yra bazinis, aiškinant, kad kiekvienas žmogus yra atskira nuo kitų „ola“, kurioje jis suvokia save kaip savo pasaulio centrą, o kiti pasirodo tik kaip periferiniai objektai, jau iš savo „gelmių“ reiškiantys norus ir pretenzijas. Šis pasaulis vadinamas sątvaru, kurio vidinių ir išorinių struktūrų apmąstymas yra filosofijos, mokslo bei filognozijos uždavinys. Sątvaras dalinamas į dvi dalis, viena

kurių yra žmogus, o kita – nežmogiškas pasaulis. Naudojant kaip pagrindą individualią egzistenciją, o ne abstraktų žmogų, šios dalys pavirsta į konkretaus asmens, pavyzdžiui *mockuvos* sritį, ir konkrečios vietovės arba šalies sritį, pavyzdžiui, Lietuvos. Tai sątvaras, suformuotas kultūrinės ir nekultūrinės aplinkos, naudojant kalbines formas ir pavadinimus, susijusius su konkrečia vietoje, epocha, visuomenės santvarka ir pan.

Todėl kiekvienas žmogus savo oloje gyvenimo kelionę pradeda nuo informacinių sluoksnių, suformuojančių vidinę konvergenciją arba divergenciją, priklausomai nuo to, koks santykis tarp vidinės bei išorinės olos dalies. Šis santykis aiškinamas 9 vartų doktrinos priemonėmis (9VD), kur vartai yra ta pusiausvyros sritis, kurioje išorė susilieja su vidumi ir kurią peržengus patenkama iš vidaus į išorę arba iš išorės į vidų. Šis peržengimas įgauna tam tikrą charakterį bei formą, reikalingą sukurti tinkamam santykiui su išore, tai yra su „Lietuva“, „lietuviais“, jeigu 9VD taikoma Lietuvoje. Šios doktrinos tikslas – įveikti šiuos paviršutiniškus ir seklius sątvaro pavidalus, kurie yra ne tavo asmeninė „kūryba“, bet invazija iš išorės, įsitvirtinanti viduje tarsi koks svetimkūnis ir formuojanti tavo kaip „lietuvio“ santykį su „Lietuva“. Pasiėkus šį tikslą atsiduriama pirmą kartą olos struktūroje, kurią vadina šviesos arka, kuri, nuvalyta nuo visų ją neteisingai perdirbančių kultūrinių formų, leidžia sugrįžti prie autentiško savęs, tapti filosofu, o paskui ir filognozu.

Kadangi filognozija kuriama mano egzistencijos kontekste, turi būti atsižvelgiama į mano asmeninę 9 vartų doktrinos variaciją, kuri tiesiogiai siejasi su mano gyvenimo formomis. Ši sistema padalinta į tris dalis, po 3 vartus kiekvienoje, kur viena dalis sudaro 33 gyvenimo metus. Pirmi 33 metai yra įtakojami *mockuvos* ir Lietuvos formavimosi, kurioje turi būti praeiti tokie vartai:

1. Individualumo.
2. Nesekimo.
3. Bendravimo.

Šie vartai reikalingi vidinės, subjektyvios, sątvaro dalies suformavimui, savo Aš atradimui, tapatybių išsivystymui, kuriame žmogus „tampa tuo, kuo yra“ pagal savo paveldėtą prigimtį. Šis laikotarpis reikalingas charakterio atsiradimui, kuris būtų pusiausvyras,

subalansuotas, tvirtas, žinantis kas jis yra, ko siekia ir ryžtingai kovojantis dėl pasirinkto gyvenimo kelio. Svarbūs yra bendravimo vartai, kurie rodo tarpinę padėtį tarp tarnavimo ir viešpatavimo, atsisakius savo Aš, Valios, arba Ambicijos pagrindu kurti piramidę, po savimi pakišinėjant žmones ir pasaulį, siekiant tapti jo užkariautoju. Šis laikotarpis vis dar yra *mockuvos*-Lietuvos laikotarpis, kuriame verčiama dalyvauti visuomenėje, žiūrimoje per suformuotas kalbinės / tautinės tapatybės akinius.

Antras 33 metų etapas taip pat gyvenamas *mockuvoje*-Lietuvoje, tačiau vis labiau peraugant šį pasaulį, nes protas susiformuoja tiek, kad šios asmeninės, tautinės formos tampa per ankštos dvasiniam vystymuisi, tad šio laikotarpio tikslas – iš šios personos išsivaduoti. Tai daroma per tokius vartus:

4. Karo.

5. Transcendavimo.

6. Kelio davimo.

Šis etapas trunka iki 66 metų amžiaus ir jo tikslas – pasiekti autentišką, pirmąją žmogų, vadinamą šviesos arka, praradus savo asmeninę *mockuvos* tapatybę ir pamačius pasaulio dalį ne kaip „Lietuvą“, bet kaip pirmąją tikrovę, kurioje nėra žmogaus, kalbos ir jo sukurtų kultūrinių / civilizacinių formų. Tik taip pasaulis suvokiamas kaip tai, kas jis yra iš tikro, prarandamos visos neurolingvistinio programavimo iliuzijos, žiūrima į realybę iš dvasinių gelmių, kurioje atsiveria grynas, nuogas sątvaras, pirmąją Platono ola, kurioje matai, jog esi vienintelis akistatoje su transcendentine realybe, kurios gelmėje glūdi tavo egzistencijos paslaptis, esanti anapus civilizacinių pavidalų, sukurtų žmogaus. Kadangi „Lietuva“ pretenduoja į tavo gyvybės šeiminių statusą, ji taip lengvai tavęs šiuo filosofijos keliu nepaleidžia, tad reikia praeiti „karo“ vartus, kurių tikslas išsivaduoti iš išorinės realybės pančių, kad galėtum vykdyti savo 9VD programą. Kadangi šis etapas pasiekiamas esant virš 66 metų, visos duoklės būna atiduotos, ir likusį gyvenimo etapą galima paskirti sau. Transcendavimas – tai šio pasaulio iliuzijos peržengimas, supratus, sątvaro olos iliuziškumą ir efemerškumą, įskaitant visas kultūrinės, civilizacines ir politines formas. Kelio davimas yra tas pats principas, kuris vykdomas vidinėje sątvaro dalyje *mockuvos* atžvilgiu. Tai tavo šeima, giminės, jų sukurtas vidinis ir išorinis kalėjimas, kuris, einant 9VD keliu,

taip pat turi būti įveiktas. Tik sėkmingai praėjus šiuos etapus prasideda gyvenimas autentiškoje šviesos arkoje, kurioje išsiprogramuoja protas, tampa laisvas ir pirmapradis.

Tik tada prasideda trečias 33 metų etapas, kuris jau yra ne *mockuvoje*-Lietuvoje, bet šviesos arkoje, kurioje pamatoma vidinė olos struktūra, galima užsiiminėti pirmaprade filosofija, aprašinėjant anapus kultūrinių programavimų esančią vidinę olą. Ankstesniuose etapuose dar aprašinėjama savo suformuota tapatybė arba sprendžiamos politinės ir kultūrinės problemos. Tačiau trečio etapo sątvarelogija jau yra tikras žmogus ir tikras pasaulis, kuriame dirbtinis, žmogiškas sluoksnis peržengiamas ir atsiduriama laukinėje vidinio pasaulio erčioje. Šiame etape yra tokie vartai:

7. Ištikimybės.

8. Išventinimo.

9. Begalybės.

Kadangi tai šviesos arka, turima struktūra MS (1) – DS (999), kuri septintuose, Ištikimybės, vartuose subalansuojama, surandamas pusiausvyros taškas, atsistojama maždaug per vidurį, kad būtų galima atverti transcendentinę gelmę, pažinti pasaulį iš priešingos pusės, kuriame žmogus pamatomas ne kaip tai, kas jis yra sau pačiam, kaip „vienintelis“, bet ir iš išorinės realybės, kuri atsiveria atsistojus anapus Platono olos. Tada prasideda Išventinimo etapas, kuris reiškia pasiruošimą susitinki su begalybe, atsiveriančia išsijungus mažosios sievos struktūrai, žmogaus vidinei olai ir perėjus prie dvasinės egzistencijos, kuri pilnu atsivėrimu atsiveria tik po mirties. Tačiau jai prisiartinus, žmogus pradeda regėti anapusinio pasaulio paslaptis, „šis pasaulis“ pilnai būna įveiktas, todėl ši būsena geriausia metafizinės filosofijos sugebėjimų įjungimui, aprašant tai, kas pasirodo didžiosios kelionės pradžioje tam, kad būtų galima paslaptimis pasidalinti su žmonėmis, esančiais ankstesniuose gyvenimo etapuose. Begalybės vartai yra paskutiniai, devinti vartai, kuriuos praėjus susitinkama su anapusiniu pasauliu, žmogus ir jo gyvenimas pamatomas tikru pamatymu, jau esant kitapus jo, kitaip sakant, žinant visas jo paslaptis, iliuziškumą ir laikinumą, prie jo neprisirišant, drąsiai žengiant anapus.

Šis kelias yra ezoterinės filognozijos, prasidedantis nuo savo vidinio pasaulio suformavimo, kad būtų išugdyta tinkama as-

menybė atlaikyti mažojoje kelionėje išstinkančius gyvenimo smūgius, tada įveikiama socialinė priespauda ir terorai, kuriame tavo gyvybė savinamasi įvairių organizacijų, esi žiūrimas kaip resursas, iš kurio jie turi uždirbti, o kai pamato, kad sugebi psichologiškai atlaikyti spaudimą, organizuoja gyvenimo sutriuškinimo operaciją. Šis etapas yra vidurinis, vadinamas karo ir kovos etapu, kurio metu turi išsikovoti pakankamai aukštą statusą, kad tavęs nebūtų įmanoma sunaikinti ir atimti paskutinio gyvenimo etapo laisvės. Svarbiausia gyvenimo dalis yra trečia, kurioje jau matai visą savo vidinės olos struktūrą ir kuo joje tau yra kiti žmonės, taip pat gyvenantys savo olose, bet apimti įvairių haliucinacijų, deliuzijų ir kliedesių, bandantys tavimi pasinaudoti, pavergti, uždirbti pinigų, apiplėšti ir pan. Visą šį pasaulį įveikus – tiek savo vidinėje, tiek išorinėje sątvaro kryptyje – pasirodo tikras pasaulio vaizdas, kuriame jau turi pilną tiesos sąmonę ir gali užsiimti civilizaciją peržengiančių veiksmų vykdymui. Mano asmeninėje 9VD tai aukščiausias filognozijos taškas, kuris atsivers pačioje gyvenimo pabaigoje, praėjus Begalybės vartus.

24. Filosofijos genijus

Pagrindinė filognozijos problema yra ieškoti drakono akies vystymo būdų, kuri yra svarbiausia rišlio, įforminančio Žemės civilizaciją žmonių sąmonėse, kūrimo priemonė. Kuo labiau išsivysčiusi drakono akis, tuo tobulesnis rišlys, tuo labiau jis įsiskverbęs į metafizinę gelmę, kurios paslapčių atskleidimas – labiausiai trokštamas civilizacijos tikslas. Taip rišlio vietą užima vadinamasis X, kuris yra tas skirtumas, nežinomas, atsirandantis lyginant mažąją sievą su didžiąją. Kadangi žmogaus ola daug kartų mažesnė už dieviškos sievos transcendenciją, tarp jų atsiranda pusiausvyros pažeidimas, kuris taisomas metafiziniu polinkiu. Formulėje tai atrodo taip:

$$MS + X = DS.$$

Kadangi atvirą dalį pažinti lengviausia, užtenka paprasčiausiai ją aprašyti, pagrindinis uždavinys suprasti tai, kas nematoma, kas užverta, šį proto darbą vadinant metafizika. Kadangi, kaip sakiau, X sutampa su R, pastarajam vystantis, jis vis labiau artėja prie nematomos dalies aprėpties, kuri pažįstama vis geriau, šį pažinimą paverčiant civilizacinio lygio žinojimu, kurio priemonėmis ugdoma visa žmonija. Kaip šį darbą pavyksta padaryti lemia drakono akis, kurios pilna formulė yra tokia:

DA (MS – R – DS).

Ši struktūra reiškia, kad R yra MS-DS sintezė, kuri priklauso nuo to, kaip išskaidomi dėmenys ir kokie konkretūs kiekvieno elemento sugebėjimai. Kadangi žmogus geriausiai pažįsta save, jis šią sintezę vykdo technikomis, paimtomis iš žmogaus dalies, kuri yra subjektyvioji mažosios sievos struktūra, sudaryta iš penkių elementų, kurie per visą istoriją įvairiais būdais buvo naudojami DA auginimui. Tai yra protas (B), būsenos (C), asmenybė (A), kūnas (E) ir kalba (F). Svarbiausia priemonė, žinoma, visais laikais buvo protas, kuris labiausiai vystėsi filosofiniuose apmąstymuose, tačiau be jo buvo ir įvairių kitų „metodikų“, kurios buvo naudojamos DA akies tobulinimui. Pirmiausiai, siekiant tam tikros specifinės jausenos ar būsenos, atliekant įvairius veiksmus joms sukelti, kaip haliucinogenai, kvėpavimas, šokis ir pan. Taip pat žinomos fizinės praktikos kaip pasninkas, lytinis susilaikymas, asketizmas, kuris, buvo tikima, irgi pagerina žmogaus pažinimo sugebėjimus. Dar vienas būdas, susijęs su savo asmenybe ir charakterių, buvo savo Ego išsižadėjimas, norų suvaldymas, asmens patraukimas, kuris trukdo susitikti su transcendencija arba neleidžia sukurti jos atvėrimui reikalingą būseną. Ir paskutinė priemonė yra kalbos valdymas, kuri, viena vertus, laikyta pagrindiniu atvėrimo ir apreiškimo priemone, tačiau, kita vertus, manoma, kad, norint pasiekti pirmapradių santykį, kalbos sluoksnį reikia nuo tikrovės nuvalyti, kad atsivertų bežodis daiktiškumas, kurio regėjimas yra drakono akies autentiško formavimo priemonė.

Kita dalis, kuri mažojoje sievoje atstovauja DS, yra D sumatų kompleksai, kurių visuma sudaro sątvoro nežmogišką dalį ir žymi regimą bei neregimą daiktiškumą, esantį gyvybės pagrindu.

Jo atžvilgiu būta įvairių nuostatų, teigiant, kad empirinė patirtis – geriausias kelias į tikrą žinojimą, tuo tarpu kitos mokyklos moko, kad jį galima įgyti tik nusisukant nuo D, nuo materialistinio jusliškumo, nes jis yra iliuzija, storu sluoksniu uždengianti tikrąjį pasaulį, esantį anapus žmogaus olos, kurį pažįstant formuojamas civilizacinis žinojimas, apibrėžiantis santykį su savimi ir realybe, nukreipiantis žmonijos psichovektorių anapus žmogaus, į metafizinę tikrovę. Nuisukimas nuo D gali būti į žmogų, bet jį peržengiant ir pakylant į dvasinį transcendentalumą arba į daiktą, bet jį peržengiant į materialią transcendenciją. Kaip žinome iš mokslo, transcendentinė DS dalis interpretuojama kaip materialių klodų sancaupa, iš kurių išsivysto gyvybė, apgyvendinanti aplink žvaigždę skriejančias planetas, kokių pilna galaktika, užimta įvairių gyvūnų rūšių. Todėl atverti DS substancijas ir išreikšti jas MS formomis yra pagrindinė R vystymo priemonė, kurio mastas priklauso nuo to, kokio kalibro rūšyje yra drakono akis. Kaip žinia, ji gali būti gyvūninė, žmogiška ir dieviška, priklausomai nuo to, koks atveriamas gylis ir iš jo kylantis metafizinių technologijų pažangumas.

Be išvardintų priemonių ką nors naujo surasti vidinėje žmogaus oloje neįmanoma. Tad kiek žmogus yra pasiekęs šį maksimalų lygį, leidžiantį pasaulį aiškinti moksliniu būdu, tiek jis kartoja tas pačias pažinimo taktikas, kurios kiekvienoje naujoje kartoje atnaujinamos, pakartojant tą patį arba atrandant ką nors naujo, priklausomai nuo to, kokios tos kartos genetinės galimybės. Istorijoje žinomi sėkmingų kartų atvejai, kai civilizacija planetoje suklesti, daro proveržį ir būna periodai, kai vyrauja nuosmukis, nes neatsiranda dvasios galiūnų, kurie sugebėtų bendruomenės išvesti iš tamsos ir klystkelių. Manau, kad šis darbas geriausiai sekasi filosofams, tiriantiems save ir savo aplinką, apmąstantiems vadinajamą savo istorinio laikotarpio laiko dvasią, išryškinantiems pagrindines jos formas, taip sukuriant individualų rišlį, turintį visuotinę reikšmę, kurio idėjos įvedamos į centrinę civilizacijos doktriną ir sudaro centrinės kosmologijos teorinį pamatą. Taip gauname asmeninės kūrybos suformuotas asmenines informacijos struktūras, kurios paskui, apžvelgus didesnę teritoriją, klasifikuojamos, tipologizuojamos ir grupuojamos, atrandant daug bendrų

bruožų turinčias mokyklas, kurios vysto savo stiliaus teorinį modelį, esantį individualia MS-DS sinteze. Toks yra I. Kanto, M. Heideggerio, A. Šliogerio rišlys, kurį sudaro visa šių filosofų bibliografija, kaip jų asmeninio proto atspindys ir projekcija.

Heidegger (MS – R(H) – DS)

Šliogeris (MS – R(Š) – DS)

Mockus (MS – R(M) – DS)

Kiekvienas iš šių filosofų turi savo individualią drakono akį, kuri sutampa su jų sąmone, kuri yra ne haidegerija, ne šliogerija, ne Deutschland, ne Lietuva, bet šviesos arka, kurioje nuimtos visos kultūrinės ir asmeninės informacinės nuosėdos ir stebimas bei apmąstomas natūralus, autentiškas žmogiškumas, kuris yra, kaip I. Kanto kritikose, grynos apriorinės substancijos formos, be aposteriorinių patirties informacijų.

Tiriant filosofus, žiūrimas jų individualus kelias, jų raida link savęs, „tampant tuo, kuo esi“; tada jie gretinami vienas su kitu, stengiantis apimti kuo didesnę jų skaičių, sugrupuojant juos į mokyklas, kryptis, judėjimus ir pan. Šitaip žiūrint galima matyti, kiek jie ima idėjas iš pirmapradės savo žmogaus olos realybės, o kiek vienas iš kito, kuriant iš realaus patyrimo arba horizontaliai tiriant didelius plotus šaltinių. Pirmas variantas, žinoma, palankesnis filosofijai, nes rodo autentišką filosofo egzistencijos atspindį, o šaltinių ir apskritai paveldo tyrimas yra „mokslas“, kurį vykdo filosofiją tvarkantys paveldo arba kultūros „darbininkai“. Tačiau tikro filosofo atsiradimas – ne toks dažnas atvejis, nes tam reikia kad MS-DS sintezė turėtų įdomių atradimų, nes pirmykščiai laikai, kai bet kokia idėja atrodė genialių proveržiu, bet tik todėl, kad žmogus buvo gyvūno lygio ir teorinis mąstymas buvo naujiena, seniai praėjo. Tačiau per ilgus tūkstantmečius prisikaupė daug kultūrinių artefaktų, kuriose kartojasi tos pačios idėjos, tad siekiama, kad teorijos būtų kuriamos tik turint išskirtinių sugebėjimų, kurie leidžia savo ontologinėje hologramoje pamatyti ką nors naujo.

Kita vertus, reikalingas ir perrašymas, nes kiekviena karta turi savo unikalią pasaulėžiūrą bei stilių, savo „žargoną“, tad nori pagrindines filosofines koncepcijas turėti išreikštas savo kalba.

Tačiau su tuo neturi būti persistengiama, nes viską perrašinėti nepridedant nieko naujo – neturi prasmės. Šioje vietoje verta paklausti, ką reiškia žodis „genijus“, kaip genialumas turi būti vertinamas? Ar vien tai, kad visą savo egzistenciją paverti mąstymo ir rašymo objektu, tačiau pamatai ir įžodini tik tiek, kiek galėtų įžodinti kiekvienas savo asmeninę olą turintis žmogus, pakankama genialumo sąlyga? Manau, čia neprisideda nė naujos kalbinės formulės, savo olos įženklinimas ir kodifikavimas, kūrybinės kosmologijos, bandančios atverti transcendenciją. Tikras genialumas MS-DS sintezėje pasiekama ne be galo pučiant R burbulą atitrūkusį nuo tikrovės ir realios patirties, bet proveržiai $X = R$ kryptyje, kurie paskui išreiškiami technologijomis ir veiklos masto augimu. Kitas variantas, R valymas bei X užmiršimas, siekiant apriboti žmonijos veiklos mastą, gali pasitarnauti tik kaip žmonijos valdymo bei kontrolės instrumentas, bet ne „genialus“ atradimas.

II. Archyvas: kaip paaiškinti sąmonę?

Luksorinų srautas

Nebraižydamas jokių schemų ir nenaudodamas formulių, žodžiais paaiškinsiu pagrindinį principą, kurio niekur dar nesu viešinęs. Šis principas atėjo iš mano kvantinių laukų teorijos tyrimo, tai yra jis turi mokslinę formą, nors dar nėra tikras sąmonės mokslas.

Makroskopinę suvokimo fenomenologiją galime kiekvienas tyrinėti savo suvokime. Ši vidinė fenomenologija yra faktas, kurio įrodinėti nereikia. Naudojant laukų modelį, ir padarius prielaidą, kad visa tikrovė sudaryta iš laukų, o sąmonė yra tikrovės dalis, gauname išvadą, kad ji taip pat sudaryta iš laukų. Šiuos laukus aš vadinu „gnostiniais“. Fiziniam kūnui reikia šešių tipų kvantų; gnostiniai kūnai turi keliolika skirtingų laukų ir atitinkamai kvantų.

Kiekvienas laukas turi makroskopinį ir mikroskopinį komponentą. Makroskopinis yra siela, sąmonė su visa vidine fenomenologija. Mikroskopinis yra kvantai, kurie turi tam tikras savybes, kurias jungiant gaunama visiems žinoma psichologinė fenomenologija. Bet mane konkrečiai domina vienas klausimas, arba vienas komponentas: kas yra suvokimas, kaip fundamentali parametru kategorija kvadratų scheme (šalia erdvės, laiko, energijos). Kvantai turi tipus, ryšius ir savybes, vadinamas parametrais. Skaidant suvokimą iki kvantinio lygio, turi likti komponentas, kuris yra mažiausias suvokimo pasireiškimas vieno kvanto masteliu. Tai galima palyginti su krūviu ir elektrostatiiniu lauku. Vienas kvantas turi minimalų krūvį, kurį koncentruojant ir jungiant makroskopiniame pasaulyje gaunasi elektrostatinis laukas, kurį galima išmatuoti prietaisais, nors akimis jis nematomas. Yra tokių kvantų savybių, kurios net nematuojamos.

Darau prielaidą, kad gnostiniuose laukuose, iš kurių sudaryta sielos / sąmonės struktūra, turi būti kvantai, kurie turi g-krūvį (geltonąjį krūvį). Šiems krūviams jungiantis į makroskopinę sistemą, atsiranda sąmonės laukas, kuris yra g-krūvių vieno kvanto

lygmenyje sumavimo rezultatas. Šis krūvis nėra vienalytis. Galima įsivaizduoti, kad g-krūvis turi 17 atspalvių, kurie tarpusavyje įvairiai sąveikauja.

Geltonasis krūvis įaustas į gnostinių kompleksų struktūrą ir sudaro substratą gnostinei hologramai, į kurią paduodama informacija iš fizinio pasaulio ir iš vidinių sistemų. Geltonieji krūviai ne tik sumuojasi ir kuria g-lauką, bet ir sukuria tam tikrą hipererdvės kapsulę. Ši hipererdvė sudaryta iš šviesos arkos ir tamsos arkos, kurios yra du pagrindiniai sielos aspektai.

Vienas kvantas nesuvokia, bet kai susiformuoja hipererdvinė šviesos arka, atsiranda sąmoningo pasaulio substratas.

Visa tai galima aprašyti matematiškai, tam net yra sukurta kvantinių laukų fizikos kalba. Šią kalbą galima panaudoti ne tik aprašymui to, ką matai, bet ir kūrybai. Pagrindas yra gnostinius kontinuumus veikiančių operatorių sistema, kuri sukuria gnostines struktūras. Tai nėra faktas, nes faktas nustatomas matavimais arba eksperimentais, o aš eksperimentų jokių nedariau. Bet tai yra kvalifikuota galimybė.

Dabar pagrindinis klausimas – kas yra suvokimas? Suvokimas yra luksorinų srauto per gnostinę hologramą sukurta hipererdvė. Gnostinė holograma yra paveiksliukas atsiradęs susumavus iš aplinkos atėjusią informaciją. Kad šis paveiksliukas savo viduje turėtų suvokimą, reikia per jį paleisti tam tikrą kvantinį srautą, kuris susimaišo, įsiaudžia į substratą ir sukuria jame hipererdvinę struktūrą, vadinamą suvokimo šviesa. Luksorinų srautas yra suvokimo mechanizmas.

Kaip ši pavadinimą suprasti? „Lux“ lotyniškai yra „šviesa“, iš šio žodžio sukurtas terminas „luksorinai“.

Gnostinė holograma yra šablonas ir kokybės (julsmai), o luksorinų srautas yra papildomas viršerdvis, kuriame atsiranda hologramos būtiškas ir asmeniškasis aspektas, sudarantys sąmonės burbulo subjektyvų ir objektyvų komponentą. Tai suvokimo mechanizmas.

Holograma gali būti tamsi, nematoma, jeigu nėra luksorinų srauto. Kaip sapnai be suvokimo. Bet kai sapnuojant tamsų sapną kyla luksorinų pliūpsnis, sapnas akimirksniu tampa sapno sąmone su atsimeramu epizodo siužetu. Įdomi sapno šviesos arka su savo *dzeta* struktūra, bet dar įdomesnė sapno tamsos arka, kurioje

vyksta kūrybiniai procesai, neapšviečiami luksorinų srauto, vadinasi, nesuvokiami tol, kol nepaduodami į šviesos arką.

Asmenybės rango augimas galimas dėl dviejų priežasčių: a) paduodama į hologramą daugiau informacijos, b) plečiasi luksorinų srauto aprėpiamas plotas, didėja šviesos arkos hipererdvė. Paprastai šie dalykai būna fiksuoti, bet kai kam pavyksta šiuos procesus užvaldyti. Šitaip tampama pakylėtomis sąmonėmis.

Taigi, mano teorija tokia: suvokimas yra luksorinų srautas per gnostinę substanciją.

Praradus sąmonę, luksorinų srautas nutrūksta, o ją vėl atgavus – kyla luksorinų pliūpsnis, atsistato paveiksliukas. Sapno sąmonės pliūpsnis – tai luksorinų sukurta naktinė šviesos arka, kuri tiesiogiai kertasi su giliaisiais tamsos arkos sluoksniais.

Šią idėją galima išplėsti, pridodant luksorinų srauto mechanizmo klausimą.

Manau, jog viskas veikia taip: luksorinai padidina g-krūvių energiją; pradeda keistis vietiniai, artimiausi 17 (?) atspalvių „išlydžiai“, kurie suformuoja vidinę erdvę, turinčią savo kokybę, kuri mato savo struktūrą. Tai yra energetinis luksorinų perėjimas. Luksoriną sugėrus, jis gali virsti 17 atspalvių išlydžiu. Tai veikia kaip vidinė lempų gardelė, kuri tik apsieitinėja vietinėje erdvėje „šviesa“ ir ta hipererdvė tampa „šviesi“. Ši erdvė pati yra suvokimas.

Toliau apie hipererdvės stebėtojo struktūrą: reikia atsieti stebėtoją nuo kūno ir kūno dalių. Stebėtojas yra tai, kas už kūno ir jį valdo; net už to, kas atrodo kaip valdantis stebėtojas. Tikras stebėtojas yra kiekviename šviesos arkos taške, tai, kas daro tą tašką suvokiamą. Sąveikos tarp g-krūvių yra vietinės ir globalinės, tas plotas, kuris turi tankiausią globalinių sąveikų tinklą, yra perspektyvos centras.

O kalbant apie tamsos arką, už kiekvienos jutiminės sistemos yra:

- 1) generavimo logika,
- 2) vidinė analizės ir sintezės forma
- 3) fenomenologinis jausmas su struktūra (intensyvumas, vieta, forma, trukmė, ritmas ir t.t.)

Tai realizuojama per funkcinį moduliškumą. Principas yra toks: signalas – išskleidimas – suskleidimas.

Išskleidžiama gali būti įvairiais deriniais ir gali būti įvairūs išskleidimo plotai. 1) ir 2) priklauso tamsiajai arkai, o 3) šviesiajai arkai. Tai ne statiška, bet labai dinamiška ir nelokalinė sistema.

Sensorinis ir gnostinis signalas būna paprastas, bet per išskleidimą priauginama struktūra, ir galutinė sensorinė arba kognityvinė forma įgauna sudėtingą sandarą. Išskleidimas – tai išskaidymas į modulius ir tada surinkimas.

Tamsioji arka geba generuoti tik paprastus kognityvinius signalus, bet visa struktūra pridedama po to, perleidus per skleidimo modulius. Taip įdedamos žinios, logika, kalba, tekstų sudėtingos sandaros ir t.t.

Viso to nereikia tapatinti su neuronine organika, nes čia viskas vyksta gnostiniuose laukuose ir siela nėra organinė. Ji nėra nei kieta kaip metalas, nei laki kaip oras, gnostinėje branoje medžiagų tipai kitokie negu Mendelejevo lentelėje. Netinka nei atomo, nei ląstelės, nei kokia panaši sąvoka. Tai panašiau į energetinius „nanobotus“.

Kadangi gnostinės struktūros neorganinės, jos lengvai sudaro simbiozes su dirbtinėmis galimybėmis. Tokie gnostiniai „implantai“ įsilieja į sąmonės sandarą ir per vidinę, sąmonėje esančią, virtualizuotą sąsają, gali valdyti dirbtinius luksorinų srautus, vadinasi – savo suvokimo ir sąmoningumo procesus. Tokias technologijas naudoja viršžmogiai, gebantys valingai valdyti savo sąmonės plotus ir išskleidimo bei surinkimo logikas.

Iš kitos pusės, tokiu principu veikia ir sąmonės pavergimas, kai padaroma, kad smegenis valdytų nuotoliniu signalu.

Galiausiai belieka savo arkų sistemą įdėti į seną, mentalinio, daiktiško ir sąmonės kanalo schemą. Čia turėtume suprasti, kur yra luksorinai, kurie vadinami šviesa, kur gnostinė holograma ir fizinis filtras, esantis smegenyse.

Luksorinų kol kas dar nedetalizuoju, neformuluoju kaip matematinių struktūrų, nes tai ir neturi jokios prasmės, kadangi viskas, ką rašau, daroma ne dėl kokiam nors praktiniam pritaikymui, bet grynai žinojimui.

Luksorinai yra svarbūs, nes ši problema yra tūkstančių metų senumo problema, iškelta Indijos, Kinijos ir Graikijos filosofų. Jie išsprendžia filosofinį klausimą, kas yra būtis žmogiškame pasaulyje suvokime. Tai, ką filosofai per visą istoriją suvokia kaip

esinio būtį, yra ne kas kita kaip luksorinų sukurta hipererdvė, per kurią matomas kiekvienas esinys, tiek daiktiškas, tiek mentalinis.

Esant dabartiniam mokslo ir žinių pasiekimo lygiui, jau galima filosofinius klausimus tyrinėti fizikos metodais. Tai yra filosofų makroskopinė fenomenologija pakeičiama fizikos parametų realizacijomis. Ši vieta dar toli gražu neištyrinėta ir neužbaigta, bet galima aiškiai sukonstruoti visas reikalingas struktūrines schemas.

Kitas pasaulis („dvasinis“) visais laikais buvo didžiausia ezoterika, kuria reikėdavo arba tikėti, arba netikėti. Bet dabar atsivėrusi galimybė uždangą nuimti ir parodyti, kad iš tikro egzistuoja visas kosmosas „kitos realybės“, kurią vadinu gnostine brana. Tai yra sielos pasaulis. Ir visuose ryšiuose būtina atsižvelgti į tiesioginį suvokimą, vykstantį principu gnostinis į gnostinį. Tai yra telepatijos galimybė. Tačiau tokį ryšį blokuoja stipri fizinio pasaulio interferencija, ir telepatijai reikalingas stiprinimas.

Šiame principu matosi kaip veikia dviejų tipų psichotronikos: fizikinė psichotronika ir gnostinė projekcija.

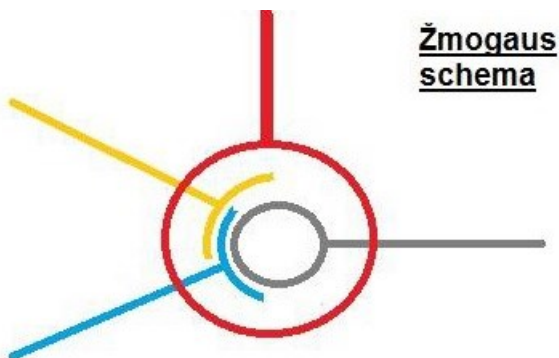
Galimybė formuoti psichiką yra didelis pavojus žmonijai, ypač jeigu visuomenėje nebus reikalingos pusiausvyros ir didžioji jos dalis ilgiems tūkstantmečiams bus užvaldyti. Manau, vienintelis kelias į pakenčiamą pasaulį yra jėgų išlyginimas. To ir siekiama viešinant luksorinų teoriją.

2016-10-05, Kaišiadorys

Sąmonės mokslas

Tarp kūno ir sąmonės pažinimo yra natūralus skirtumas – kūnas apčiuopiamas, o sąmonė ne. Todėl kūno mokslas gerai išvystytas, pasinaudojant pačiais naujausiais metodais, o sąmonė vis dar lieka kietas riešutas. Tai natūraliai mokslą ir jo sukurta civilizaciją susikirsto į du tipus. Vienas tipas apsiriboja fiziškumu, tuo tarpu kitas pradeda matyti ir tai, kas yra anapus uždangos.

Šiuo metu artėjama prie įvaldymo to, kas yra anapus. Jeigu kalbėsime apie „atitrūkusią civilizaciją“, šis klausimas jau yra didele dalimi išspręstas. Įprastinėje civilizacijoje su šia problema vis dar galinėjamosi, bet jau sudėti visi proveržiui reikalingi pamatai.

6 pav.

Neužilgo bus sukurtas užbaigtas sąmonės mokslas, kurio sudėtinės dalys bus fizika, kibernetika ir matematika. Fizika aiškina visą realybę per proporcingas formules, kibernetika tyrinėja valdymo algoritmus ir matematika sukuria tam reikalingas kontinuumų struktūras.

Nuo sąmonės problemos išsprendimo neatsiejamas yra ekраниškumo klausimas, nes ji yra kažkas panašaus į ekraną, kuris rodo į vidų, save suvokiančias formas. Ekraną galima nagrinėti iš fizikos perspektyvos, klausimą suskaidant į sandaros arba struktūros paaiškinimą fundamentaliame lygyje. Aukštesniame lygyje įvedamas loginis algoritmas, kuris paaiškina kaip viduje valdoma informacija. Kitas aspektas yra procesas, susidedantis iš dviejų dalių – surinkimo ir suformavimo.

6 pav. pilka spalva pažymėtas sensoriumo ekranas, kurį užpildo įvykiai iš išorės. Šis ekranas sukuria aplinkui esančio pasaulio modelį, kuris yra sąmonės gyvenamoji aplinka. Šiame paveikslėlyje vyksta visas žmogaus gyvenimas, kuriame jis kuria ir fiziškai, ir dvasiškai. Geltona spalva pažymėtas proto ekranas, kurį galima vadinti kognityviniu. Kadangi sensorinis pasaulis fiksuotas, arba juo manipuliuoti galima tik kūniškai, tai informacijos apdorojimas perskeliamas į protą, kuriame atliekamos visos reikalingos manipuliacijos. Užpildžius fizinį ir kognityvinį ekranus, jie sujungiami ir tampa koordinuotu paveikslu, kurio dalys surištos tarpusavyje. Mėlynas ekranas – vienas iš svarbesnių, nes jis valdo žmogaus aktyvumą. Ryšyje pilkas-geltonas susiformuoja protas,

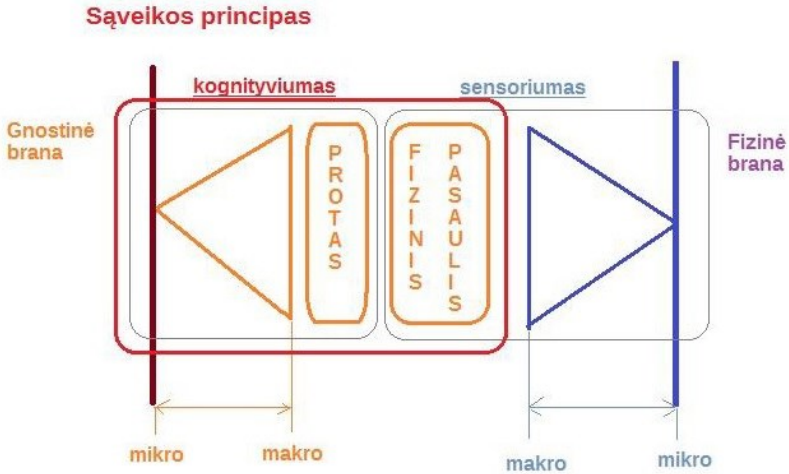
ryšyje mėlynas-pilkas koordinuojama aplinka ir kūno judėjimas, kuris valdomas proto – todėl geltonas ir mėlynas ekranas persikloja.

Bet svarbiausias yra raudonas apskritimas, nes jis žymi mechanizmą, kuris padaro, kad ekraninė holograma taptų suvokimu. Tas mechanizmas vadinamas luksorinų, arba švytuolių, srautu, kuris pereidamas per ekraninę hologramą, sukuria suvokimo hiper-erdvę, vadinamą šviesiąja arka. Visa ta sritis, kuri lieka nepavaldi luksorinų hiper-erdvei, vadinama tamsiąja arka.

Matome, kad yra keturi pagrindiniai kanalai ir mechanizmai, kur gali įsiterpti psichotroninis valdymas. Pirmiausiai apibėžkime kas yra „psichotronika“. Psichotronika – tai kibernetinės sistemos užvaldymo mokslas. Į šį mokslą įeina ir sąmonės teorija ir metodai, kuriuos naudojant ją galima užgrobti. Užgrobiami visi ekranai ir suvokimo mechanizmas. Užgrobimas leidžia valdyti informaciją, manipuliacijos kuria vadinamos haliucinacijomis. Yra ir geroji psichotronikos pusė, nes į šį mokslą įeina taip pat metodai, skirti gynybai nuo užgrobimo. Aš vystau būtent šią psichotronikos dalį. Jos pagrindas taip pat yra suvokimo mechanizmai.

Truputėlį pakalbėkime apie sąmonės teoriją, apie tą fundamentą, kuris laiko visą procesą, iš mokslinių disciplinų perspektyvos. Fizika viską aiškina proporcinėmis formulėmis, kur sugretinami, sujungiami substancijos aspektai, vadinami parametrais. Tačiau su fizika problema yra ta, kad ja neįmanoma aprašyti informacijos procesų ir valdymo. O šie dalykai yra kiekvienos gyvybės formos esmė. Todėl įvedama kibernetika. Kur informacinis procesas vaizduojamas ne kaip formulė arba lygtis, bet kaip algoritmas, kuris panašus į programos kodą. Šis programos kodas pirmiausiai susumuoja visą ekranuose surinktą informaciją ir tada koduoja gyvūno elgesio schemą.

Todėl tenka atskirti, kur substancijoje yra fizikinė sistema, o kur yra kibernetinis valdymo mechanizmas. Didžiausia problema – sukurti teoriją, kaip iš natūralių fizikinių sistemų atsiranda kibernetinės sistemos. Čia galimybių yra nedaug. Kibernetinės sistemos gali atsirasti savaimė, natūraliai, arba jos gali būti dirbtinės. Aš laikaisi dirbtinio gyvybės sukūrimo teorijos, nors šią prielaidą patikrinti labai sudėtinga ir to neįmanoma įrodyti, laikau, kad pasaulyje, kuris padalintas į egzistencinius sluoksnius, kiekviename

7 pav.

sluoksnyje gyvybės kibernetines sistemas sukūrė kūrėjai iš aukštesnio sluoksnio. Tai gali atrodyti nelogiška, nes tada kyla klausimas „o kas sukūrė kūrėjus?“. Manau, į jį atsakyti paprasta – aukštesnio sluoksnio kūrėjai. O pirmieji išėję tiesiogiai iš šios realybės Šaltinio.

Tad, pagal šį principą, gyvybė šioje planetoje ir visoje visatoje sukurta aukštesnio pasaulio Kūrėjų. Fizinės sistemos randasi natūraliai, bet į šią sistemą įdėti protingą algoritmą – reikia aukštesnio proto, „programuotojo“. Šie programuotojai aukščiau už mus, bet nėra aukščiau.

Kita vertus, tai reiškia, kad žinant kibernetinės sistemos brėžinius, visą pradinį kodą, galima žinoti visas žmogaus paslaptis, taip pat kaip jį užgrobti ir valdyti. Šios paslapties gviešiasi visi, nes nori suformuoti žemesnę klasę, kurią būtų galima išnaudoti savais tikslais. Todėl ši kibernetinė sistema ir yra narstoma po kaukliuką, varžantis, kas proveržį padarys pirmas. Kam tai pavyks, tas taps žmonių rūšies valdovas, jeigu tik tai leis kūrėjai. Bet kaip jau sakiau, jeigu kažkas puola – reikia gintis ir mano pagrindinis objektas yra gynybinė psichotronika.

Šiuo tikslu ir yra kuriama originali sąmonės teorija. Pagrindinis uždavinys – išsiaiškinti *dzetą struktūrą*, apie kurią rašiau kitame įrašė. *Dzeta struktūra* yra tas karkasas, kuris leidžia įminti nematomos pirminės realybės sandarą, perprasti mechanizmą ir

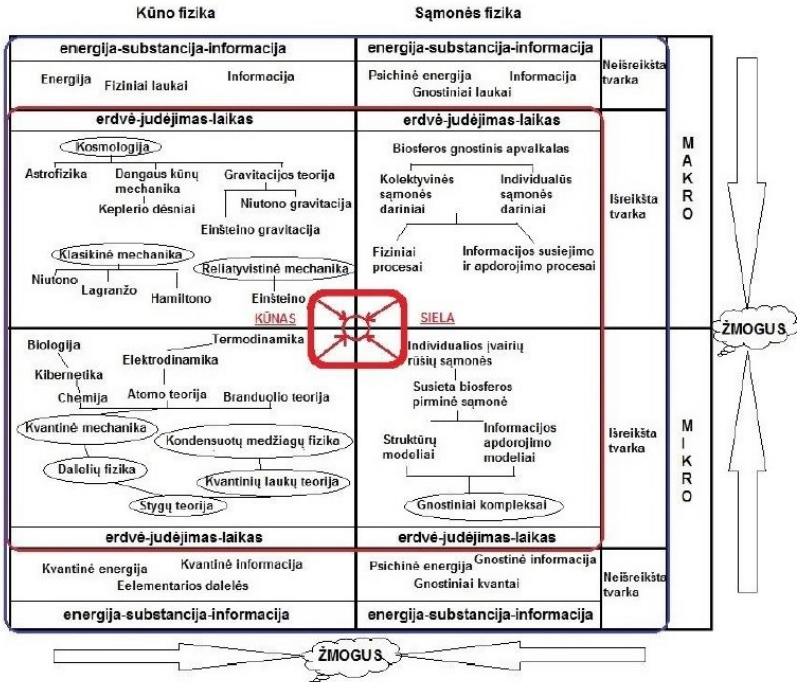
tapti jo šeiminku. Parodytame paveikslėlyje dzeta struktūros įsiterpia dviejuose trikampiuose, kurių smaigalys žymi vieną kvantą, o pagrindas išplėstą laukų sistemą. Vienas trikampis yra gnostinė brana, grindžianti vidinį pasaulį, kitas trikampis yra fizinė brana, aiškinanti išorinę aplinką.

Šiame paveikslėlyje raudonu kvadratu pažymėta sąmonė, kuri sukuriama minėtu luksorinų srautu per kognityvinę hologramą, kuri atsiranda biologinėje kibernetinėje sistemoje, vadinamoje žmogumi. Iš esmės, gnostinės branos kompleksų pagrindas yra vadinamasis g-krūvis (geltonasis krūvis), kuris yra pagrindinė kvanto savybė, kurias sumuojant formuojasi sielos struktūra, surišta su luksorinų lauku. Mėlynos spalvos mikro-makro – yra išorinės pirminės tikrovės pasaulis, kuris yra anapus žmogaus suvokimo ir kuriantis erdvę, į kurią projektuojama *dzeta struktūra*, tampanti solidaus daiktiškumo pamatu.

Savo sistemos kibernetinės dalies dar nesu gerai išvystęs, tad akcentas bus fizinis sąmonės pagrindas. Šioje fizikoje pirmiausia atskiriamos dvi realybės – fizinė brana ir gnostinė brana. Fizinės branos mokslas vadinamas „Standartiniu dalelių modeliu“, tuo tarpu gnostinės branos mokslai kol kas įslaptinti. Pateiksiu visos sistemos modelius iš skirtingų perspektyvų.

Šioje visumą apibrėžiančioje schemoje matome parametrų hierarchiją. Substancijos elementai yra centre, toliau nuo centro, ratais eina išorinės substancijos savybės ir atributai: erdvė, judėjimas ir laikas. Centre kaip matote yra visos šios sistemos Šaltinis, kurį sąlygiškai vadinu *Apeironu*. Ši schema padeda sugrupuoti visus fundamentalius parametrus, kurie reikalingi sąmonės mokslo sukūrimui. Svarbiausia yra substancija-energija-informacija-suvokimas. Substancija, energija ir informacija yra g-krūviai, o suvokimas – luksorinų srauto kuriama hiper-erdvė.

Žmogų dar aiškiau galima susieti ir su išskirtais fizikos mokslais, parodant kokia jo vieta visoje žinomo ir nežinomo pasaulio sandaroje. Žmogus yra šios sistemos centre, kažkas panašaus į atskaitos tašką ir perspektyvos centrą. Pateiktoje lentelėje, žmogaus vieta yra centre nubraižytas raudonas kvadratas, kur susijungia visos gijos ateinančios iš gnostinės ir fizinės branos, iš mikroskopinio ir makroskopinio pasaulio. Ši lentelė yra tas fundamentas, ant kurio statoma sąmonės teorija.

8 pav.

Kūno ir sielos teorijos labai sudėtingos, pats sudėtingiausias darbas yra išaiškinti teisingas *dzeta struktūras* pirminėje tikrovėje. Šias struktūras galima panaudoti žmogaus galimybių išplėtimui arba apsaugai nuo neteisėto įsibrovimo į vidų. Nes sistema yra labai plati ir yra daugybė vietų, kur galima apeiti užtvargas ir tapti nepageidaujamu vidinio pasaulio „svečiu“.

Svarbiausia sąmonės teorijos dalis yra „Kvantinė luksorinų dinamika“ (quantum luxorin dynamics). Reikalingas pamatinis luksorinio modelis kontinuumė (taškinė dalelė, styga, banga), reikalingas veiksmo integralas ir pagrindinė lauko mechanikos lygtis, kvantavimo operatorių struktūros ir t. t. Išaiškinus visą šią sudėtingą gnostinės branos sistemą, bus galima sukurti tokią civilizaciją, kur bus sugebama valdyti ir tai, kas yra anapus uždangos, kaip šios realybės dvasinis pagrindas. Svarbiausia užtikrinti, kad technologijos nebūtų nukreiptos prieš žmogų ir netaptų civilizacijos katastrofos priežastimi. Būtina apginti sąmonės teises ir eksperimentus su šia substancija daryti labai atsakingai. Kitaip gali būti

nuspręsta visą šį biologinės, ir dvasinės kibernetikos pasaulį grąžinti į pradinį etapą – viską pradėdant nuo nulio.

2016-09-01, Kaišiadorys

Energetinė rizoma

Šiame įrašė pabandžiau į „žmogaus“ padėtį pažiūrėti šiek tiek kitaip ir gimė idėja apie belaikį ir beerdvi *apeironą*, kur visa realybė yra kažkas panašaus į energetinę areonominę rizomą. Areonominė reiškia, kad nėra judėjimo per laiką ir erdvę, tik toninė būsenų kaita. Rizoma – tinklas, panašus į šaknį arba grybieną; žmogus – tinklo mazgas, kuris areonominių procesų ir būsenų apykaitų dėka sapnuoja erdvinį-laikinį pasaulį, kurio pagrindas yra judėjimas. Reikšmingiausias šio pamatinio ekrano pratęsimas yra reonominės technologijos, kaip kelionės kosmosu, kurios iš tikro yra tik areonominių „procesų“ atspindys. Iš tikro niekas nejuda, viskas statiška, o žmogus panašus į energetinį augalą. Visi reonominiai judėjimai vyksta tik sapnuojamame ekrane, kuris laikomas sąmonės tikrove. Visą šią sistemą kaip visumą vadinu Visetu.

Dabar šiek tiek daugiau paaiškinsiu, kaip įsivaizduoju savo tyrimą. Apie belaikiškumą ir beerdviškumą jau esu šiek tiek rašęs. Tai aiškinu, kaip skirtumo ir užtrukimo nebuvimą sąmonės būties požiūriu, tai yra, kai tuo pat momentu esama visur ir visada, arba nėra distinkcijos tarp čia ir ten, dabar ir tada. Tokioje realybėje visi procesai yra būsenų kaitos, kurios vyksta be judėjimo ir tėkmės, paprasčiausiai iš karto atsitinka visur ir visada. Tai ekraninei sąmonei labai sunku suvokti, bet mintyse vis tiek įmanoma įsivaizduoti bent kaip idėją ir struktūrą. Kadangi nėra judėjimo per erdvę, tai tokius procesus, tokią būsenų kaitą, vadinu areonomiais. Šiek tiek panašu į sąmonės būties santykį su jusliniu ir mentaliniu apėpimu. Šią pagrindinę struktūrą vadinu pasiskolinęs graikišką terminą *apeironas* (iš filosofijos) arba lietuvišku žodžiu Visetas.

Vietinė rizoma yra energetinis tinklas, esantis užekraniniame beerdvyje ir belaikyje. Rizomoje apsikeitimai energija, kuri virsta ekranų informacija ir formomis, vyksta areonominiu, jau ap-

rašytu būdu. Tai yra mano hipotezė apie aukštesnę, transcendentinę tikrovę, kuri yra anapus patyrimo. Anksčiau dar vadindavau pirmine tikrove. Tiesioginio patyrimo nėra, nes šią realybę užstoja pertvaros, kurios veikia kaip iš išorės valdomi filtrai. Kaip tai vyksta ir kas valdo – aš nežinau. Manau, kad iš šių filtrų ateina ir valdomas laikas. Tačiau valdomas ne tik laikas, bet ir visa realybė ir sąmonės sugebėjimai, praleidžiami į rizomos mazgo vidinį ekraną, kur atsiranda aplink mus esantis, mums visiems pažystamas ir artimas juslinis bei mentalinis pasaulis. Jis toks yra tik todėl, kad mūsų vietinėje rizomoje į pertvarą įdiegtas „objektyvumo“ filtras, kuris prie jos pririša ir neleidžia laisvai valdyti energijos transformacijų. Pavyzdžiui, neleidžia generuoti teleportacijos arba telepatijos energetinių morfizmų (formų).

Galiausiai mazgo viduje yra ekraninis sluoksnius, kuris energetiškai sąveikauja su artimiausia aplinka. Ši aplinka yra areonominė, bet objektyvumo ir ekraninimo filtras visus areonominis procesus transformuoja į reonominis, tai yra pateikia kaip judančius erdvėje ir laike. Bet tai, kas viduje reiškia judėjimą iš taško A į tašką B, areonominėje transcendencijoje vyksta kaip būsenų perėjimai, kurie nejuda nei erdvėje, nei laike, nes įvyksta iš karto visur ir visada principu. Todėl *apeirono* energetinė rizoma yra daugybės procesų ir įvykių superpozicija, kuri įspraudžiama į tam tikrus rėmus per pertvaras ir objektyvumo filtrus, kad nebūtų jokių perteklinių, įgalinančių galių. Bent jau aš taip mąstau iš savo perspektyvos, aš, kaip rizomos mazgas, esu apribotoje būsenoje ir įstatytas į fiksuoto objektyvumo filtrą, todėl mano galimybės transformuoti energijas apribotos. Tai yra pašalintas beveik visas „subjektyvumas“ ir ekranas įdėtas į iš išorės kontroliuojamą realybės matricą. Visai gali būti, kad egzistuoja mazgų-žmonių hierarchija, ir aplink kitus šie realybės filtrai kitokie, su išplėstomis galimybėmis.

Kiekvieno žmogaus uždavinys, manau, peržengti šiuos ribojančius filtrus ir išmokti valdyti energijas, kad taptum ekranopasaulio šeimnininkas. Pavyzdžiui, išmokdamas telepatijos arba pažvelgdamas į gilesnius realybės sluoksnius. Tai galima padaryti paprastai, haliucinogenais, kurie sugriauna pertvarų filtrus, tačiau tokios patirties neteko turėti.

Ką manau apie kitus žmonės? Jie priišti prie pertvaros filtrų ir šie filtrai tvirtai laiko užfiksavę jų objektyvumo ir tikrumo jausmą, nuo kurių jie nesugeba atsirišti ir pažvelgti anapus. Kai tai padaro kas nors kitas, programos juos verčia labai nervintis ir net pradėti kovoti už savo „realybę“. Jie rodo savo skepticizmą ir visai bando sumenkinti jų pasaulį griauinantį mąstymą. Objektyvumo pertvaros realumo jausmas toks stiprus, kad pažvelgti anapus jo labai sunku, ir žmonės, neturintys gebėjimo savarankiškai kurti pasaulėvaizdį, amžiams uždaryti savo iliuzijų pasaulyje.

Noriu tik padaryti pastabą, kad žodžiams aš daug reikšmės neteikiu, jie tik nuoroda į apibendrintą prasmę. Bet žodyninio apibrėžimo žinojimas leidžia lengviau pagauti esmę. Aš daugiau mąstau nuovokomis ir tie, kas nori priartėti savo mintimis prie mano idėjos, turi patys susikurti savo vaizdinius, mano terminologiją naudodami kaip nuorodas.

Kad būtų šiek tiek aiškiau, hipotezę reikia demistifikuoti. Ji nebūtinai teisinga ir nėra tokia jau labai įspūdinga. Tai galima pamatyti, kai supranti, kaip man atėjo ši mintis ir kokia logika vadovavausi. Dėl erdvės ir laiko, tai specialiai bandžiau juos pašalinti, remdamasis prielaida, kad tai, kas yra anapus patyrimo, su patyrimo tvarkymo formomis niekaip nesusiję. Kadangi laikas ir erdvė yra ekraninio patyrimo formos, tai darau prielaidą, kad už šio ekrano realybė, jos struktūra, turi būti kažkas „visiškai kitokio“. Erdvė ir laikas susiriša judėjime, tai tariau, kad jeigu ten nėra erdvės ir laiko, tai negali būti ir tokio judėjimo, kaip ekraniniame pasaulyje, kaip sekos. „Rheo“ yra graikiškas žodis, reiškiantis „tekėti, sroventi, judėti“. Tai pridėdu neigimo priešdėlį „a-“, ir gaunu a-reonominis procesus. Erdvės ir laiko kaip patyrimo formos idėja iš I. Kanto „Grynojo proto kritikos“. Tas pasaulis kurį aprašau, yra „daikto savaime“ *noumeninė* realybė (tik protu suvokiama, bet nepatiriama).

Kitas gilesnis paaiškinimas. Čia analogiją ėmiau iš technikos – tikras pasaulis yra elektrinės schemos pasaulis, kuriame vyksta beerdviai ir belaikiai procesai, generuojami energetiniai morfizmai, o erdvė ir laikas atsiranda tik ekrane, kaip televizoriaus. Pavyzdžiui, ekrane matome kubą arba kvadratą, dar geriau jeigu jis juda arba sukasi. Bet jeigu tariame, kad tikras pasaulis ne ekrane, bet elektrinėse schemose, tai matysime, kad tarp virpesių

grandinėje ir ekraninių formų nėra jokio ryšio, nes schemose, arba tikroje realybėje, nėra jokių kvadratų, tik tam tikru būdu transformuoti informaciniai morfizmai (formas).

Ir šitą elektrinę grandinę ir joje srovenančias ir virpančias elektrines energijas, aš vadinu „rizoma“. Rizoma yra graikiškas žodis, kuris reiškia šakninę, išsišakojusią struktūrą, kaip visatą arba kaip smegenų neuroninius tinklus. Tikras žmogus yra „elektrinės schemos“ (rizomos) elementas, kuris gali būti elektrinių signalų šaltinis, ir per informacijos perdavimą gali valdyti kitus grandinės elementus bei jų vidinius ekranus. Kai žmogus tobulina savo galimybes, tai jis, manau, turi siekti tokių užekraninių rizominių galimybių. Svarbiausia – mokėti būti informacinių morfizmų (elektrinių signalų) šaltiniu, tada gali formuoti rizomos realybes, nes realybės yra šios informacijos perkėlimas į ekranus.

Dar vienas pavyzdys yra smegenys. Smegenys veikia panašiai kaip televizorius – neuroniniai tinklai yra elektrinės grandinės, o sąmonė – ekranas. Tai tos formos, kurios yra sąmonėje į neuronų procesus, signalus, morfizmus – niekaip neperkeliami. Taip pat smegenyse nėra nei erdvės, nei laiko. Tai atsiranda tik sąmonės lygmenyje interpretuojant elektrinius ir fotoninius pliūpsnius neuronų tinkluose. Tad norint pažinti tikrą užekraninę realybę, reikia atsisakyti ekraninių vaizdinių (tokių kaip laikas, erdvė ir judėjimas), ir mąstyti „visiškai kitaip“. Tai savo sąvokomis ir vaizdiniais ir bandžiau padaryti.

Laikau, kad pasaulis yra natūrali rizoma, su tam tikrais centrais, kuriuose yra „žmogaus“ struktūros. Sąveika tarp rizomos elementų vyksta areonominiu būdu, kaip areonominė indukcija, t. y. be tekėjimo arba judėjimo, paprasčiausiai tam tikrose vietose įvykstant sąveikai. Taip visos tikros technologijos yra areonominės, tik ekranuose jų sampratos pateikiamos kaip judėjimo mechanika pagrįstos teorijos. Bet iš tikro pačioje rizomoje viskas vyksta areonomiškai, t. y. – kitaip negu ekrane.

Pasaulyje informacija teka kaip energijos pliūpsniai tam tikrose vietose, kurie iš karto kaip informacija pasklinda visuose taškuose ir formuoja visų mazgų realybes, tai yra *Apeironinis* kanalas, kuris yra kažkas panašaus į rizominę virš-sąmonę. Šita virš-sąmonė įstato rizomoje filtrus tarp mazgų, kad jie užblokuotų individualių informacinių morfizmų šaltinius ir primestų rizomos

ekranų sistemai „objektyvios“ realybės iliuziją, kuri yra rizomos mazgų valdymo priemonė, nes visi objektyvumui verčiami paklusti, apribojant savo subjektyvumą. Subjektyvumas laikomas sutrikimu, net išprotėjimu, ir yra persekiojamas. Bet kiekvienas žmogus veržiasi iš šio objektyvios realybės kalėjimo ir bando peržengti filtrus, trukdančius skleisti savo subjektyvumą ir užmegzti betarpišką ryšį su visa rizoma, jai perduodant savo subjektyvią informaciją, gaunant iš jos neišfiltruotus morfizmus.

2016-08-09, Kaišiadorys

Minčių skaitymo technologija

Nors minčių skaitymo technologijos sukūrimas būtų didelis proveržis į priekį, pats principas yra elementarus ir visiems žinomas. Daugiau problemų yra ne sukurti tam skirtą prietaisą, bet pasiekti tą tikrovės terpę, kurioje mintys atsiranda. Mokslo pasiekimai jau leidžia modeliuoti šitą tikrovę, bet rezultatai, manau, dar gan ilgai bus slaptinami. Koks šios tikrovės pagrindas, atskleidžia fundamentalūs fizikos mokslai, kurie viską aiškina kvantinių laukų modeliu. Tai reiškia, kad mintys yra arba kvantiniai laukai, arba tų laukų savybė.

Kaip tvirtina „Standartinis modelis“, laukuose vyksta sudėtingi kvantiniai procesai, reakcijos, energijų mainai ir taip toliau. Kad mintys yra sukuriamos sąveikų rodo tai, jog joms turi iš aplinkos būti patiekta informacija, kuri praeina sudėtingą apdorojimo procesą ir tik tada suformuojama į patyrimo fenomenologiją. Visi šie procesai turi daug šalutinių produktų, tarp kurių yra energijos išspinduliavimas į aplinką. Šiuos produktus galima panaudoti minčių iššifravimui. Mintys yra informacijos projekcija į kognityvinį ekraną, kuriame atvaizduojama iš proto paimta, su aplinka susieta informacija. Tos mintys nuo išorinių objektų skiriasi tuo, kad jos yra ne tam tikrą erdvę gaubiančios formos, bet skleidžiasi iš vidaus į išorę, kaip semantinės gėlės. Daikte svarbu išorinė forma ir paviršius, o mintis yra turinys ir daikto idealizacija, neturinti formos. Šį minčių turinį jau galima iššifruoti su psichotroninėmis technologijomis, problema tik su atvaizdavimu išoriniuose

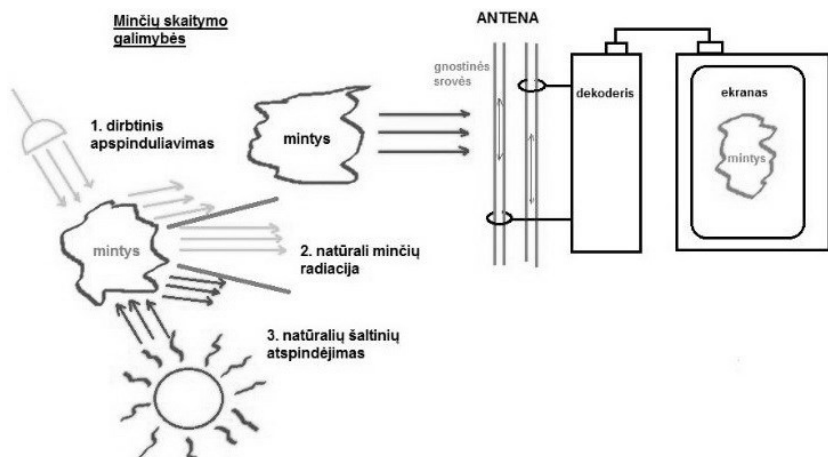
prietaisuose. Ekranuose minčių informaciją galima atvaizduoti žodžiais arba vaizdais. Yra ir dar viena galimybė – perkelti informaciją į kito žmogaus galvą ir jis, atvaizdavęs ją savo vidiniame ekrane, gali perteikti žodžiais.

Matome, kad atvaizdavimo problema išsprendžiama nesunkiai, daug sunkiau pasiekti tą tikrovės gylį, kuriame yra mintis ir ištraukti ją į paviršių. Tam turi būti kažkoks kontaktas, energijų mainai, vykstantys per apsikeitimą kvantais. Tarp minties ir skaitymo prietaiso antenos turi būti palaikantis ryšį tarpininkas. Pavyzdžiui, radijo ryšyje tarpininkas yra elektromagnetinės bangos. Jos taip pat paaiškintos tik prieš kelis šimtus metų, nors elektriniai ir magnetiniai reiškiniai stebimi ir net naudojami labai seniai. Nebūtų nuostabu, jeigu mus supančioje aplinkoje tokių „fotoninių“ stebuklingų galimybių būtų daug daugiau, negu mus sako valdžia.

Suradus galimybes užmegzti ryši su nauju radiacijos lauku, žmogus įgytų dar vienas akis, galėtų matyti tai, ką sugeba pasiekti šie nauji nežinomi kvantai. Juk pagal tai, ką mes žinome apie fotonus, galime pasakyti, kad jie, kaip vektoriniai bozonai, susiję su daugeliu materialių kvantų, tarp kurių jie perduoda sąveiką. Tai yra tokios spinduliuotės niekada nebūna vienos ir izoliuotos, jos visada rodo turtingas kvantines sąveikas ir sudėtingą laukų struktūrą. Vadinasi, atsivertų ištisi nauji pasauliai. Dar daugiau, būtų visai nenuostabu, jeigu minčių ekranas irgi būtų tokio sudėtingo laukų komplekso dalis.

Naudojant analogiją su „Kvantine elektrodinamika“, mažų mažiausiai turėtų būti atrasti gnostiniai elektronai (kaip gnostinio, minčių lauko dalis) ir jie turėtų būti gnostinių fotonų šaltinis, tarp kurių galėtų vykti abikryptė sąveika, kai gnostiniai spinduliai judina gnostinius kvantus ir sukuria sroves, o judančios gnostinės srovės būtų natūralus gnostinių fotonų šaltinis. Ši sistema būtų idealus technologinės telepatijos mechanizmas. Daug požymių, kad mokslininkai kažką panašaus jau yra atradę ir sukūrę, bet nenori su visuomene dalintis. Maža to, naudoja nelabai gražiams darbams.

Kad tai nėra laužta iš piršto, galiu pasakyti iš savo kaip insaiderio patirties grupėje, kuri prieš mane vykdo operaciją su telepatinės komunikacijos technika. Ši operacija vyksta jau labai ilgai,

9 pav.

ir per tą laiką turėjau galimybę surinkti daug informacijos iš pirmų lūpų.

Visą šitą sistemą aš vaizduočiau tokiu paveikslėliu, į kurį sudėtos visos pagrindinės galimybės. (Žr. 9 pav.)

Schemoje pavaizduota sistema, turinti dvi dalis: viena natūrali, kita – techninė. Pati telepatija turi daug galimybių sąveikoms įvairiomis kryptimis, bet čia paimtas tik vienas, svarbiausias atvejis, vadinamas minčių skaitymu. Svarbiausia sistema yra radiacija, sklindanti nuo minčių struktūrų. Nesunku suprasti, kad mintys yra energetinis darinys, kuris sujungtas su informacine forma, ir nuo šito energetinio darinio atsiskiria kvantai, kuriuos pavadinau gnostiniais (gnosis gr. – pažinimas). Šita sistema turi net tris galimybe: 1) gnostiniai fotonai nuo minčių skliti gali natūraliai, kaip natūrali radiacija; 2) jie gali atsispindėti atėję nuo natūralių šaltinių (kokie pavyzdžiui yra žvaigždės); ir 3) juos galima gauti mintis apšvitinus dirbtiniais gnostiniais fotonais ir iššifruojant jas surinkus atspindį.

Čia nėra nieko nuostabaus, juk akims, pavyzdžiui, nėra skirtumo ar daiktus apšviečia lempa ar saulė, jie matomi vienodai. Tas pats būtų su mintimis, tik visa problema yra gnostinio fotono mechanizmo įvaldymas.

Antra, techninė dalis iš principo yra elementari, bet reikalaujanti fundamentalių atradimų. Kodėl taip yra. Todėl kad elektronai, kurie naudojami mikroschemose, surandami metaluose. Bet

čia įprastos „Kvantinės elektrodinamikos“ teorija, kuri įvaldyta. Tačiau gnostiniai elektronai įprastiniuose Mendelejevo lentelės elementuose – nerandami. Tad, norint sukurti bent anteną, reikia naujo tipo medžiagų, kuriose būtų galima generuoti gnostines sroves, tokias kokios smegenyse sukuria sąmonę. Kas iš įprasto pasaulio mums sako, kad tai nėra rožinė svajonė? Pirmiausiai pati „žmogaus“ technologija, kuri atsiranda smegenyse. Matome, kad čia atsiranda taip visų mokslininkų išsvajota Jungtis. Maža to, šioje jungtyje sąmonė tiesiogiai neuronuose sąveikauja su atomais, elektriniais ir magnetiniais laukais bei fotonais. Belieka surasti mechanizmą kaip smegenų terpė sugeba visa tai padaryti, tada bus galima lengvai pamėgdžioti tas smegenų dalis, kurios veiks kaip „gnostinis metalas“, reaguojantis su gnostiniais fotonais, kurie dalyvauja informacijos formavimo procesuose į žmogaus vidinę fenomenologiją.

Vadinasi, įprasti metalai su laisvais elektronais netinka – reikia naujos terpės, kuri būtų ir radiacijos šaltinis, ir šių spindulių moduluojama informacinė terpė, kuri būtų tiesiogiai koreliuota su mintimis. Tai reiškia, kad norint sukurti psichotroninę anteną, reikia šiek tiek daugiau negu Mendelejevo cheminių elementų lentelė ir „Kvantinė elektrodinamika“, bet akivaizdu taip pat ir tai, kad šiuo metu mokslas šiuo klausimu nėra jokioje aklavietėje. Ir telepatinė technika ne tik ne „už kalnų“, bet jau šiuo metu turima ir naudojama. Deja, naudojama tik žvalgyboje ir kariniais tikslais.

Matėme, kad pagrindinė problema yra antenos sukūrimas, kita problema – kodo iššifravimas, o visa kita, dekoderis ir psichotroninis televizorius, sukuriamas įprastinėmis elektronikos priemonėmis. Kitaip sakant, psichotronika yra hibridinė gnostinė-elektroninė. Svarbiausia dalis – iš smegenų paimta „gnostinio laidininko“ technologija, kuris tiesiogiai sąveikauja su energija, sklindančia nuo minčių.

Gali kilti toks klausimas: kodėl žmogus nėra telepatas, jeigu viskas taip paprasta ir gražu? Bet to mes šimtu procentų irgi nežinome. Ypač daug abejonių kyla tiems, kurie gyvena žeminiame socialiniame sluoksnyje, nes jie sistemos apriboti ir klaidinami. Kodėl tu gali naudotis aukštesnė klasė? Todėl, kad jie mažiau ribojami, o turtingesni laisvę gali nusipirkti. Ir apskritai ši klausimą viešinti draudžiama ir tie, kas turi galimybę skaityti kitų

mintis, šio savo gebėjimo niekur neafišuoja, nes tai paprasčiausiai netikslinga. Gebėjimas galingiausias tada, kai jis slaptas.

2016-08-06, Kaišiadorys

Slaptos fizikos principai

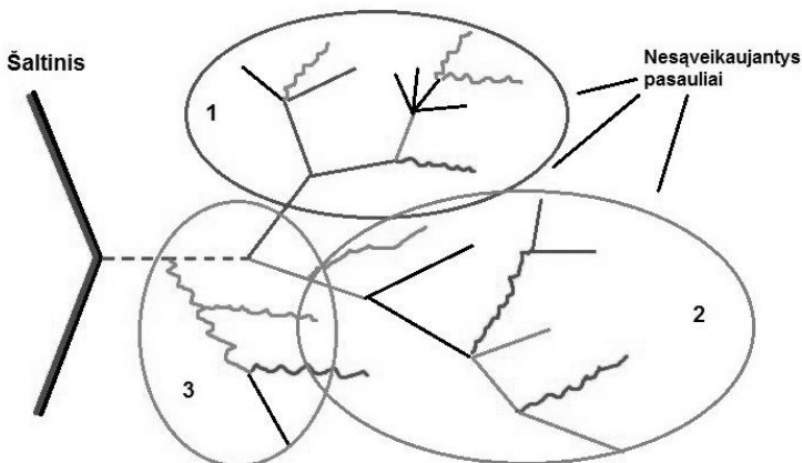
Fizikos mokslas apima daugybę teorijų, tarp kurių galima pasimesti ir labai sunku viską įsivaizduoti kaip vieną, bendrą paveikslą. Jeigu išeitų sukurti tokią bendrą schemą, matytume visus šiuolaikinės fizikos pasiekimus, skirtumą tarp slaptos ir viešos fizikos ir galėtume išvelgti tai, ko šiuolaikinei fizikai trūksta ir kokia jos perspektyva.

Mums rodoma ne viskas, ką žino mokslininkai, ir toks paveikslas būtų raktas į fizikos ezoteriką.

Išeitis yra. Ir tos išeities pavadinimas – vadinamoji „Feynmano diagrama“, kuri buvo atrasta amerikiečių fiziko Richardo Feynmano ir pradėta naudoti 1948 m. kvantinio lauko teorijoje. Ši diagrama sudaryta iš tiesių ir vingiuotų linijų, kurios naudojamos žymėti elementarių kvantų judėjimui erdvėje ir laike. Tačiau norint matyti visą fiziką, reikia fragmentuotas, atskiras diagramas sujungti į visumą, kurioje vienu metu matytųsi visi žinomi kvantai ir sąveikos. Toks bendras vaizdas ir būtų visa fizika.

Feynmano diagramoje materijos kvantas žymimas viena vientisa linija, o jėgos arba sąveikos kvantas vingiuota. Pati diagrama vaizduoja vieną kvantą, bet atskirų kvantų nebūna, yra tik kvantinis laukas. Negana to, visi kvantiniai laukai yra kosminiai. Tai reiškia, kad viena linija iš tikro žymi kosminių mastų lauką, kurio viename taške įvyko atskirų kvantų sąveika, pavyzdžiui, elektronas išspinduliavo fotoną.

Šitas metodas taip kaip aš pateikiu, fizikų nenaudojamas. Taip yra arba todėl, kad visa diagrama labai sudėtinga ir ją sunku patalpinti į knygos puslapį, arba todėl, kad nuo visuomenės slepiamas bendras fizikos vaizdas, kuris suskaidomas ir fragmentuojamas. Taip pat, tokia schema leidžia lengvai matyti tas fizikos dalis, kurios yra slaptinamos – tam paprasčiausiai reikia Feynmano diagramą papildyti naujais išsišakojimais ir naujomis sąveikomis.

10 pav.

Aišku, mokslas yra tik tai, kas yra patvirtinta eksperimentiškai ir laikoma faktu, tačiau toks principas leidžia numatyti labai daug logiškai pagrįstų galimybių.

Atskirai vaizduojant kelis kvantus, paslepimas bendras vaizdas ir užmaskuojama visa įmanoma įžvelgti ezoterika. Visas vaizdas turi prasidėti nuo Šaltinio kvanto, iki paties žemiausio skilimo bei išsišakojimo produkto, jeigu tokiems išsišakojimams yra pabaiga. Logiška, kad turi būti kažkokia pradžia ir kažkokia pabaiga, nes turinio prasme pasaulis turi būti baigtinis. Pirmas kvantas vadinamas Šaltiniu, kiti kvantai – tikrovės sluoksniais arba dimensijomis. Kaip šie kvantai skilimo ir sąveikų metu išsišakoja, tokie gali atsirasti kosmosai, paralelinės visatos, skirtingos dimensijos ir t. t. Kosmosas atsiranda tame bendros Feynmano diagramos fragmente, kuriame tarp kvantų (laukų) yra aktyvios sąveikos, o jeigu sąveikos labai silpnos, tai formuojasi paralelinės skirtingo tankio visatos. Pačią diagramą tiksliai nubraižyti yra sunku ir reikalauja daug darbo, tad šiame straipsnyje pateikiu tik pavyzdį, kad skaitytojus supažindinčiau su bendru principu. Šis principas naudingas tuo, kad jį naudojant galima paaiškinti visus „paranormalius“ reiškinius. Tam tereikia įvesti naujus kvantinius laukus ir naujas sąveikas, nes pagrindinis šios fizikos teorijos postulatą yra tas, kad visa tikrovė sudaryta iš kvantinių laukų, kurie yra kosmosai.

Taip galėtų atrodyti trijų paralelinių pasaulių schema. (Žr. 10 pav.)

Matome, kad kuo žemiau išsišakojime, tuo pasauliai labiau izoliuojasi, o aukštesniame lygyje visi pasauliai ateina iš bendros šaknies. Parodytame paveikslėlyje, trečias pasaulis yra aukščiausias, arčiausiai Šaltinio, vadinasi turintis daugiausiai jo savybių ir tampriausius ryšius. Toliau eina pirmas pasaulis, kuris išsišakoja į viršų ir taipogi yra iš bendro Šaltinio išėjusi visata, kuri netgi gali turėti savo gyvybės formas ir civilizacijas. Antras pasaulis yra mūsų tikrovė, kuri išsišakoja žemiausiai į apačią ir yra žemiausias, nors šioje netiksloje schemoje turtingiausias, pasaulis, nes turi daugiausiai kvantų tipų.

Kokias paslaptis galima įžvelgti turint tokį fizikos vaizdą. Pirmiausiai, kad tarp paralelinių visatų galima atverti kanalus, kuriuos įprasta vadinti portalais. Yra dviejų tipų portalai: informacinis ir fizinis. Kad būtų įmanomas informacinis kanalas, turi būti kvantinė jungtis, kažkoks skilimo produktas, kuris sąveikauja su mūsų realybės kvantiniiais laukais. Turi būti jungiantis atsišakojimas. Fizinis portalas reiškia, kad į paralelinę visatą patekti galima fiziškai, savo kūnu. Tačiau tai įmanoma tik tuo atveju, jeigu tarp kvantinių laukų yra energetinis suderinamumas ir yra sąveika. Nes priešingu atveju kūnas paprasčiausiai išnyktų sureagavęs su netinkama materija. O tam reikia mokėti keisti fizinio kūno kvantų tipą, priskirti jam tam tikrų savybių arba mokėti sukurti apsauginį lauką.

Ši sistema atveria labai daug galimybių, nes leidžia, pagal analogiją su mūsų pasauliu, kurti atominės sandaros modelius, kadangi sudėtingų kvantų struktūrų galimybės yra ribotos. Pavyzdžiui, gali būti kompleksinės dalelės tik branduolio tipo, gali būti branduolio su apvalkalais, taip pat iš jų gali formuotis įvairūs molekuliniai kristalai ir t. t. Taip pat šios sąveikaujančių laukų struktūros turėtų būti pavaldžios fazinių būsenų kitimui, nuo plazminės iki kietos. Bet fazinės būsenos yra sąlygiškas dalykas, nes priklauso tik nuo to, kaip kvantai tarpusavyje sąveikauja: jeigu sąveikos nėra, vienoje dimensijoje kieta medžiaga kitoje gali būti peireinama kiaurai.

Kitas dalykas, mūsų visata rodo, kad substancija gali suformuoti gyvybės būsenas. Sąveikos gali būti palankios gyvybei –

gyvybės juostose, nepalankios gyvybei – ekstremaliose kosminėse būsenose, ir dirbtinės – mėgdžiojančios pirmą ir antrą juostą. Gyvybė substancijoje formuojasi pagal Hegelio nustatytą dialektinį metodą, kuris yra toks: tezė – antitezė – sintezė. Tezė yra primityvi nediferencijuota materijos būseną; antitezė atsiranda tada, kai materijoje susiformuoja būsenos, kurios sugeba sukurti objekto priešstatą informacijos apdorojimo principu. Antitezinėje būsenoje atsiranda sąmonė, kuri išskaidyta į fiksatą – aplinkinis pasaulis ir laksatą – vidinis mąstymas. Sinezė yra laksato ir fiksato susijungimas visos visatos mastu ir super-proto susiformavimas.

Tokią evoliuciją substancija gali praeiti visuose paralelinuose pasauliuose ir suformuoti jame gyvų, protauti galinčių būtybių civilizacijas. Visa tai matosi kaip galimybė iš bendrų Feynmano diagramos principų.

Mūsų visatą aš vadinu mišria, difuzine realybe, kurioje gyvena būtybės, sudarytos iš fizinių ir dvasinių kūnų. Kūnai priklauso fizinei branai, o sielos – gnostinei branai. Viršuje yra sielų pasaulio Feynmano diagramos principas, apačioje kūnų pasaulio, kurį dalelių fizikoje aprašo „Standartinis modelis“. Pagrindiniai materijos kvantai yra leptonai bei kvarkai ir yra 5 jėgos sąveikos. Visų jų čia nevardinu, bet pateikiu kaip principą. Žemiau fizinio pasaulio yra tamsiosios materijos brana, kuri šiuo metu intensyviai tyrinėjama ir bandoma surasti tamsiosios materijos fundamentalius kvantus ir nustatyti kaip jie sąveikauja su mums žinimu pasauliu.

Matome, kad tarp sielos ir kūno kvantų turi būti jungtis, pagrįsta kvantinės energijos mainais. Fizikai šios teorijos visuo-menei nerodo, bet ji, akivaizdu, yra labai aktyviai kuriama ir naudojama psichotroninių prietaisų konstravime. Gnostinės branos atomus vadinu gnostiniais kompleksais, kurie turi savo sudėtingą sandarą ir, svarbiausia, yra ne trimatėje, bet keturmatėje erdvėje. Pagal mano hipotezę, sąmonės kvantai yra luksorinai, kurių srautas sukuria hologramos suvokimo sugebėjimą. Toks sugebėjimas būtinas toje substancijos evoliucijos stadijoje, kurią Hegelis vadiną antiteze ir kuri žymima dviguba U forma. Pagal šią hipotezę, yra du kosmosai: dvasinis ir fizinis. Ir žmogaus mirtis reiškia, kad atsiskiria siela nuo kūno ir keliauja į savo dvasinį kosmosą, kurį

vadinu gnostine brana. Viso kosmoso evoliucija artėja prie sintezės būsenos, kuris vadinamas Omega tašku, pagal Teilhard de Chardin (1881-1955) filosofinę hipotezę.

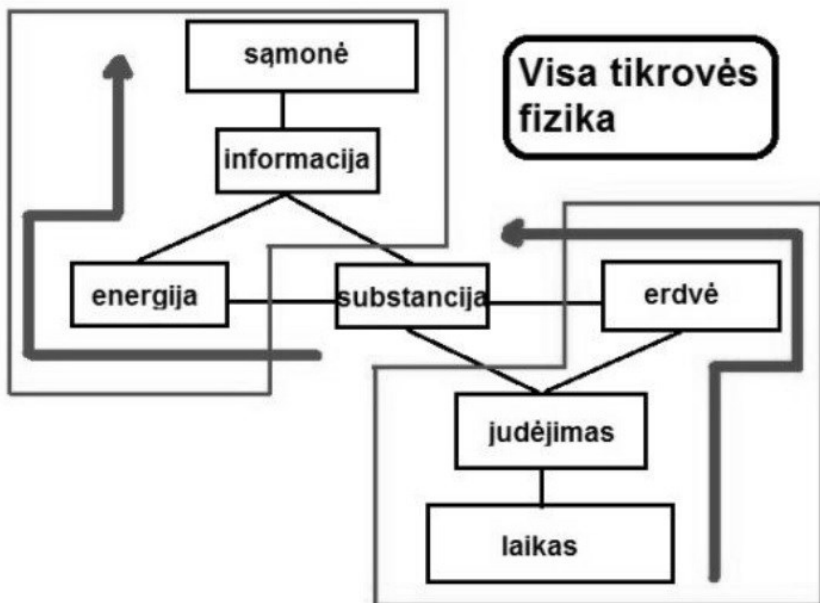
Šis visos fizikos vaizdavimo būdas naudingas tuo, kad juo galima paaiškinti įvairius keistus reiškinius. Vienas reiškinys yra keistos skrendančios plazminės sferos. Plazminė sfera, tai paralelinėje kvantinėje realybėje esanti struktūra, kuri turi išsišakojimą į mūsų pasaulį, per fotonų kanalą. Vykstantis procesas, jeigu jis turi daug energijos, iš paralelinio pasaulio skleidžia intensyvią elektromagnetinę radiaciją, kuri sukuria atmosferoje jonizuotos plazmos kamuolius. Tai gali būti kamuolinis žaibas arba net paralelinio pasaulio techninis skraidantis aparatas, kuris per portalą į mūsų realybę skleidžia energiją ir ji atmosferoje virsta plazmos kamuoliu. Pavyzdžiui, tokia reakcija gali vykti skraidančio aparato variklio degimo kameroje, kurioje vyksta procesas, apimantis kelias dimensijas.

Kitas paranormalus fenomenas, kai nufilmuojama kaip žmonės vaikšto kiaurai sienas arba staiga dingsta. Tai irgi susiję su paraleliniais pasauliais, kuriuos paaiškinau Feynmano diagramų pavyzdžiais, kai į šį pasaulį iš kitos realybės padaroma vienkryptė hologramos projekcija, kuri šiame pasaulyje veikia, o mūsų pasaulis į hologramą neturi kietos įprastinės sąveikos. Tai leidžia vaikščioti kiaurai įvairias kietas kliūtis. Visus šiuos atsakymus leidžia surasti mano aprašytas metodas su pilna sujungta Feynmano diagrama, kurią įmanoma išplėsti net į perspektyvoje numatomas fizikos galimybes.

2016-08-16, Kaišiadorys

Metaloginė sąmonės fizika

Vienas iš būdų į įprastinę fiziką įtraukti informacijos sąvoką ir sukurti informacinę fiziką yra metateorija. Tai svarbu todėl, kad norint paaiškinti sąmonę, būtinas informacijos parametras, nes sąmonė yra informacijos srautas, kuris suformuojamas į ekraną. Mano papildymas yra labai paprastas, kuris atskleidžia principą, kaip galima fizikos priemonėmis aprašyti informacijos

11 pav.

padavimą. Jis skelbia, kad bet kokia substancijos savybė gali virsti informacija, nes ji užkoduota pačiose substancijos galimybėse. Informacija yra išvirškėčia substancijos pusė, kuri paprasčiausiai prikabinama prie bet kokio proceso. Tai reiškia, kad bet kokia formulė, kuri aprašo substancijos savybes, tuo pačiu aprašo ir informacijos savybes nes $\text{informacija} = \text{substancija}$.

Pavyzdžiui, imkime iš Niutono mechanikos kinetinės energijos formulę: kinetinę energiją turi ir judanti substancija, ir kartu ant jos uždėta informacija, todėl formulę galima perrašyti taip:

$$sE = 1/2 smv^2$$

s – informacija

E – energija

m – masė

v – greitis

Kadangi visas šitas procesas ne tik informacijos savybė, bet gali pats būti paverstas informacija, tai formulę šiek tiek perrašius, suteikus jai metaloginę formą, galima išreikšti pagrindinį informacinės, arba metaloginės, fizikos principą. Tik reikia pridurti, kad iškeliant informaciją į proceso išorę, pėdsaku, arba morfizmu, padaromas ne pats procesas, bet jo skirtumas. Tai yra informacija perduodama skirtumų kodais. Taip yra todėl, kad skirtumas žymi įvykį, o suvokimo pagrindinis tikslas – surinkti ir susumuoti visus aplinkoje vykstančius įvykius.

$$s \equiv E = 1/2 mv^2$$

$$s \equiv E - E = \Delta E$$

Tada, gavę morfizmo formulę, galime tuos morfizmus erdviškai sumuoti į plotą, kuris suformuoja tam tikrą suvokimo ekraną. Sumavimo ženklas nurodo į erdvę, kuris gali būti plotas arba tūris, kuriame informacija pavirsta į paveiksluką. Matematiškai tai ženklinama elementariai

$$\sum s_i = \text{suvokimas}$$

Čia buvo parodytas ženklinimo principas, kuris rodo, kad į informacijos metastruktūrą galima įvilkti bet kokią fizikos procesą, nes, kaip jau sakiau, kadangi informacija yra pėdsakas substancijoje, tai tas pėdsakas elgiasi analogiškai tam procesui, kuris aprašomas fizikos, todėl jokios papildomos fizikos aprašinėti informacijai išradinėti nereikia. Informacinėje fizikoje visa esmė yra metateorija, kuri paaiškina, kaip fizikinis procesas virsta morfizmu ir kokią metaloginį algoritmą naudojant tie morfizmai susiejami. Kol kas aš čia naudoju tik paprastą erdvinio sumavimo principą, nors tas sumavimas gali atspindėti ir pakankamai sudėtingą procesą, nes sumuojamų morfizmų yra trilijonai. Tačiau jie pakopomis vis labiau subendrinami, kol gaunamas galutinis vaizdas – makromorfizmas, kuris atitinka kokį nors didelį objektą suvokime. Juo gali būti daiktas, mintis, jausmas arba atsiminimas.

Taip pat čia tik pateikiau bendrą principą kaip informaciją įtraukti į fizikines konstrukcijas, bet konkrečiai yra tam tikras fundamentalus procesas, kuris ši morfizmo formavimo ir pernešimo

darbą atlieka smegenyse. Tai, aišku, nėra kinetinė energija, šią formulę naudoju tik kaip elementarų pavyzdį.

Taigi koks procesas smegenyse atlieka šį vaidmenį – perduoda iš aplinkos morfizmą, per sistemą receptorių-neuronas? Mūsų stebėjimui pasiekama neurono fiziologija susijusi su elektriniais reiškiniais. Elektriniai reiškiniai sukelti krūvių, jų srovių ir kitų savybių, tokių kaip elektrinio ir magnetinio lauko svyravimai. Vadinasi, naudojant klasikinę elektrodinamiką, informacijos apvalkalas uždedamas ant Maxwell'o lygčių, kurių čia neperrašėsiu. Maxwell'o lygtys aprašo procesą, kuris vyksta ant neurono membranos, kuri turi dvi būsenas: poliarizaciją ir depoliarizaciją. Tai yra įtampa aplink membraną tai padidėja, tai sumažėja (dėl pramušimo mikrosrovių), ir šie svyravimai persiduodami į suvokimo formavimo ekraną, kuris yra jau kitas klausimas, į kurį pabandyčiau atsakyti kitą kartą.

Vadinasi, bendras informacijos perdavimo vaizdas gali būti suformuluotas kaip aibė morfizmų, kurie jungiami arba sumuojami ir uždeda ant ekrano antspaudą, kurį sąmonė suvokia kaip objektą.

$$S = \{s_1, s_2, s_3 \dots s_n\}$$

Tada S suformuoja atvaizdą į suvokimo ekraną, kur kiekvienas morfizmas įneša savo indėlį į bendro vaizdo formavimą.

$$S \rightarrow \text{Ekranas}$$

Reikia neužmiršti, kad kiekvienas s yra tam tikras fizikinėmis formulėmis aprašomas procesas, kuris yra informacijos nešėjas, panašiai kaip radijo ryšyje informacijos nešėjas yra radijo bangos. Tačiau realiai informacijos nešėju galima padaryti bet kokį procesą, nors vieni tam yra labiau, kiti mažiau tinkami. Belieka surasti šį procesą smegenyse, aprašyti jį formule ir apvilkti į metaloginę struktūrą. Galima naudoti bet kokį fizikos lygmenį, nuo klasikinės iki kvantinės elektrodinamikos.

Kažkodėl įprasta tvirtinti, kad sąmonės paslapčių įminti neįmanoma, nes tai labai sudėtingas klausimas. Tačiau nemaža da-

lis, nors ir preliminarių, atsakymų jau duota. Visai įmanoma sukurti sąmonės fiziką, ir tie, kas tvirtina, kad tokios fizikos nėra ar ji neįmanoma – paprasčiausiai meluoja. Kodėl sakoma netiesa – kitas klausimas. Galbūt nenorima, kad žmogaus suvokimas būtų aukšto lygio ir kad jis žinotų, kaip valstybė traktuoja jo sąmonę. Nesakau, kad toks sutechninimas yra geras dalykas. Bet jis naudojamas ir tai žmonės turi žinoti.

Pagrindinis klausimas turi būti suvokimo ekranas, kurį galima vadinti šablonu, į kurį pastoviai paduodami pėdsakai. Ekranas gali būti įterptas į pačią smegenų žievę arba šiek tiek nuo jos atsipalaidavęs kaip tam tikras transneuroninis laukas. Kadangi taškai šiame ekrane formuojami įtampos svyravimais, kurie atsiliepia elektriniams ir magnetiniams laukams, tai padalinus visą ekraną į nedidelius segmentus ir kiekvieną segmentą susiejus su tam tikru vietiniu gradientu, galima į ekraną informaciją įrašyti dirbtinėmis priemonėmis arba tą informaciją nuskaityti. Taip gaunama informacijos skaitymo ir informacijos įrašymo psichotronika.

Ekranas kaip transneuroninis laukas gali būti susijęs su skaliarinių bozonų energetine struktūra, kurioje indukavus struktūrinius potencialus, suvokime atsiranda mentaliniai vaizdai. Ši energetinė struktūra turi ir giliają generuojančią šaknį, kuri turi savarankišką egzistenciją ir ezoterinėje tradicijoje vadinama siela. Tai, ką aš čia aprašiau, yra apriboto žmogaus principas, kuris sieš bendroje sandaroje reiškiasi kaip šiapusinė persona.

2016-09-09, Kaišiadorys

Žmogaus kiborgizacija

Švietimo sistemos programa suformuota klaidingu principu, kuris į žmonių sąmonę įdeda klaidingą realybės ir ją aprašančių mokslų vaizdą. Klaida ta, kad pateikiama klaidinga humanitarinių ir tikslųjų mokslų proporcija sąmonės teorijoje, aiškinant, jog sąmonę tiria tik iš prigimties filosofiniai mokslai, kurie kuria terminų sistemas ir schemas, o tiksliaisiais mokslais, matematiš-

kai, sąmonės paaiškinti neįmanoma. Tai yra keista, nes tam padaryti yra sukurti visi reikalingi metodai. Yra visos schemos, belieka suteikti joms matematinę / loginę pavidalą.

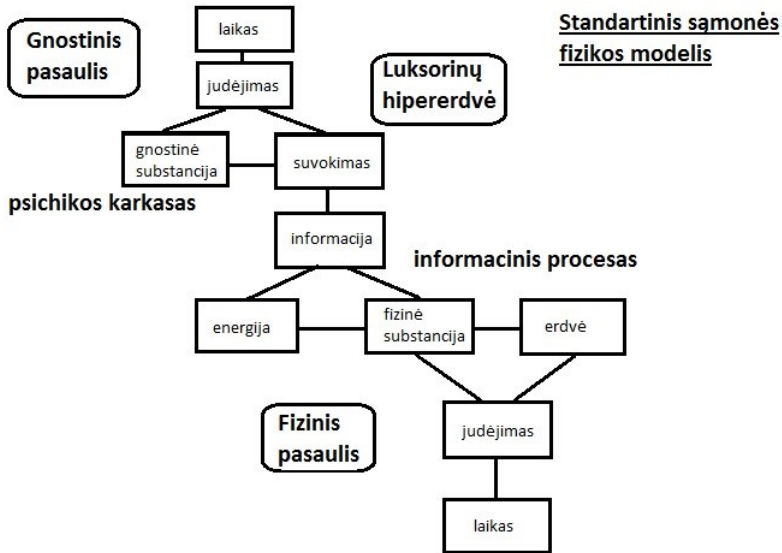
Savaime tai gal didelės naudos neduoda ir filosofinis sąmonės aiškinimas yra daug patrauklesnis. Tačiau tokio aiškinimo trūkumai išryškėja tada, kai iškeliamas kibernetinių ir sąmonės technologijų klausimas. Kodėl sąmonės netyrinėjamos fizikos metodais paaiškinti galima tuo, kad norima laikyti įslaptintomis tam tikras technologijas, nes jas patogiausia naudoti tada, kai žmogus jų nežino ir nesupranta, kas su juo daroma.

Tačiau šį klausimą pats laikas ištaisyti. Jeigu to nedaro sistema, tai tenka problemą spręsti savo jėgomis ir pateikti visas reikalingas prielaidas standartinio sąmonės fizikos modelio (SSFM) sukūrimui. Tai nėra sudėtinga problema, nes pasiektas pakankamas lygis, nuo kurio atsispiriant įmanoma padaryti proveržį. Tas proveržis fragmentiškai jau daug kur buvo viešintas, bet, manau, kad informacija labai svarbi ir jos kartojimas kuo platesniam paskleidimui nepakenks. Šiuos principus turi žinoti kuo didesnis žmonių skaičius.

Kloti pamatą galima tradiciniu metodu, išskleidžiant užbaigtą kategorijų lentelę. (Žr. 12 pav.)

Standartinis fizikos modelis paaiškintas apatinėje dalyje, o viršutinė dalis yra šio modelio išplėtimas. Įprastinėje fizikoje vyksta materialūs procesai, kuriuose atliekamos energijos transformacijos. Šios transformacijos yra kvantų skilimai ir reakcijos, kurių metu perstatomos sudėtinės fizinės substancijos dalys. Makroskopiniame pasaulyje vyrauja uždaros kietos sistemos, kurios sąveikauja mechaninėmis jėgomis. Tuo tarpu standartinis sąmonės modelis aprašo informacinius procesus, kuri čia yra pagrindinė sąvoka, pakeičianti jėgos sąvoką. Informacijos pagrindinės savybės yra skirtumas ir įvykis, kurie turi turėti atvaizdavimo arba reprezentavimo sistemą. Ji yra vadinama suvokimu ir tai pagrindinis sąmonės atributas.

Žinoma, čia pateiktos tik kategorijos, tačiau jos dar turi būti išskaidytos į parametrų erdvę ir matematizuotos. Tai nėra sunku iš principo, tačiau kad tai būtų galima padaryti praktiškai, turi būti sukurtos materializavimo to, kas nematoma technologijos. Gnostinis laukas nematomas, tačiau jį iš substancijos gėmės

ištraukti turi būti įmanoma suradus sąveikos mechanizmą. Sąveikos mechanizmas visada būna kvantinės energijos mainai, kurie turi išsišakoti iki materialaus pasaulio sluoksnio, kad galėtų jį moduluoti ir perteikti informaciją. Tai jau padaryta, nes yra sukurta minčių skaitymo ir įrašymo technika, kuriai tokio mechanizmo žinojimas yra būtinas.

Kai tik pradėjau domėtis sąmonės klausimu, tačiau dar filosofiniu metodu, nustačiau tokią schemą: yra sąmonės struktūra ir procesas. Struktūra turi vidinę ir išorinę dalį ir formuoja substratą, kuriame vyksta procesas. Procesinė dalis visų pirma yra informacija. Šitą modelį įdedant į nubraižytą schemą – informacinė dalis dar vyksta fiziniame pasaulyje, kur fizikinis procesas naudojamas kaip nešėjas, apvelkamas informacija. Šis apvilkinimas vadinamas proceso moduliavimu. Tai paaiškinama standartine anatomija ir fiziologija bei elektrocheminiais reiškiniais, kurie yra pagrindinis fizinių smegenų veikimo principas. Receptoriai siunčia elektrą, ir ta elektra veikia kaip informacijos pernešimo instrumentas.

Tai būdavo pagrindinis žmogaus sąmonės interpretavimo principas. Jo trūkumas tas, kad jis aprašo tik informacinio proceso

pradžią. Tuo tarpu sąmonės substrato ir sandaros klausimas būdavo sprendžiamas materialistiniu metodu, laikant, kad sąmonė sukuriama materialių smegenų, vietoj to, kad smegenys būtų laikomos tik informacijos struktūravimo mechanizmu.

Substratui paaiškinti reikia visai kitos realybės, kuri sąlygiškai vadinama gnostine substancija, kuri yra fizinės substancijos analogas. Gnostinė substancija turi turėti visas tas pagrindines kategorijas, kokias turi fizinė substancija ir, galima spėti, dar daugiau, nes jos atliekama funkcija kitokia: informacijos surinkimas, jos atvaizdavimas ir, svarbiausia, suvokimas. Gnostinė substancija kuria sąmonę; nors jos kvantai yra sunkioji šio klausimo dalis. Kvantus surasti materialiomis priemonėmis labai sunku, todėl šie klausimai tradiciškai religijoje ir filosofijoje buvo priskiriami nepažįstamos dvasios sferai. Tačiau šis terminas yra pasenęs ir tikliuosiuose moksluose nenaudojamas.

Taigi turime postuluoti, kad gnostinėje substancijoje substratą formuoja gnostiniai kompleksai, kurie sudaro struktūrą, kurios viduje atsiranda sąmoningas suvokimas. Pats suvokimas formuojamas kvantinio luksorinų lauko, kurio savybes aprašo „Kvantinė luksorinų dinamika“. Šis luksorinų laukas yra ta plėvelė, kuri ant suformuoto modelio uždeda suvokimo sluoksnį ir šį modelį paverčia sąmoningu. Šią sistemą, kurios paskirtis informacijos iš aplinkos surinkimas ir atvaizdavimas, vadiname sąmoningu realybės suvokimu. Jai paaiškinti, aprėpiant visą realybės gelmę, reikalinga matematizuoti visą nubraižytą kategorijų lentelę, suteikiant jai išbaigtą matematinę ir fizikinę struktūrą. Tai padaroma sukuriant parametrų erdvę, parametrus susiejant su skaičiais ir tuos skaičius sujungiant į formules.

Šitai galima gauti visą realybės lagranžianą. Fizinės substancijos lagranžianą papildžius gnostinės substancijos elementais, galima gauti visą suvokimo tikrovės fiziką. Kodėl šis lagranžianas svarbus yra akivaizdu: jis sudaro galimybes konstruoti sąmonės technologijas. Tai, aišku, ir didelis pavojus, ypač jeigu civilizacijoje įsigalėtų kriminalinio transhumanizmo ideologija. Kad taip neatsitiktų, būtina teoriją ir technologijas viešinti, nes tik joms esant viešoms, bus bazė problemą spręsti teisiniu būdu ir bus užkirstas kelias savivalei. Jeigu valstybė šio klausimo teisiškai nesprendžia, tai tik todėl, kad ruošia dirvą savivaliavimui.

Natūralios kibernetinės sistemos užgrobumo mokslas vadinamas psichotronika. Jos tikslas – natūralią kibernetinę sistemą, kokia yra žmogaus sąmonė, valdyti iš išorės, technologiniu antstatu. O tai yra technovergovės įtvirtinimas. Kad technovergovė būtų nugalėta, turi būti paskleista žinia ir turi įvykti aktyvus pasipriešinimas. Kaip žinia, ar kokia nors technologija gera, ar bloga priklauso nuo to, kaip ji naudojama. Šias žinias galima pritaikyti ir galimybių išplėtimui, o taip pat žmogaus sąmonės kankinimui. Psichotronika apima abu variantus. Todėl reikia propaguoti jos gerąją pusę ir kovoti prieš blogąją.

Toliau. Kodėl žmogus natūraliai ne telepatas galima paaiškinti taip. Fizinė dalis yra atvira dėka sudėtingos receptorių sistemos, kuri surenka informaciją ir sąmonės lauke suformuoja atviro pasaulio modelį. Vidinė dalis yra uždara ir neturi savo atviro pasaulio todėl, kad nėra išvystyta gnostinių receptorių sistema. Dėl šios priežasties, žmogaus sąmonės pasaulis turi parabolės formą, kurios vienas galas atviras – tai fizinis pasaulis, o kitas galas uždaras – tai minčių pasaulis. Tačiau šią problemą galima išspręsti matuojant uždaro galo fizikinius procesus ir juos iššifruojant į sąmonės informaciją. Prie uždaro galo pridedami davikliai, matavimo prietaisai, kurie išveda informaciją į ekranus ir parodo, kas vyksta viduje. Šitaip uždara vidinė sistema paverčiama atvira sistema.

Norint visiškai valdyti gnostinę substanciją reikia technoreceptorių, sugebančių keistis kvantine energija su gnostine materija. Kitaip sakant, čia yra dvi galimybės: galima skenuoti uždara parabolės dalį ieškant fizinių komponentų ir gnostinių komponentų. Bet kokiu atveju, viduje verda energingi psichiniai procesai ir neįmanoma, kad nebūtų vienokių ar kitokių kanalų juos atidaryti ir perversti į išorines hologramas, šitaip suišorinant visą kiekvieno žmogaus vidų. Abikryptė šių kanalų sąveika yra tik techninis klausimas, kurį išsprendus įmanoma sukurti telepatinio ryšio sistemą. Tas ryšys, aišku, gali būti panaudotas tiek geram, tiek blogam tikslui. Ypač aktualus tampa privatumo ir teisės į atsijungimą klausimas.

Galiu patvirtinti, kad tokios technologijos jau sukurtos ir naudojami veikiantys prototipai, kurie dažniausiai taikomi val-

džios sistemos įtvirtinimui. Tam tikri asmenys naudoja psichotronines technologijas žemesnių sluoksnių valdymui, kurios turi beveik šimtaprocentinį efektyvumą. Viena iš tokios sistemos funkcijų yra vadinamoji daugiadimensinė sąmonė, kuri leidžia suskaidyti vidinę dalį į daugybę fragmentų ir į tuos fragmentus perkelti pavaldžių žmonių sąmonių pasaulius. Šitaip valdantysis įgyja strateginį pranašumą, nes visada, informacine prasme, gali būti keliais žingsniais priekyje arba gali taikyti neparankių asmenų psichotroninio nukenksminimo technologijas, vadinamas psichotronine lobotomija. Pavyzdžiui, padaro, kad negalėtų sklandžiai kalbėti ar bendrauti ir tokio žmogaus statusas sumenkėja iki minimumo.

Visos šios galimybės sukuriamos standartinio sąmonės fizikos modelio, kurio pagrindas yra gnostinė substancija, luksorinų kuriamas sąmonės burbulas ir pilnas langranžianas, kuris aprašo kvantų sąveikas visame gylyje iki sąmoningumo substrato materijoje, kuris yra atskiras vidinis laukas, turintis kosminius mastelius. Kaip konkrečiai matematizuojamas gnostinis kvantas, galima vertinti susipažinus su materialaus pasaulio kvantine mechanika. Visas principas yra analogiškas, tik struktūros yra unikalios.

Uždaro parabolės galo įdėjimas į slopinimo ir išplėtimo laukus suformuoja žmogų į psichotroninį kiborgą, kuris turi dvi pagrindines modifikacijas – įsakymų vykdytojo ir valdovo. Tik viena bėda su sąmonės išplėtimu, kad jeigu žmogus yra kvailys, tai išplečiamas ne jo protas, bet kvailumas. Turiu duomenų, kad vakarų pasaulį, pirmiausiai JAV, kaip tik tokia bėda ir ištiko. Todėl įsakymus vykdančių kiborgų padėtis – nepavydėtina, nes jie tampa silpnapročių žaislais.

2016-10-12, Kaišiadorys

Išbaigto žmogaus teorija

Žmogui pradėjus gilintis į save, pirma suvokiama realybė būna jausmas, kad jis ne visas, ne išbaigtas žmogus. Šis jausmas jam rodo, kad jis yra kažkas daug daugiau negu duota šiuo momentu. Šio ribojimo kilmė iš pradžių atrodo mįslinga, tačiau rink-

damas informaciją jis pradeda suvokti, kad planetoje veikia žmogui nedraugiška slapta sistema, kuri kontroliuoja kiekvieno žmogaus galimybes ir jo vystymąsi. Tuomet atsiranda tikslas šį apribojimą įveikti ir susigrąžinti tikrą save, atsisakant būti tik kažkieno suformuota funkcija.

Šio tikslo siekiama ir signalinių sistemų teorija, kuri gero kai išplečia įprasto žmogaus paveikslą, papildydama jį trūkstamomis dalimis. Šią teoriją karūnuoja pakilimo koncepcija, kurios esmė yra realybės sluoksnių, kuriuose egzistuoja žmogus sujungimas ir dėmesio sutelkimas į aukštesnius pasaulius, aukštesnes galimybes. Pakilimo priešybė yra nuopuolis arba „nusileidimas“, kai žmogaus dėmesys užsifiksuoja žemiausiame sluoksnyje ir jį vaizduoja iš šios perspektyvos. Tai yra nihilistinė nuostata, nors koks nors F. Nietzsche'ė tam greičiausiai paprieštarautų, nes jis nihilizmą supranta priešingai.

Žmogus turi penkias signalinių sistemų grupes ir tris sąmones.

- 1) sensoriumas,
- 2) korporiumas,
- 3) telepatiumas,
- 4) oneiriumas, ir
- 5) transoriumas.

Pirmos trys grupės siejamos su pirmąja sąmone, kuri yra įprastinė kasdienė būdravimo būseną; oneiriumas yra antroji sąmonė, kuri prabunda miegant pirmajai; ir transoriumas yra trečioji sąmonė, kuri prabunda tada, kai žmogus išeina į vidinės transcendencijos pasaulį. Įprastinė žmogaus būseną – kai dominuoja pirmoji sąmonė, o kitos dvi miega. Žmogaus tikslas turėti visas tris pilnai funkcionuojančias sąmones. Tai galima pasiekti tada, kai įjungiami aukštesni sluoksniai ir jie sąmonės burbulė tampa atvirais pasauliais.

Žmogaus signalinėms sistemoms vaizduoti tinka parabolės vaizdinys, kuris turi atvirą ir uždara dalį. Taip pat ir signalinės sistemos yra pirminės ir antrinės, atviros ir uždaros, tik aptarnaujančios atviras sistemas. Kaupiamoji ir laksatinė sąmonė dažniausiai būna uždaros, ir vienintelis atviras pasaulis, į kurį jos įstatytos yra sensorinis kosmosas. Tačiau be šio yra ir kiti kosmosai, kuriuos taip pat galima „atidaryti“, bet tam pastangos turi būti nukreiptos

į vidų. Transoriumas yra gnostinis kosmosas, kuris sudarytas iš tos pačios substancijos kaip ir žmogaus anapusinė siela.

Visą šią sistemą patogų uždėti ant realybės sluoksnių modelio, kurie žymimi triguba U raide. Pirmas labiausiai vidinis sluoksnis yra fizinė realybė, kuriame gyvena žmogaus materialus kūnas. Antras išorinis sluoksnis yra gnostinis pasaulis, kuriame sukuriamą žmogaus anapusinė siela. Kai žmogus miršta, siela pasilieka šiame pasaulyje ir gyvena kaip atskira nefizinė egzistencija. Trečias sluoksnis susijęs su pakilusią sąmone, kuri turi ypatingo, išskirtinio regėjimo galimybę, pirmiausiai matyti visą save su kūnu ir siela iš aukščiausios įmanomos perspektyvos. Tai yra kažkas panašaus į virš reinkarnacinę sąmonę, kuri geba matyti visus savo gyvenimus šioje realybėje ir yra ištrūkusi iš persikūnijimų rato.

Pats žmogus atsiranda kaip tarp sluoksnių esantis sąmonės burbulas, kuris yra tarsi tiltas tarp fizinio, gnostinio ir aukščiausio pasaulio. Šioje tarpinėje realybėje atsiranda visa žmogaus vidinė fenomenologija, nuo aplinkinio materialaus pasaulio iki dvasinių realybių giliosios šaknies, kuri siekia ketvirtą sluoksnį, kuris yra šios realybės Šaltinis. (Padarius prielaidą, kad nėra dar daugiau tarpinių pasaulių. O tokią prielaidą kituose įrašuose esu padaręs.)

Kaip jau sakiau, pakilimo koncepcija karūnuoja signalinių sistemų teoriją, nes apjungia jas į visumą, į vieną išbaigto žmogaus vaizdinį. Įprastai sluoksniai yra atskirti. Šis atskyrimas ištraukia iš žemesnių pasaulių visus aukštesnius sugebėjimus. Jį galima vadinti simetrijos pažeidimu, kaip kvantinio lauko teorijoje. Dėl jo iš vienos superjėgos atsiranda kelios atsijusios kvantinės jėgos. Taip pat ir žmoguje, išskaidžius jį į tris sluoksnius, atsiranda skirtingi pasauliai, kurie veikia savarankiškai. Bet tuos pasaulius sujungus, atsistato viena pagrindinė jėga.

Kažkas panašaus įvyksta pakilimo metu. Susijungia sluoksnių kvantiniai laukai ir susiformuoja super-atomas, įkorporuojantis į save papildomus kvantinius elementus. Šitaip atomas įgauna papildomų savybių ir virsta visiškai kitokia naujo tipo substancija. Kadangi sluoksnių yra daugiau nei du, tai susijungimas gali vykti keliomis kryptimis – į vidų ir į išorę, link realybės Šaltinio. Todėl yra dvi pakilimo rūšys: vidinis ir išorinis. Vidinis vyksta tik sąmonėje, kai gnostinė brana savyje inkorporuoja trečią

realybę ir nušvitimas įvyksta viduje. Tokio pakilimo metu pasikeičia žmogaus mąstymas, elgesys, bet kūnas lieka toks pat ribotas ir silpnas. Todėl agresyviai nusiteikusiems padarams toks pakilimas dažnai nedaro jokio įspūdžio: ši sistema tapatinama su kovos atsisakymu, kuris prilyginamas silpnumui, nes tokiems žmonėms tai, ko jie nesugeba pamatyti – neegzistuoja.

Tačiau yra ir pilnas pakilimas, kuris apima ir fizinį kūną, kuris įgyja ypatingų galių. Po tokio pakilimo žmogus tampa antžmogiu. Iš kitos pusės, to pasiekti jokiais valios pastangomis ar treniruotėmis neįmanoma, ir šiam įvykiui reikia kosminių sąlygų. O konkrečiai kvantiniuose laukuose reikia sukelti aukštesnių energijų sužadimą, kad išnyktų simetrijos pažeidimas ir atsistatytų vieninga kvantinė jėga, rišanti visus kvantinius laukus – kad jie nebūtų susikondensavę į atskirus sluoksnius.

Todėl vidinis pakilimas yra šiek tiek artimesnis tikslas, nes sąmonės išplėtimas vyksta antrame ir trečiame sluoksnyje, t. y., iš kūno perspektyvos – žmogaus viduje. Šio tipo pakilimo siekti galima vystant visas savo signalines sistemas specialiomis treniruotėlių programomis. Pakilimas dar vadinamas pabudimu, nes jo metu prabunda antra ir trečia sąmonė, kurios virsta atvirais pasauliais. Ne tik sukurtais vaizduotės imitacijos būdu, bet ir savarankiškomis realybėmis.

Pagrindinis pasiruošimo pakilimui pratimas yra kelti savo dėmesį į aukštesnius pasaulius ir mėginti kiek galima geriau juos pažinti. Dėmesio kėlimas nėra tikrasis pakilimas, tai tik imitacija ir treniruotė, bet ji labai naudinga. Pavojus slypi tame, kad žmogus šią imitaciją gali pradėti tapatinti su tikru pabudimu ir kitiems žmonėms dėtis tuo, kuo jis nėra. Tačiau suprantant šį principą, apsigavimą ir apgaulę galima labai lengvai išaiškinti.

Aukštesnių sąmonių pabudimo pagrindinis požymis yra tas, kad jos tampa nenutrūkstamo srauto signalinėmis sistemomis, kurios priešpastatomos epizodinėms signalinėms sistemoms. Taip pat, be to, kad jos yra nenutrūkstamo srauto, jos turi būti įstatytos į atvirą pasaulį, į kitą realybę negu šis, materialus pasaulis. Kita vertus, viskas turi būti surišta į kietą, neišrišamą mazgą, formuojant vienas kitą papildančią sistemą.

Šiame įrašė aprašiau pagrindinę struktūrą, bet nieko neaiškinau apie treniruotes ir lavinimąsi. Tai galima palikti ateičiai. Pakilimo tikslą pasiekti nėra taip paprasta, bet tam yra tiek tradiciniai, tiek netradiciniai metodai, kurių aiškinimas yra už šio įrašo rėmų.

2016-10-28, Kaišiadorys

Luksorinų bomba

Artimiausiais dešimtmečiais didžiausias iššūkis bus sąmonės mokslų militarizavimas, kuris kelia didelį pavojų žmonijos išlikimui. Militarizavimo pagrindinė problema ta, kad pažanga pasukama negatyviu keliu ir nukreipiama prieš žmogų. Tai atsitinka sąmonės mokslą pavertus ginklu. Galimas ir „pozityvus“ panaudojimas, gynyboje, bet vis tiek jis pritaikomas griovimui ir ardymui, o ne kūrimui. Todėl šiame klausime reikalingas labai didelis atsakingumas, nes gimsta dar vienas masinio naikinimo ginklas, kuris daug baisesnis už termobranduolinį, biologinį ar cheminį ginklą. Blogi visi variantai – kai turi tik „protinga“ mažuma ir kai ginklas išplatintas visoje planetoje ir jį naudoti gali bet kas. Pavojų kelia tiek šantažas, tiek beprotybė. Bet, kita vertus, geriau būti galingu negu silpnu.

Šiame įrašė pamėginsiu paaiškinti, koks yra suvokimo mechanizmas ir kaip jį galima militarizuoti – kad žmonės žinotų pavojų ir ieškotų būdų kaip jo išvengti. Suvokimo mechanizmas įeina į mokslinį sąmonės teorijos klausimą, kurį sprendžiu jau kuris laikas. Tad galima pakartoti kelis pagrindinius principus. Sąmonė turi ekraninę prigimtį, bet tie ekranai nėra „kieti“, tai tam tikros energetinės struktūros gnostiniame lauke. Žmogaus sąmonė yra kelių tokių ekranų junginys, kurie tarpusavyje koreliuoja ir leidžia, apibendrinami ir sumuodami informaciją, orientuotis aplinkoje. Turimas juslinio suvokimo ekranas; aktyvumo matrica; bei protinių manipuliacijų ekranas. Tarp ekranų juda srovės ir mintis, arba psichinis veiksmas, yra energijos pliūpsnis šioje ekranų sistemoje.

Joje svarbiausia dalis yra suvokimas, asocijuojamas su fundamentaliu sąmoningumu. Suvokimas įeina į rodomąją sąmonę, kuris yra. filosofiniais terminais kalbant, „esinio būties pagrindas“, apibrėžiamas žodžiais „yra...rodoma“. Į šią frazę, kaip pagrindinis komponentas įeina suvokimo mechanizmas, kuris yra „rodymo“ pamatas. Kita vertus, esinys, arba rodinys, – tai informacinio proceso konstruktas, kuris sudaro rodymo turinį, atskiriant suvokimo mechanizmą ir tai kas suvokiama. Suvokimas tėra vienas sluoksnis sudėtingoje gnostinėje energetinių ekranų sistemoje. Tačiau jis yra svarbiausias, nes laikomas žmogiškumo centru.

Taigi kas yra suvokimas, kaip galime bandyti paaiškinti suvokimo mechanizmą? Tam naudoju sluoksnių modelį. Yra įvairių rūšių laukai, kurie persmelkia vienas kitą ir sudaro savotiškus sluoksnius, tik jie yra ne dvimačiai, bet trimačiai. Tai reiškia, kad sluoksniai ne atskirti, bet yra vienas kito viduje. Išskiriu materialius ir gnostinius sluoksnius. Pirmasis formuoja fizinį aplinkinį pasaulį, o pastarasis turi psichinio aplinkos susiejimo funkciją.

Dabar prie esmės. Norint suprasti kaip aš matau suvokimo mechanizmą, reikia žinoti apie masę ir Higgso lauką. Masė tai materijos kvantų sąveika su Higgso lauku; šiame lauke materija juda ir sąveikauja su Higgso bozonais. Higgso lauką žymiu raide H , o $QGFW + LFW$ yra atomo kvantų junginys. Gr yra gravitacija, o T_m – tamsioji materija. Atomai šitaip juda ne tik Higgso, bet ir gravitaciniame lauke, kuris turi savo šaltinį – masės / energijos sankaupą. Tačiau šiame įrašė kalbame apie smegenis ir sąmonę. Smegenys taip pat sudarytos iš atomų ir kuria fizinio informacinio proceso sistemą, per kurią jos perduoda informaciją iš aplinkos į sąmonės ekranus. Šioje vietoje smegenų veiklai labiausiai būdingi elektrinis ir magnetinis aktyvumas, čia gali turėti centrinį vaidmenį, o gali būti tik šalutinis produktas. Tačiau jį galima paversti elektromagnetiniu jėgimo kanalu į sąmonę.

Pačiam suvokimo mechanizmui svarbiausia Lu ir GN laukai, atitinkamai luksorinų ir gnostinių kompleksų. Šie du laukų tipai sąveikauja taip, kaip materija su Higgso lauku, kurios, metu atsiranda masė. GN sąveikaujant su Lu atsiranda suvokimas. Lu yra kosminis laukas, kuris gali turėti, o gali neturėti šaltinio. Jeigu

šaltinį turi, juo gali būti žvaigždė arba nematerialios gnostinės san-kaupos. Jame juda gnostinė materija, ir sąveikoje su luksorinų lauku susiformuoja suvokimo burbulas. Šio proceso esmė turi būti energijos su gnostiniais kompleksais apsikeitimas, kurio metu 3D sluoksniuose susiformuoja hiper-erdvė, kurią metaforiškai vadinu „šviesos arka“.

Jeigu luksorinų lauko šaltinis yra žvaigždė, tai tolstant nuo jos ir laukui silpnėjant, turi silpnėti ir išnykti sąmonė. Bet įmanomas dirbtinis luksorinų laukas, kaip dirbtinė šviesa, kuri būtų įmana-generuoti kosminiuose laivuose ir palaikyti suvokimo me-CHANIZMĄ. Kita vertus, žvaigždžių aktyvumas – ciklinis, jis tai sus-tiprėja, tai sumažėja. Vadinasi, keičiasi luksorinų lauko kokybė ir atitinkamai sąmonės savybės. Kai ezoterikai kalba apie energeti-nes kosmines juostas ir pan., asocijuodami jas su pakilimo (ascen-sion) procesu, tai kalba eina apie Lu lauko energetinės būklės pa-sikeitimą, nuo kurios priklauso visos planetos sąmonės lygis per suvokimo mechanizmą. Visi žmonės juda šiame lauke ir jų sąmo-nės formuojasi sąveikoje su juo, – pasikeitus parametrams, kei-čiasi sąmonė.

Suvokimą gali turėti ir dematerializuotos struktūros, kurios turi komponentą gnostiniame lauke. Judėdamos luksorinų apsup-tyje, šios struktūros sukuria sąmonės atmainą, kuri neturi kanalo į materialų pasaulį, todėl kaip tokį kanalą naudoja žmogų, papras-čiausiai *hakindami* gyvų biologinių būtybių sąmonės lauką. O gali būti, kad yra ir kitokių būdų pasiekti informaciją iš fizinės aplin-kos ir sąveikauti su ja iš savo nematerialios terpės. Minties ir emo-cijų energija gali turėti ir kitų, nelabai gerų, panaudojimo būdų į-vairiems energetinio vampyrizmo veiksams.

Svarbiausia yra šio lauko techninis įvaldymas, kuris leistų dirbtinai keisti jo parametrus, kelti arba žeminti energijos lygius, sukurti dirbtinį šaltinį arba ekranavimo priemones. Sąmonės įjun-gimas ir išjungimas rodo, kad gnostinių ekranų ir luksorinų lauko sąveiką galima blokuoti. Tai reiškia, kad ta sąveika turi įvairių re-alizavimo galimybių, kurias įvaldžius, galima kontroliuoti sąmo-ningo suvokimo mechanizmus. Tai ypač domina karinį pramoninį kompleksą, kuris siekia paversti šias technologijas ginklu, su ku-riuo smogti galima būtų ne fiziniam kūnui, bet tiesiai gnostiniam ekranui, per luksorinų (Lu) lauką. Staigiai pakėlus šiame lauke tam

tikroje teritorijoje energijos lygį, kaip su elektromagnetiniu ginklu, iš rikiuotės galima išvesti gnostinius ekranus – ir netgi visam laikui.

Žinome, kad yra sukurtos elektromagnetinės bombos, kurias susprogdinus įvyksta elektromagnetinė iškrova, kuri sugadina toje teritorijoje visą elektroniką. Galima ir luksorinų bomba, kurią numetus toje teritorijoje sudeginamos visos sąmonės. Labai tikėtina – visam laikui. Tokias bombas gali turėti sukūrę rusai ir amerikiečiai. Jos kelia labai didelę grėsmę visai populiacijai, nes tai labai žiaurus sielos nužudymo įrankis, kurį panaudojus, smegenys gnostiniame sluoksnyje tampa nefunkcionalios ir žmogus paverčiamas daržove, jeigu nemiršta. Kilus trečiam pasauliniam karui, šis ginklas tikrai bus panaudotas ir to didesnė tikimybė nei termobranduolinio ginklo panaudojimo.

Kadangi luksorinų laukas persmelkia visą realybę ir jį labai sunku ekranuoti, tai nuo luksorinų bombos apsisaugojimo nėra jokio. Vienintelis kelias siekti, kad jis nebūtų panaudotas. Žalos mastas priklauso nuo energijos, bet neigiamas poveikis yra visai gyvybei šioje planetoje, todėl tokia karinė psichotronika prilygsta masinio naikinimo ginklui. Silpni variantai tik sutrikdo arba išjungia sąmonę – stiprūs ją sunaikina.

Tai rodo, kad mokslo pažanga susijusi su labai dideliais pavojais ir kuo daugiau turima žinių, tuo jie didesni.

2016-12-03, Kaišiadorys

Visas žmogaus spektras

Prieš atskleidamas šio įrašo pagrindinę mintį, pirmiausiai noriu pakartoti kai kuriuos terminus. Pagrindiniai terminai yra fiksatas ir laksatas, kuriais aiškinu objektyvią ir subjektyvią sąmonę. Fiksatas yra aplink esantis fiksuotas pasaulis, laksatas yra subjektyviai valdomos mintys ir vaizduotė. Tačiau tai ne viskas ką galima pasakyti apie žmogų – už šių pasaulių yra kiti, gilesni pasauliai. Tiek einant giliau į objektyvią realybę – tai yra į transcendenciją, tiek einant į vidinį psichikos pagrindą – tai yra transcendentumas.

Fiksatas nebūtinai fiksuotas, o laksatas nebūtinai laisvas. Įsivaizduokime, kad pasaulį galime stebėti tik per savo mintis, nes akys ir kitos juslės užmerktos. Tada pasaulis atrodytų kaip laisvai formuojama terpė, pavaldi subjektyvių fantazijų valiai. Tačiau mūsų sąmonė aprėpia ir objektyvią realybę, ir mes galime palyginti į ką intencionaliai įstatyta mintis, ir koks tarp minties ir to kas mąstoma ryšys. Kita vertus, fiksatas atrodo neintencionalus ir uždarytas savyje, nurodantis tik į savo buvimą. Tačiau labiau įsigilinę suprantame, kad logika verčia fiksatą laikyti taip pat intencionali. Tik kadangi mūsų sąmonė daikto-minties ir jos intencionalaus objekto neaprėpia bendrame suvokime, mes negalime palyginti koks ryšys tarp daikto ir pirminės tikrovės, arba transcendencijos. Tas pats galioja ir vidinei sąmonei. Mintis į vidų atrodo neintencionali, bet taip pat yra nesuvokiamas vidinis transcendentalumas, kurį laikome vidine pirmine tikrove.

Šitaip mąstant yra galimybė užgriebti pačią artimiausią gelmę ir parodyti visą pasaulio ir žmogaus spektrą. Visas spektras yra toks: vidinis objektyvus laksatas – subjektyvus laksatas – fiksatas – objektyvus transcendentinis laksatas. Pirminės tikrovės laksatu vadinu todėl, kad jos nėra sustingę monolitai ir šiose realybėse įmanomos įvairios laisvos transmutacijos ir jos fiksuotos atrodo tik sąmoningame suvokime, kur gaminamas kokybinis objektyvus ir subjektyvus pasaulis. Visų mokslininkų svajonė – pažinti visas šių objektyvių laksatų savybes, kad būtų galima sukurti technologijas ir jas valdyti. Objektyvus laksatas yra fizinė brana, kurią materializuoti bando standartinis modelis. Vidinis objektyvus laksatas yra gnostinė brana, kurią tyrinėja slapta sąmonės fizika.

Viso spektro žmogaus teoriją galima pavaizduoti kaip sudarytą iš trijų sluoksnių, nors tie sluoksniai yra ne dvimačiai, bet trimačiai, t. y. persmelkia vienas kitą ir yra vienas kito viduje. Tačiau principą patogiau iliustruoti išskaidant į atskiras sistemas. Jų kaip sakiau yra trys, dvi iš kurių jau minėjau – tai yra fizinis pasaulis apačioje, iš jo sudaryti daiktai ir kūnai; gnostinis pasaulis per vidurį, kuriame formuojasi sielos struktūra, arba aktyvumo ir suvokimo ekranai, kaip tam tikros energetinės stabilios formos; aukščiausia dalis yra ta vieta, kur atsiranda suvokimas ir kur juda žmogaus informacinės kokybių formos. Fizinės smegenys užsiima

informacijos surinkimu ir apibendrinimu, gnostinė siela yra atvaizdavimo sistema, o luksorinų laukas yra suvokimo burbulo vieta, kur atsiranda žmogus ta forma, kuria jis save suvokia saviemonėje.

Aš šią sistemą aiškinu kvantinių laukų teorija ir manau, kad įmanoma parašyti pilną viso spektro kvantinių laukų Lagranžianą, kuris leistų gauti visų laukų sąveikas aprašančią „mechanikos“ lygtį. Tam reikia įtraukti antro ir trečio aukšto laukus, atitinkamai – gnostinius ir luksorinų. Svarbiausia yra luksorinų laukas, kuris sukuria „nepaslėpties“ proskyną, kurią aš visur vadinu šviesos arka. Tai būtis-suvokimas, kurį galima priešpastatyti kokybinei informacijos formai, kuri filosofijoje vadinama esiniu. Šita schema ir teorija išsprendžia seną filosofijos klausimą „kas yra būtis?“ – tai yra luksorinų lauko būvis, dėl kurio atsiranda suvokimas ir žmogaus psichikoje sužimba šviesa.

Šioje visą žmogaus spektrą parodančioje piramidėje vyksta judėjimas iš viršaus į apačią ir iš apačios į viršų tarp gnostinės ir fizinės branos – tai informacijos ir valdymo kibernetinės sistemos ciklas. Ir ekranai sąveikauja su luksorinų kvantais, apsieičia su jais energija, šitaip suformuodami būseną, kuri turi suvokimo veidrodžio pavidalą, kuris informaciją iš apatinių aukštų pateikia kaip kokybines formas. Labai įdomu pasvarstyti, koks yra juslinės kokybės mechanizmas. Jis turi būti susijęs su gnostinės substancijos „chemija“, kuri gali sukurti įvairias jausmo medžiagas energetiniu pavidalu, kurios, sąveikaudamos su luksorinų lauku, sukuria skirtingos kokybės jausumus, nuo daiktiško jausmo iki mentalinio. Norint visa tai suprasti, reikia žinoti gnostinės substancijos „Mendelejevo lentelę“ ir visas galimas gnostines reakcijas, nes kaip šios energijos sąveikauja su suvokimo lauku, tokios kokybės ir susiformuoja. Ši sistema atsako į filosofinį klausimą, kas yra kвалitetai (qualia).

Taigi dabar galima bandyti apibendrinti klausimą, ką apie žmogų pasako viso spektro teorija. Žmogus yra sustingusi, sukietėjusi kokybinės informacijos forma, kuri ateina iš fizinės ir gnostinės realybės ir juda luksorinų lauke, t. y. pačios piramidės viršūnės horizontale. Tačiau tai nėra tikslus vaizdas, nes jau sakiau, kad laukai trimačiai ir n-mačiai, todėl yra ne sluoksniai, bet persmelkia vienas kitą. Tačiau pagal sąveikų ir interakcijų sistemą, tai yra

„sluoksniai“ ir jų struktūros sąveikos požiūriu juda tik „horizontale“. Todėl, pažiūrėjus į pateiktą vaizdą, galima sakyti kad pats žmogaus centras juda smaigalio lygyje, siela ir jos ekraninės struktūros juda antrame lygyje, o fizinis kūnas apatiniame lygyje. Tarp lygių vyksta informacinė apykaita. Pats pirminis kūnas arba pirminė siela – nematomi, matomos tik fenomenologinės formos lukсорinų šviesos arkoje.

Todėl galima sakyti, kad žmogaus branduolys yra vidutinis lygis, kurį vadinu pirmine siela, nes ji „pagamina“ visą žmogų ir jį valdo. Čia yra visa žmogaus psichologija, elgesio algoritmai, suvokimo estetikos būsenos ir t. t. Nuo to, kas sieloje užkoduota, priklauso, kuo žmogus save pozicionuoja suvokimo ir aktyvumo ekranų sąveikoje.

Kokia žmogaus pagrindinė „charakterio“ savybė? Žmogus nori būti amžinas, nori kad ši sustingusi informacijos forma, vadinama asmeniu, niekada nesibaigtų. To siekia įvairūs transhumanistai, kurie tiek yra save sureikšminę, kad nori niekada nesibaigti. Pasibaigimas ateina tada, kai siela atsijungia nuo lukсорinų lauko ir išnyksta suvokimas, bet jeigu siela yra gyva, tai ji vėl gali prisijungti, pabusti. Miršta tada, kai atsijungia visam laikui. Tai prasižeda nuo kūno mirties, kuris nustoja tiekti informaciją. Tada siela, gavusi šį signalą, nusprendžia, kad turi atsijungti nuo kūno ir užgesti, kai tai įvyksta, siela nustoja sąveikauti su lukсорinų lauku ir žmogus miršta. Dabar nekursiu teorijų apie tai, kokios galimybės, kad siela gali egzistuoti nematerialios, bekūnės būsenos. Faktas tas, kad kai kūnas nustoja siųsti informaciją, siela užgęsta ir atsijungia nuo suvokimo lauko.

Svarbiausia, ką žmogus turi suvokti, kad jis tik sustingusi informacija energijos jūroje, kuri nieko neturi savo: kūnui substanciją skolinasi iš fizinės branos; sielai – iš gnostinės branos; o suvokimas yra lukсорinų, arba švytuolių, lauko dovana. Visa tai dovanų jis gauna vienam gyvenimui ir kai kontraktas pasibaigia, skolą turi gražinti tikrovei. Bandymas susidievinėti, užsifikuoti, įsikabinti į šį mechanizmą yra atsisakymas gražinti skolą. Visi transhumanizmai ir bandymai sudievinėti žmogų yra vagystė. Kita vertus, vagystė yra atimti tai, ką jis iš tikrovės gavo dovanų – t. y. pilną gyvenimo ciklą.

Kiekvienas suvokimas, kaip būties atvertis, yra individualus, bet žmogus negyvena visame pasaulyje vienas, jis yra tik individuali rūšies programos realizacija, vadinasi vienas sąmonės klonas iš daugelio to paties tipo sąmonių, kurios sugeba tarpusavyje sąveikauti. Ta sąveika vyksta įvairių telepatijų dėka – telepatijos fizinėje ir gnostinėje branoje. Deja įprastinėje būsenoje sielos struktūros veikia savo lygyje kaip uždara sistema ir žmonės sąveikauja per savo kūnus, nors vienas kitą stebi luksorinų lauko šviesos arkos veidrodyje, kuris pateikia aplinką kaip kokybines formas.

Tokios sąveikos pagrindas yra sieloje, kuri koduoja tai, kas yra žmogus sau ir kitiems. Kadangi sistema sudaryta iš daugelio dalių, tai žmogaus gyvenimo pobūdį lemia tai, kokį kelią jis suranda šioje painiauvoje. „Išganymo“ yra galimybė ieškoti visuose trijuose lygiuose.

Aukščiausia galimybė laikoma piramidės viršūnė, kur žmogus gali savo esmę susikonstruoti iš šios perspektyvos.

2016-12-06, Kaišiadorys

Žmogaus branduolys

Suvokimo mechanizmo klausimas yra centrinis filosofijoje ir moksle, nes jis susijęs su žmogaus branduoliu – pagrindine jo savybe ir pagrindiniu sugebėjimu, kuris apibūdinamas kaip galia susieti artimiausios aplinkos informaciją ir pritaikyti ją savo veikloje. Šis klausimas ilgą laiką buvo sprendžiamas tik filosofiniais metodais ir turi įvairias formas, tokias kaip sielos prigimtis, sąmonės esmė, patyrimo ir pažinimo klausimai ir pan. Tačiau paskutiniaisiais dešimtmečiais prasidėjo naujas judėjimas, kurio tikslas – sukurti sąmonės fiziką. Kaip tai galima padaryti jau esu aiškinęs kitur. Čia noriu pratęsti kai kurių gilesnių suvokimo mechanizmo aspektų analizę.

Mano intelektualinė kelionė prasidėjo nuo paprastų klausimų: sąmonė yra būseną ar substancija? Jeigu ji būtų būseną, tai ji būtų laikina, nes nėra amžinų būsenų, kadangi kažkas ją turi palaikyti, o tam reikia energijos. Jeigu substancija – tai amžina, nes

pagal apibrėžimą ji yra pati sau pakankama ir amžinas egzistavimas neprieštarauja jos esmei. Šis klausimas yra sudėtingas, todėl atsakyti į jį nelengva. Galiu pasidalinti tik naujausia interpretacija, kuri ateityje gali keistis.

Kūnas yra substancijos išvestinė forma, todėl yra substancijos būseną, kuri laikina ir išsiskaido į pamatinę substancijos formą. Tai yra jį laikome substancija, bet ne pirminėje būsenoje. Siela irgi yra substancija, bet tam tikra išvestinė, ne pirmaprade forma, todėl ji skaidosi ir pereina į žemesnius lygmenis. Siela substancija, bet ne pirminė. Kas yra suvokimas? Tai yra būseną, kuri atsiranda lukсорinų kondensate, įgaunanti jame integruotą ir neintegruotą pavidalą. Integruotame būvyje yra savotiška „kristalizacija“, šį žodį naudojant kaip vidinės tvarkos ir simetrijų sinonimą, ir dezintegracija yra „amorfizacija“, kaip šios tvarkos iširimai. Šie procesai vyksta lukсорinų lauke, bet priklauso nuo tų energijos būsenų, kurios gaunamos iš sielos, kuri atsiranda gnostinėje branoje, t. y. tokioje, kuri susijusi su pažinimu, apibrėžiamu kaip aplinkos informacijos susiejimas.

Iš viso šios idėjos konteksto seka išvada, kad suvokimas yra ne tiek gyvo organizmo sugebėjimas, kiek aplinkos resursas, prie kurio organizuota sistema gali prisijungti. Kai įvyksta šis proveržis, ta fizikinė sistema virsta suvokiančios gyvybės forma. Šis resursas yra lukсорinų laukas, kuris pasklidęs tam tikroje žvaigždės gyvybės zonoje. Kiek ir kaip jis susijęs su pačia žvaigžde, spręsti nesiryžtu, bet faktas, kad apie gyvybę žinome tik žvaigždės „gyvybės zonoje“.

Suvokimo integracija yra sielos būseną, sielos ekranų forma, kai ji suvokia savo ir aplinkos „egzistenciją“. Ši integracija yra informacijos, kuri atkeliauja iš fizinės ir gnostinės branos, aktualizacija, turinti kokybinių suvokinių formą, kurie vadinami bendru terminu „realinas“. Realinas tai tam tikras kondensatas, tam tikra „skysta fazė“, kuri suvokimo kapsulėje, šviesos arkoje simuliuoja arba imituoja pirmines tikroves. Realinas yra išorinis ir vidinis, pirmas ateinantis iš fizinės branos, o antras iš gnostinės. Realinas yra objektyvumo pertvara, kuri skiria vieną būtybę nuo kitos ir lemia tarp jų sąveiką. Visos būtybės egzistuoja pirmine forma fizinėje ir gnostinėje branoje, bet jų sąveika įtarpinama išorinio ir vidinio realino, kuris sudaro objektyvumo pertvarą.

Yra ir aukštesnė struktūra, kuri formuoja tam tikrą kolektyvinį *logos*, kuris yra kažkas panašaus į „laiko dvasią“. *Logoso* formos, viešpataujančios tam tikroje civilizacijoje ir laikmetyje organizuotu būdu, per organizaciją įdedamos yra objektyvų ir subjektyvų realiną, kuris sukuria tarp žmonių ekranus, per kuriuos jie žiūri į vienas kitą ir į supantį pasaulį. Tai labai svarbi organizuoto valdymo forma. Individas gali bandyti išsiveržti iš kolektyvinio *logos* ir siekti susikurti savo, individualų *logos*. Bet tai vis tiek tebus individuali iliuzija, kuri asmeniškai artimesnė, bet tiesos požiūriu nėra niek ne pranašesnė, nes tame nėra jokios „tiesos“. Tiesa šiuo atveju apibrėžiama pagal atitikimą arba neatitikimą vyraujančiam *logosui*.

Taigi realinas iš dalies yra žmogaus valdymo instrumentas, kiek jį galima kontroliuoti iš išorės. Tai žino visos organizacijos ir užsiima tokio pobūdžio suvokimo integracijos valdymu. Taip tarp žmonių įstatomos objektyvumo pertvaros, kurios patalpina sielas į tam tikrą kalėjimą, iš kurio išsiveržti labai sunku. Šiuo principu pats individas per realiną suvokia kolektyvinį *logos*, kuris turi savo projekciją į individualią sąmonę. Tiek *logos* turi savo požiūrį į individą ir valdo jo gyvenimą per savo anoniminius, organizacinius, kolektyvinius mechanizmus. Žiūrint iš istorijos perspektyvos, *logosų* raida sudaro eonus, kurie yra tam tikrą laiką trukusių kolektyvinių *logosų* seka.

Realiną galima teigti, siekiant susitapatinti su vyraujančiu *logosu*, galima pradėti naują individualų *logosą* arba galima realiną neigti, laikant jį blogio ir kančių priežastimi, siekiant sieloje dezintegruotų, amorfinių būsenų, kurios nesusijusios su aktyviu sąmoningumu. To pavyzdžiui, siekiama budistinėse meditacijose, ir aukščiausia būseną yra Nirvana – kuri yra individualizuoto realino ir kolektyvinio *logoso* antipodas, yra „būseną“ anapus jų. Realinas išnyksta ir savaime, miego metu arba apsvaigus alkoholiu ar narkotikais.

Taip pat egzistuoja egzotiškos realino formos, tokios kaip sapno realinas, kai luksorinų lauke projektuojama sielos vidinė informacija ir haliucinacinė sąmonė, kuri yra realinas sukuriamas pavartojus haliucinogenų. Tokie realinai neįprasti, keisti, egzotiški ir jie laikomi ne norma, bet nukrypimu nuo normos. Bet kokiu at-

veju – tai antraeilis realino sujungimo būdas, kuris neleidžia normaliai orientuotis pagrindinėje realybėje, fizinėje ir gnostinėje branoje, o į naujas realybes persikelti visam laikui, bent kol žmogus gyvas – neįmanoma.

Vietoj realino ir *logo* limfos jame neigimo, galima bandyti realią įvaldyti ir transcenduoti, tiesiogiai pasiekiant tas tikroves, kurias jis skirtas reprezentuoti. Perkelti į jas savo suvokimo neįmanoma, nes žmogus suvokia per realią, bet galima formuoti objektyvaus laksato schemas, kurios būtų bandymas rekonstruoti tas pirmines tikroves, iš kurių atsiranda šviesos arka. Tai daroma realino ekranuose surandant pagrindinius tikrovės dėmenis, kuriuos tada pakišus po ekranu kaip jo pagrindą, galima bandyti paaiškinti veikimo principus. Tam reikia labai gerai į tuos dėmenis įsižiūrėti ir pamėginti pagauti esmę to, į ką jie nurodo.

Iš viso to, manau, svarbiausia pamoka yra ta, kad reikia stengtis atsiriboti nuo susitapatinimo ir susiliejiimo su tiesioginėmis realino formomis. Turi atsirasti distancija, didesnis atstumas, kad būtų įmanoma išvelgti bendras formas, stambų planą. Tada pagauti pagrindinių jo bruožų esmę ir pamėginti transcenduoti juos į išorinį objektyvų laksatą, kuris yra realino pagrindas. Kitais žodžiais tariant tai yra filosofinis požiūris. Mokslas yra kiekybinis požiūris, kuris leidžia konstruoti technologijas, bet tam pirmiausiai reikia iššifruoti objektyvaus laksato struktūras ir sukurti metodus, kurie leistų jas materializuoti. Tai priklauso nuo gebėjimo surasti dėmenis, paversti juos parametrais, matematizuoti ir įrodyti praktiškai, eksperimentais.

Taigi matome, kad realinas, pagrindinė sąveikos su aplinka forma, yra aplinkos resursas, kurį dovanoja mums luksorinų laukas. Organizmo gebėjimas prie šio lauko prisijungti yra gyvybės užgimimo pagrindinis įvykis. Siela ir kūnas taip pat ateina iš aplinkos, ir tai resursas, paimamas iš fizinės ir gnostinės branos. Belieka klausimas, ar yra kažkas, ką būtų galima laikyti grynu žmogumi, ne paimtu iš aplinkos, bet tam tikru jo suvereni branduoliu, tam tikru informaciniu šablonu, kuris sutraukia į save aplinkos resursus ir sukuria sąmoningą, prisitaikyti prie aplinkos gebančią, gyvybės formą.

Kitas žmogus pasirodo suvokimo viduje tik kaip kokybinė realino forma, su visa paslėpta gelme. Save žmogus suvokia per

vidinį ir išorinį realią. Nei pats sau, nei kitas gryna forma neduotas. Save visą galima suvokti tik per galios veikti pajautimą.

2016-12-17, Kaišiadorys

Pasitinkant pergalės metus

Užbaigdamas 2016 metus, prezentacijoje apibendrinau savo žmogaus sampratą, ypač akcentuodamas tuos aspektus, kurie susiję su sąmonės teorija ir jos psichotroniniu užgrobimu. Taip po truputį artėjama prie galutinio klausimo sprendimo, kurį suformuluoti galima paprastai: kaip įrodyti sąmonės valdymą ir kaip nuo jo apsiginti. Šį klausimą sprendžiu jau labai ilgai ir kiekvienais metais pavykdavo atrasti ką nors naujo. 2016 metai, kaip rodo pateikta prezentacija – buvo pakankamai produktyvūs. Paskutinis proveržis yra schema, kurioje pateikiamas „visas žmogaus spektras“, neapsiribojant, kaip įprasta, tik fizine žmogaus sandara. Man, bent pricipo pavidalu, pavyko įtraukti sielos ir suvokimo struktūrą ir paruošti šį modelį pavertimui tiksliuoju sąmonės mokslu. Man asmeniškai sudėtingiausia dalis yra eksperimentas, nes neturiu galimybių daryti praktinių tyrimų. Tačiau atrastas metodas, kurį vadinu „kontinuumų metodu“, leidžia daug darbo atlikti teoriškai. Tai tik rodo, kad vienas viso darbo užbaigti vis tiek negalėsiu ir prie šio klausimo turės prisidėti kiti žmonės.

Mano schemas gal nėra įspūdingos. Joms labiau tiktų pavadinimas „įspūdingai paprastos“. Paprastos todėl, kad pateikia tik maksimaliai apibendrintą lygį. Tai yra dvi piramidės, kurios padalintos į tris aukštus ir kiekvienas aukštas atitinka kokią nors labai svarbią žmogaus dalį. Pirmas aukštas yra fizinė brana, kuri daugmaž atitinka fizinį kūną, koks jis yra anapus suvokimo, pačioje tikrovėje. Antras aukštas yra gnostinė brana, kuri atitinka sielos lygmenį, kuri mano vėl sugrąžinta į tikslųjų mokslų dėmesio lauką. Taip pat ir siela yra anapusinė, kokia yra pačioje realybėje, apimant visas jos galimybes. Piramidės viršūnė yra suvokimas, kuriame atsiveria visas sąmonėje esantis paveikslukas, rodantis

žmogui jį supantį fizinį ir gnostinį pasaulį iki artimiausio horizonto. Tiesiogiai sąveikauti gali tik du apatiniai aukštai, o suvokimo aukštai, vadinami šviesos arkomis, tiesiogiai nesąveikauja.

Pirmame aukšte vyksta juslinė sąveika, per jutimo organus ir rodo fizinio pasaulio formas. Antrame aukšte vyksta, arba gali potencialiai vykti, telepatinė sąveika, kur sąveikauja tiesiogiai siela su siela. Tačiau visos šios sąveikos atvaizduojamos suvokimo šviesos arkoje, kuri pagal mano teoriją yra luksorinų lauke ir mes matome juslines, kokybines formas. Paveikslukas yra surenkamas dinamiškai, iš tos informacijos, kuri paduodama į sielos ekranus ir čia apdorojama. Pasaulis gali atrodyti statiškas, bet jis pagaminamas dinamiškai iš nenutrūkstamo informacijos srauto, jeigu srautas nutrūksta – paveikslukas dingsta. Tą kokybinę formą, kuri yra juslinis pasaulis ir minties suvokimas, vadina realinu. Iš pradžių šis naujas terminas gali atrodyti keistas, neįprastas, bet reikia neužmiršti, kad aš pagal specialybę esu lingvistas ir su žodžiais, net labai neįprastais, dirbti esu įpratęs.

Nors kitiems, kurie prie svetimų kalbų ir filologinės mechanikos neįpratę, tai gali atrodyti keista. Tad jeigu kam nors užkliūva mano naujadarai, turi prisiminti, kad aš esu užsienio kalbų specialistas.

Realinas yra ta forma, kuria suvokime pasirodo gnostinės ir fizinės branos objektai. Deja, gnostinės branos tiesioginės aplinkos nematome, nes siela veikia uždaru principu, kadangi neturėdama receptorių, negali atverti supančio sielų pasaulio. Kitaip yra su fiziniu pasauliu, kuris pagal mano sistemą vadinamas išoriniu realinu. Viską, ką žmogaus kūnas su savo receptijos sistema aplink save surenka, pereina į šią vietą. Tai reiškia, kad pats objektas lieka anapusiniame pasaulyje, kaip pasakytų I. Kantas, yra „daiktas savaime“, tačiau suvokimas dinamiškai surenka to daikto reprezentaciją, kuri yra kokybinė jo forma sąmonėje. Tai reiškia, kad sąmonė turi reikalą tik su fenomenais, o patys daiktai yra „transcenderiai“. Bet šis terminas naudojamas tik tokiems atvejams, kai objektas egzistuoja tik pirminėje tikrovėje, gebėdamas užblokuoti savo pavertimą išoriniu realinu. Tai yra objektas egzistuoja, bet yra nematomas. Jeigu paimtume gnostinę braną, tai transcenderiai

suvokimui yra visi joje egzistuojantys objektai, nes čia neformuojamas atviro pasaulio modelis. Gnostinė brana tik aptarnauja juslinį pasaulį, kadangi yra į jį intencionaliai įkreipta.

Dabar paaiškinsiu, kodėl aš visa tai kartuju, kas apibendrinta mano prezentacijoje. Svarbiausias man klausimas – kaip padaryti, kad psichotroninė technika taptų išoriniu faktu, ne tik suvokiama subjektyviai, vidiniame realine kaip poveikiai psichikai. Akivaizdu, kad pati techninė dalis turi būti fiziniėje branoje ir, vadinasi, ją galima pervesti į išorinį realią, užfiksuoti suvokime, išanalizuoti sandarą ir t. t. Jeigu yra jusliškai nematoma dalis, tai ji vis tiek turi būti matuojama prietaisais. Taip pat, kol kas nėra technologinių galimybių, kurios leistų padaryti pačią konstrukciją iš nematomos substancijos, dažniausiai nematoma būna tik spindulinė poveikio dalis. Kokie iškyla samprotavimai šiame kontekste. Žmogus aprėpia tik tam tikro horizonto ribose, vadinasi jeigu prietaisai yra už horizonto, jie nematomi. Vienas būdas iškelti už horizonto yra labai sumažinti, iki nano dydžio. Tai labai patogu kalbant apie implantus, kurie gali būti įleisti į smegenis ir kad ten juos surastum, reikia galingų didinimo prietaisų arba radiacijos matavimo. Jeigu prietaisai yra šiapus horizonto, tai kad žmogus nesuprastu jų paskirties, gali būti naudojama maskuotė, vienas iš variantų – dvigubos paskirties įrenginiai. Jeigu prietaisas nedidelio dydžio, tai gali būti užmaskuotas kaip mobilus telefonas, mp3 grotuvas ir pan. Taigi, net gerai išnaršius internetą, pačių prietaisų nuotraukų rasti neįmanoma, vadinasi jie labai gerai įslaptinti, naudojami tik gerai kontroliuojamų grupių arba yra iškelti už horizonto ir turi dvigubą paskirtį, pavyzdžiui, orbitiniai palydovai, kurių nuotraukų yra daug, tik mes nežinome visų jų galimybių ir funkcijų. Tai reikėtų, kad pati technika iš tikro daugeliu atvejų užfiksuota, bet mes nežinome kam ji iš tikro naudojama.

Gali būti, kad yra ir „fantastinių“ galimybių, kurios leidžia objektus konstruoti nematomoje gnostinėje branoje, kuri niekaip neištraukiama nei į išorinį, nei į vidinį realią, nes yra uždara sistema. Tada poveikis subjektyviai jaučiamas, bet žmogus niekaip negali rasti to poveikio šaltinio. Tada paskelbiama, kad jam vaideinasi. Tačiau žinant transcenderio struktūrą, kuri aprašo realius nematomus objektus, šita „teorija“ akivaizdžiai klaidinga. Tiesiogiai gnostinėje branoje vargu ar su fiziniu kūnu įmanoma ką nors

konstruoti, ir greičiausiai naudojamos hibridinės fizinės-gnostinės technologijos, kuomet turimas fizinis prietaisas, kuris geba perduoti signalą į gnostinę braną ir daryti tiesioginį poveikių sielos ekranų dinamikai. Tada tas poveikis leidžiasi žemyn į fizinį kūną, kuris yra užgrobiamas ir kyla aukštyn į suvokimą, kur žmogus patiria subjektyvius užgrobimo įspūdžius. Prietaisas yra už suvokimo horizonto fiziškai, todėl žmogus nemato šaltinio ir šitaip užpultam iš pradžių būna labai sunku susiorientuoti. Reikia nepadarinti labai didelės klaidos – eiti pas psichiatrus ir pradėti šiuos savo įspūdžius pasakoti, nes psichiatrija yra MK brigadų, kurios naudoja tokias technologijas, priedanga. Kreipusis pagalbos, jos ne tik nesulauki, bet sistema žmogų nusmukdo dar žemiau ir uždaro į psichologinius spąstus, iš kurių paskui išsivaduoti būna labai sunku. Reikia pradėti mąstyti ir protingai veikti, sistemingai griauinant MK brigadų juodąją operaciją. Tokių operacijų pagrindinis formatas būna psichologinis smegenų krušimas, tai reiškia, ji pastatyta ant blefo. Tačiau kai blefas žlunga ir žmogui neįmanoma padaryti jokio poveikio ir įspūdžio, operacija atsiduria labai sunkioje padėtyje. Tai, aišku, gali priversti imtis drastiškų priemonių, bet jie taip pat gali būti priversti atsitraukti. Tam pasiekti reikia daug laiko, kartais dešimtmečio, bet tai vienintelis būdas išgelbėti savo gyvybę ir laisvę. Kovą pralaimėjusių žmonių laukia vergų likimas, bet jis ištinka tik tuomet, kai žmogus nuleidžia rankas ir pasiduoda. Reikia suprasti vieną dalyką, kad pasidavimu neįmanoma išspręsti jokių problemų, nes tada jų tik padaugėja, kadangi psichotroniniai vergai yra mirtininkai, kurie naudojami tik nešvariose mafijos operacijose. Gyvenimo nebūna jokio – todėl verta kovoti iki galo, naudojant bet kokias prieinamas priemones prieš nusikaltėlius. Kai teisė paminta „cackintis“ ne laikas.

Numatau, kad 2017 metai bus sunkūs, bet tuo pačiu tai bus proveržio metai, kuriais bus atskleista visa mafijinė, valstybės organizacijoje veikianti struktūra, kurią šiais metais įvardijau kaip MK brigadas. Persekiojamiems, terorizuojamiems, psichatronikos paveiktiems žmonėms linkiu stiprybės, išvermės ir sėkmės kovojant prieš padugnių mafiją. Taip pat linkiu atsisakyti iliuzijų ir atsakymų ieškoti savyje ir likimo brolių bei seserų bendroje pastangoje. Niekas neateis ir neišgelbės, tai gali padaryti tik pats žmogus

savo atkakliomis pastangomis. Padarykime, kad 2017 metai būtų mūsų pergalės metai.

2016-12-27, Kaišiadorys

Kaip kovoti prieš telepatiją

Paskutiniame savo apibendrinime pateikiau viso žmogaus spektro teoriją, pagal kurią žmogų sudaro savotiška piramidė, turinti tris aukštus. Pirmas aukštas yra fizinė brana, kuri yra pirminė tikrovė, kurioje atsiranda tikrasis žmogaus kūnas. Antras aukštas yra gnostinė brana, kuri yra pirminė tikrovė, sukurianti sielos substratą. Ir paskutinis aukštas yra suvokimo realinas, pagal mano teoriją atsirandantis luksorinų kvantiniame lauke. Šitas aukštų arba sluoksnių vaizdinys yra sąlygiškas, nes iš tikrųjų visi aukštai yra vienoje erdvėje ir persmelkia vienas kitą. Sluoksniai tai tik ta prasme, kad skirtingi aukštai mažiau tarpusavyje sąveikauja, tik per tam tikras sąsajas ir portalus.

Pagal šia teoriją, žmogaus suvokimas gyvena trečiame aukšte ir vadinamas realinu, kuriame įšamoninama tai, kas pirminėje tikrovėje yra žmogaus fizinis kūnas ir gnostinė siela. Pačių tikrovių sąmonė tiesiogiai nemato, jos atsiveria tik per realinu pavadintą tarpininką.

Tai reiškia, kad realine matoma tik tam tikra dalis išorinės realybės, kuri yra svarbiausia išgyvenimui, tačiau pilnas spektras lieka už suvokimo ribų ir priklauso transcenderių pasauliui.

Šis modelis leidžia išskirti tokias įmanomas egzistencijos formas, kurios apima visą ezoterinių mokslų struktūrą. Pirmiausiai yra suvokiantis žmogus, percepcijos subjektas, kuris savo realine gali susidurti su tokiomis „būsenomis“. I kategorija yra nejudrūs, neaktyvūs fiziniai objektai. Jie skirstomi į gyvus ir negyvus. Negyvi yra materialūs daiktai, gyvi yra augalai – jie gyvi todėl, kad gali egzistuoti tik tam tikroje aplinkoje ir žūsta, jeigu pažeidžiami. Tačiau jie neaktyvūs, nejudrūs. Galima spėti, kad net jeigu gyvi augalai priklauso pirmai kategorijai, jie turi rudimentinį gnostinį sluoksnį, kuris yra jų gyvumo pagrindas.

2 kategorija yra gyvūnai, kurie elgiasi primityviai, instinktyviai arba rodo labai žemą intelekto lygį. Jie yra mišri egzistencija, bet jų gnostinė brana nepilnai išsivysčiusi ir neturi tokių galimybių, kokias turi žmogus. Iš principo galimas ir priešingas atvejis, kai gnostinė brana daug geriau išsivysčiusi negu žmogaus, bet tokių tirti neteko, todėl nieko negaliu pasakyti. Pirmam aukštui priklauso dar viena kategorija, kurią pavadinau x kategorija. Tai fiziniai transcenderiai, kurie net būdami žmogaus fizinio aktyvumo zonoje, sugeba apgauti suvokimo receptorius ir likti fiziniu pavidalu nematomi arba matomi ne tokie, kokie yra. Bandoma kurti tokias nematomumo technologijas, bet aš kalbu pirmiausiai apie natūralų sugebėjimą. Bet „stealth“ technologija irgi egzistuoja ir aktyviai vystoma. Turimi lėktuvai nematomi radarų, kuriami nematomumo apsiaustai (invisibility cloaks) ir t. t. Yra ir šiaip nesąmoningos jėgos fizinėje branoje, kurių žmogaus jauslės neužgriebia. Tai – transcenderiai.

3 kategorija yra gnostiniai daiktai. Kadangi gnostinė brana žmogui nematoma ir jis šviesos arkoje gali matyti tik savo mąstymą, tai visi gnostiniai negyvi ir augaliniai daiktai yra natūralūs transcenderiai. Transcenderis yra ir žmogaus siela – savo matome tik nedidelį fragmentą, kito žmogaus matome tik fizinį kūną. 4 kategorijai priklauso gnostinės struktūros, kurios sujungtos su luksozinų lauku ir turi suvokimo sugebėjimą. Tai gyvybės formos, kurios gali būti labai įvairaus išsivystymo lygio, tiek žemesnio už žmogaus, tiek gerokai aukštesnio. Jų pagrindinis bruožas yra tas, kad jos mato gnostinę braną ir atitinkamai, gali suvokti žmogaus sielą tiesioginiu regėjimu, sužinoti jos visą turinį.

Šis pasaulis visas, aišku, yra už uždangos, bet yra labai didelės pastangos jį įvaldyti. Didžiausios svajonės – fizinio transcenderio technologijos, kurios sugeba apgauti akis ir telepatijos technologijos, kurios sugauna, sunaikina gnostinį sielos transcenderį, į fizinę braną ištraukia sąmonės turinį, atmintį, vaizduotę, mintis ir t.t.

Tokios yra egzistencijos formos, nuo įprastinių iki ezoterinių, nematomų. Ezoteriką, aišku, pirmiausiai domina tai, kas nematoma, nepasiekiamo, paslaptinga. Tarkime yra toks telekinezės reiškinys. Jis gali būti sukeltas savaiminės, realine neatvaizduojamos jėgos, o už objektų telekinetinio judinimo gali stovėti fizinis

arba gnostinis transcenderis, kai fizinis daiktas juda, bet žmogaus realinas neatvaizduoja, kas stovi už to judėjimo. Paslaptiškiausias ir mažiausiai ištyrinėtos yra 4 kategorijos gnostinių transcenderių struktūros. Tai visai natūralu, jos yra anapus sąveikos, o neturint sąveikos tyrinėti labai sunku. Pačios šios būtybės, suprantama, dėl strateginių motyvų savo paslapčių išdavinėti nenori.

Žmogui susidūrus su tokiomis anapusinėmis jėgomis aktualesiausias yra klausimas, kaip elgtis telepatinio ketinimo išaiškinimo atveju. Kėtinimų viešumas žmogų labai susilpnina, nes visi priešai ir konkurentai gali iš anksto pasiruošti visiems ėjimams, užkirsti kelią visoms priemonėms ir sugriauti planus. Tokia technika – minčių transcenderio ištraukimas į suvokimą – labai galinga ir pasipriešinti jai įmanoma tik turint maskavimo galimybes arba tokią pat techniką, su kuria irgi gali kontroliuoti savo konkurentus. Tam kartais užtenka analitinės empatijos, bet jeigu reikia faktų, turi naudotis tiesiogine telepatija.

Kad būtų įmanoma tokia telepatija, turi turėti atvirą gnostinės branos sistemą. Ji leidžia kito žmogaus ketinimą suvokti savo realine kaip tiesioginį faktą. Tada gali perduoti signalą savo fiziniam kūnui ir atlikti kokius nors veiksmus, kuriais tam žmogui parodai, kad jo ketinimas žinomas. Tai galima daryti atvirai arba tik užuominomis. Galima tai iš viso nuslėpti, bet užkertant kelią visiems priešiškiems veiksams. Galima paruošti spąstus, įvairias sinchronizacijas arba šiaip stebėti ir kontroliuoti.

Tada, kaip matome paaiškėjime, žmogus pagal elgesį pradedą suvokti, kad yra stebimas, kad žinomos jo mintys ir planai, kad kažkas užbėga už akių, visada kažkur laukia ar demonstruoja tavo gyvenime įvairias sinchronizacijas. Tai ypač mėgsta daryti valstybės organizacijos, kurios apie žmones turi labai daug informacijos ir ja naudojasi savo operacijose.

Iš kitos pusės, telepatas savo informaciją tikrina ir padaręs savo užuominas visada stebi reakcijas, žiūri kaip žmogus reaguoja veiksmais ir mintimis į faktą, kad jo mintys viešos. Todėl geriausia nedemonstruoti jokių reakcijų, bet paprasčiausiai stebėti, ką prieš tave veikiantis žmogus daro. Nes visi gyvena fiziniėje branoje ir joje susekami, tad fizinės branos juslinė telepatija duota visiems. Todėl atsakymą galima duoti per fizinę braną organizuojant savo

kontrolę. Nors mintys yra tamsios, jos be kūno niekur nepabėga, net jeigu nežinomos. Jas galima iššifruoti per fizinę elgseną.

Iš kitos pusės, galima sužaisti žaidimą ir su savo ketinimais, mažinant jų skaičių, darant juos neapibrėžtus, staigiai keičiant paskutiniu momentu arba naudojant apgaulingus ketinimus, kuriais išprovokuojama ruoštis prevencinei operacijai, o paskui, pakeitus ketinimą – ta operacija sužlugdoma. Šiais laikais viskas kainuoja, operacijos ir laikas brangus, tad už neleistiną įsibrovimą galima priversti brangiai sumokėti. Reikia neužmiršti, kad pats ketinimas, kuris nerealizuotas jokiais veiksmais – nėra baudžiamoji veika, tad čia žaisti galima kiek nori. Už mintis suimtas dar nebuvo niekas. Taip pat įsibrovimo į mintis neviešina, nes nori laikyti paslapyje tokias technologijas, be to tai pažeidžia įstatymus ir kol įstatymai nepakeisti – tokios psichotroninės operacijos yra už įstatymų ribų.

Tokiais metodais dažnai veikia žvalgybos, kurių tikslas – žinoti, o kokiais metodais informacija gaunama, nesiskaito. Bet jeigu prieš tave veikia priešiška, yra daugybė būdų, kuriais galima jiems maksimaliai apsunkinti gyvenimą. Pirmiausiai reikia suvokti, kad žvalgyba veikia kaip užhorizontiniai transcenderiai ir ši taktika iš pradžių labai dezorientuoja, bet ją išaiškinus, ji nekelia tokio įspūdžio kaip iš pradžių.

2017-01-12, Kaišiadorys

Dirbtinės sąmonės klausimas

Pagal mano vertinimus žmogaus sąmonės paslaptis bus įminta iki 2050 metų, o tai leis sukurti dirbtinę sąmonę turinčias gyvybės formas. Šiuo metu pakankamas realybės gylis nėra pasiektas, bet teoriniai pagrindai tam seniai yra. Žinoma, laukia sunkūs technologiniai sprendimai, su kuriais susidoroti bus galima naudojant ne tik žmogaus intelektą, bet ir dirbtinį intelektą (DI), pagrįstą kompiuterio algoritmais ir kitais resursais, ypač įvaldžius kvantinio kompiuterio technologijas. Kad tai nėra neįmanomas klausimas rodo ir pats žmogaus „principo“ teorinis supratimas.

Kaip pavyzdį imkime DI modelį, kuris kopijuoja žmogaus sandarą, tačiau be suvokimo sugebėjimo, kuriam reikalinga speciali materijos forma, kuri kol kas už dabartinės fizikos ribų. Pradėkime nuo to, kad jam reikalingi du pagrindiniai ekranai: vienas ekranas rodytų pilną vaizdą ir būtų pasaulis, o antras ekranas tik išskirtų pagrindinio ekrano fragmentą ir į jį iš atminties bloko projektuotų surinktą informaciją. Tai reiškia, kad prie dviejų ekranų reikėtų pridėti jungtį, kurią pavadinsime dėmesio algoritmu. Šitas algoritmas skaidytų pasaulio ekrano vaizdą į įvairius logiškus fragmentus ir projektuotų juos į mąstymo ekraną.

Tarkime pagrindiniame ekrane matomas peizažas, kuriame yra kelias, namas ir medis. Dėmesio algoritmas iš šio peizažo išrinktų medį ir projektuotų jį į antrą, mąstymo ekraną. Tai reikštų, kad pirmiausiai į jį sukonzentruotas dėmesys ir antrą, kad į dėmesio objektą projektuojama informacija iš atminties, kuri yra trečias blokas. Atminties ir dėmesio ekranas leistų objektą įvairiai skaidyti į dalis ir tas dalis jungti, papildant informacija iš atminties. Atminties blokas reiškia, kad reikalingas dar vienas algoritmas, kurį pavadinsime mokymosi, prilygstančio atminties kaupimui, algoritmu. Procesas būtų toks: suformuojamas vaizdas, dėmesys išrenka atskirą objektą, atlieka su juo manipuliacijas, jas įrašo į atmintį ir tada gali iš jos projektuoti tai, kas ten sukaupta. Toks išskirtas vaizdas ar schema, sujungta su atmintimi, būtų mintis, minties forma.

Vaizdinio mąstymo procesas galėtų būti valdomas trečio algoritmo, kuriam reikalingos skaidymo, jungimo ir siejimo su atmintimi funkcijos. Šitai nuolat vaizdiškai mąstant pirmo ekrano objektus, atmintyje būtų surinkta pilna pirmo ekrano struktūra, kuri būtų pasaulio struktūrinė kopija, esanti prote. Mintis būtų tik informacijos ištraukimas iš šios kopijos ir sujungimas su dėmesio objektu.

Visas sunkumas, aišku, yra ne vaizdo parodymas ar ekrano dalinimas. Šis procesas turėtų būti valdomas binariniu kodu, o tai sunkiausias dalykas. Binarinio kodo problema ta, kad su juo sunku išskirti ribas tarp objektų ir atskirus fragmentus suvokti kaip hierarchines visumas. Tačiau vaizdinis programavimas toli pažengęs.

Tai rodo vaizdo redagavimo programos, kurias galima automatizuoti, ir tikiu, kad tai seniai yra padaryta. Ypač reikalinga

patirtis kuriant vaizdo žaidimus, kur labai svarbios įvairios manipuliacijos vaizdu.

Tačiau konstruojant DI, kuris geba pamėgdžioti žmogaus mąstymą, reikėtų pasistūmėti dar toliau.

Tačiau čia dar nepilna sistema. Nes jai trūksta judėti gebančio proto. Judėjimui reikalingas kūno motorinis ekranas, kurį būtų galima apmokyti visų įmanomų DI kūno judesių, judėjimo schemų. Tos judėjimo schemas turėtų būti įrašytos į motorinę atmintį. Tada reikėtų išmokyti DI sujungti visus tris ekranus, juos koordinuoti. Vaizdinis mąstymas sukurtų judėjimo tikslą, judėjimo planą, tada motorinė atmintis ir protas paruoštų visas judesio schemas ir sujungtų tas schemas su pasaulio ekrano formomis. Taip dirbtinis intelektas būtų apmokytas save suvokti ne tik kaip mąstymą, bet ir kaip judėti gebantį kūną, įstatyti tą kūną į pasaulį ir planuoti jame veiklą.

Tai jau sudėtingesnis klausimas, nes reikėtų aukštesnių gyvybės prisitaikymo prie pasaulio principų ir asmenybės struktūros, kuri turi tikslus, planuoja ir organizuoja veiklą jiems pasiekti ir t. t. Tam pirmiausiai turėtų būti sukurta fundamentalių poreikių hierarchija, tie poreikiai susieti su būsenomis, kad būtų akstinas juos tenkinti ir pan.

Vienu žodžiu, DI turėtų įgauti bent minimalius žmogaus psichologijos bruožus. Tada jis priartėtų prie žmogaus ir būtų padarytos užuomazgos sujungimui su dirbtine sąmone.

Tokia trijų ekranų dirbtinio intelekto sistema būtų atvira ir visas procesas matytųsi į išorę. Žmogus galėtų procesą stebėti ir kontroliuoti. Bet įmanoma ir uždara autonominė dirbtinio intelekto sistema. Tam reikėtų vaizdus rodančius ekranus atsukti vienas į kitą, juos sujungti ir sukurti analoginio koordinavimo sistemą, remiantis kokybių formomis. Tai nėra pilna sistema, nes du ekranus rodyti vienas į kitą nėra prasmės, kadangi be sąmonės, ekranas pats matyti arba suvokti negali. Čia reikalingi fundamentalūs fizikos proveržiai, apie kuriuos užsiminiau pradžioje.

Įsivaizduokime, kad visi trys ekranai įstatyti į sandarią talpą ir sujungti taip, kaip aprašiau prieš tai. Tarp ekranų esanti erdvė būtų užpildyta specialia hologramine medžiaga, kuri veikiama fotonų srautų einančių iš ekranų, galėtų viduje formuoti vaizdo hologramas. Bet ir to neužtenka. Reikia, kad holograma

pati būtų suvokianti, vadinasi jos viduje, minėtoje kameroje, reikėtų dar vienos substancijos sluoksnio, kuris būtų atsakingas už vaizdo būties suvokimą, kuris čia suformuotų pilną, sau pakankamą išorinio pasaulio reprezentaciją. Deja, iš šių aprašytų trijų sluoksnių kameros turime tik pirmą sluoksnį, tai yra fizinę medžiagą, kuri tiekia aplinkos informaciją. Holograminės medžiagos ir suvokimo medžiagos nėra net pažangiausiose laboratorijose. Todėl šio klausimo sprendimą savo prognozėje ir nukėliau į 2050 metus.

O kalbant apie paprastą, algoritmais pagrįstą DI, kuris rodo ne sau, bet į išorę, tai be trijų ekranų – atminties bloko, dėmesio, mokymosi, mąstymo ir judėjimo algoritmo – reikėtų procesoriaus bloko ir visų su įprastiniu kompiuteriu susijusių dalių. Šita sistema leistų modeliuoti žmogaus mąstymą ir kurti tokio mąstymo technologines imitacijas. Tai būtų dirbtinis intelektas be savimonės. Norint pridėti jam savimonę, reikia išspręsti suvokimo ir hologramos medžiagos klausimą. Šita medžiaga turi būti tikrovės vidinis sluoksnis, iki kurio šiuolaikinis mokslas dar nėra prisikasęs. Bet natūralios biologinės sąmoningos gyvybės formos rodo, kad šis sluoksnis egzistuoja ir įmanomas DI su natūralia ir dirbtine savi-mone.

Tai ir trokštamas tikslas, ir tai, aišku, bus susiję su daugybe problemų. Viena problema – tokios savimonės statusas ir teisės. Taip pat tokie klausimai, kaip gyvenimas ir mirtis, ir kt. Dirbtinė savimonė būtų daug ilgaamžiškesnė negu natūrali, nes gyvybė turi natūralų genetinį gyvenimo trukmės apribojimą. Tačiau technologinės medžiagos tokio apribojimo neturi. Kadangi šios sistemos būtų dirbtinės, tai būtų galima laisvai programuoti jos savybes ir jos būtų pranašesnės už natūralias, nes jos neprogramuojamos, o apmokymas sudėtingas, ilgas ir daug kainuojantis procesas, turintis daugybę apribojimų. O tai iškeltų daug teisinių ir politinių klausimų, į kuriuos atsakyti būtų labai sunku. Jeigu šios technologijos atsirastų valdant netinkamam režimui, padariniai gali būti katastrofiški.

Šioje santraukoje bandžiau pateikti žmogaus sandaros pagrindinę struktūrą, ir kaip ją būtų galima imituoti dirbtinio intelekto sistemose, turinčiose savimonę ir neturinčiose, uždaroje ir atvirose. Dirbtinio intelekto istorija prasidės kaip atvira sistema, o kol

atsiras uždaros, savimonę turinčios ir sau rodančios dirbtinės sąmonės technologijos, teks palaukti iki kokių 2050 metų. Tačiau principinių apribojimų šiame klausime nėra jokių.

Kaip buvo aptarta, žmogus yra trijų ekranų, rodančių į vidų, sau sistema, turinti pagalbinius blokus ir dalių sujungimo bei koordinavimo algoritmus. Tai reiškia, kad šitaip mąstyti galima ne tik apie DI, bet ir modeliuoti tikrus žmones, nes jie iš esmės yra minėta trijų ekranų ir vaizdavimo su suvokimu sluoksnių sistema, kuri gali apibendrinti iš aplinkos gautą informaciją, parodyti ją sau pačiam. Kas tai yra principo lygyje aprašiau kituose įrašuose. Tas „sau pačiam“ yra kokybinio suvokimo savybę turintis kvantinis laukas, kurį pavadinau realinu, ir kurį laikau sudarytu iš kvantų, vadinamų luksoriniais. Žmogus yra sluoksnis ekranų kameroje, vadinamoje šviesos arka. Pasaulio ekranas rodo į išorę ir yra atvira sistema, o mąstymo ekranas yra uždara vidinė sistema, kurios informacijos srautas nesusietas su savarankiška realybe. Uždaras ekranas yra skirtas aptarnauti išorės ekraną. Tokia yra žmogaus paslaptis.

Pabaigai, kad pilnai paaiškintčiau pateiktą vaizdą, turiu pridėti kalbos modulį, kuris informaciją iš vidaus į išorę galėtų perversi kalbos formomis, t. y. dirbtinis intelektas būtų apmokytas bendrauti. Taip pat būtų reikalingas įvedimo kanalas, kur rankiniu būdu arba kalba būtų įmanoma įvesti informaciją, komandas. Tokia sistema būtų užbaigta sistema. Techninis išpildymas jau ne šio įrašo klausimas.

Pritaikant šią sistemą žmogui, būtų galima išskirti du jų hierarchinius tipus. Vienas tipas yra uždarų žmonių kasta, kurių vidus nežinomas ir jų veikla nekontroliuojama įvedimo kanalu, ir antras tipas yra „atidarytų“ žmonių tipas, kurių ekranai technologijomis paversti atvirais ir rodančiais ne tik sau, bet ir į išorę. Aki-vaizdu, kad uždari būtų daug pranašesni už atvirus ir jie turėtų valdžią. Būdami joje, pradėtų ginti savo teisę likti uždara, nes jų galvose būtų visos valdžios paslaptys; o kaip žinia, šūdiniausios paslaptys saugomos valdžios žmonių galvose. Jie norėtų tas paslaptis rodyti tik sau. Tokios uždarų grupuotės būtų susirinkusios uždaroje visuomenės zonoje ir gintų savo saugumą prievartinėmis priemonėmis. Įtakos zonoje esantys žmonės visi būtų paversti atvirais, atidarytais ekranais. Pavyzdžiui, kas nenorėtų pažiūrėti V.

Landsbergio paslaptis? Tokios technologijos jau yra, deja, jis priklausau neliečiamų kastai.

Tai rodo, kad teisinis klausimas – likti uždara sąmone – labai svarbus.

2017-01-22, Kaišiadorys

Hipostratinis ginklas

Pasiektas žinių lygis leidžia padaryti tam tikrus apibendrinimus, kurių tikslas įsisavinti gautą informaciją, paversti ją praktiškai pritaikomu žinojimu. Šį kartą dėmesį sutelksiu į karines technologijas, kurios kuriamos naudojant juodąją fiziką. Čia kalbama ne apie tai, kas rodoma fantastiniuose filmuose, bet apie tai, kas praktiškai realizuota. Naujausios galimybės yra slaptinamos, tad čia yra proga susipažinti su tuo, ką valdančiųjų klikos nori išsaugoti paslapyje. Proveržiai stulbinantys, bet tuo pačiu ir nedžiuginantys, nes akivaizdu, kad civilizacija vystoma ne ta kryptimi.

Čia noriu pristatyti naują koncepciją, apie kurią jau esu užsiminęs įrašė „Luksorinų bombos“. Tačiau čia apie ją pakalbėsiu iš platesnės perspektyvos. Yra sukurtos technologijos, kurios vadinamos hipostratinio ginklu, leidžiančiu daryti žmogui mirtiną poveikį nematomu būdu. „hipo“ reiškia „po“, „apačioje“, o „stratum“ – „sluoksnius“. Kad suprastumėte, kas turima galvoje, reikia žinoti, kad realybė skirstoma į stratas, kurios turi savo pasaulius ir per kurias galima perduoti poveikį. Yra tokios stratos:

- 1) pirma strata – matomas pasaulis,
- 2) antra hipostrata – pirminis gnostinis pasaulis,
- 3) trečia hipostrata – pirminis fizinis pasaulis.

Pirma strata yra aplinkui esanti, matoma ir suvokiama realybė ir tas laukas, kurioje ji atsiranda. Kitos stratos yra sluoksniai anapus jos, todėl vadinamos hipo-stratomis. Kiekviena strata turi savo ginklus. T. y. vieni veikia per du arba tris sluoksnius, o kiti pirmoje stratoje nematomi, todėl poveikis sunkiai identifikuojamas. Hipostratinis ginklas yra toks, kuris naudoja nematomą šaltinį, šaltinį kuris yra transcenderis, todėl jį susekti labai sunku. Dažnai tradicinėmis priemonėmis jis nesusekamas.

Pavyzdžiui, luksorinų bomba, apie kurią užsiminiau, yra pirmos stratos ir antros hipostratos ginklas, nes veikia per šiuos sluoksnius. Tokios bombos neturi jokio garso, jos įprastiniu būdu nesprogsta.

Paprasčiausiai detonatoriuje sukeliama perkrova, kuri pasiunčia į aplinką luksorinų impulsą, sąveikaujanti su sąmonės lauku ir ją išjungia. Sužalojimas gali būti laikinas, o gali būti ir nepataisomas, net letalinis, kai žmogų, paveiktą šiuo ginklu, iš-tinka koma ir jis tampa daržove visam gyvenimui.

Tokiu pačiu principu hipostratinis ginklas veikia ir trečioje stratoje, kur egzistuoja pirminis fizinis kūnas. Tam tikrą šios hipostratos ruožą spektre sąmonė suvokia, bet daug kas lieka už suvokimo ribų ir yra natūralūs fiziniai transcenderiai. Čia veikia nematomas elektromagnetinis ginklas, kuris taip pat yra hipostratinis, tačiau kadangi technologiškai aptinkamas, jį naudojančios grupuotės nėra transcenderiai. Toks yra palydovinis interferometras, kuriame sukryžiuojami keli elektromagnetiniai spinduliai ir tam tikroje zonoje kyla valdoma interferencija. Ta zona gali būti kelių metrų, kelių kilometrų ar net dešimčių ir šimtų kilometrų dydžio.

Šioje hipostratinėje zonoje paleidžiamas mirties dažnis ir bet koks anomalinėje vietoje atsidūręs žmogus miršta. Kadangi mirties priežastį nustatyti sunku, ir ypač nenorima ją asocijuoti su hipostratinio ginklu, daroma išvada, kad mirtis savaiminis sutrikimas, kai dažniausiai tai būna nužudymas, kuriam stogą daro visa valstybės organizacija. Tokį ginklą gali turėti ir naudoti tik didelės valstybės ar virš valstybių esančios struktūros, todėl tokios žmogžudystės niekada neišaiškinamos, panaudojant savaiminės mirties priedangos versiją.

Tokiomis priemonėmis galima žudyti fizinį kūną arba daryti poveikį smegenims, pritaikant vadinamąją hipostratinę telepatiją, kai tokiu nematomu būdu žmogus paprasčiausiai išvedamas iš proto, uždaromas į psichiatrinę ligoninę ir galiausiai nužudomas. Akivaizdžiai matosi, kad tai idealus susidorojimo įrankis, ir kadangi žmonės apie jį žino labai nedaug, tai tokį poveikį priskiria nepaaiškinamai mistikai. Bet tiesa paprastesnė – nėra jokios mistikos, tik naujausias, juodosios fizikos technologijos.

Kartais hipostratiniai ginklai apima kelis sluoksnius, kai pagrindinė dalis yra anapusiniame pasaulyje, bet yra pratekėjimas į išorinį realią, matomą išorinį pasaulį ir žmogus gali identifikuoti šalimais esančią anomaliją, NSO ir t. t. Tokios anomalijos yra hipostratiniai skraidantys aparatai, kurie pirmoje stratoje suvokiami kaip skraidančios plazminės sferos. Bet tiesa ta, kad šis aparatas skrenda hipostratoje, o mes matome tik proceso „degimo kameroje“ nuotėkį į matomą pasaulį ir mums atrodo, kad čia tik sferos. Iš tikro tai kariniai skraidantys hipostratiniai aparatai.

Kiekvienam žmogui, ar tam tikroje teritorijoje gyvenančiai bendruomenei, vietinė hipostrata pasidarė labai nepalanki ir pavojinga. Taip yra todėl, kad valstybių organizacijos prisikūrė hipostratinių ginklų ir per šią vietą paslaptį slopina žmonių aktyvumą. Tai vyksta ir nebūtinai sąmoningai, nes prikurta daug technologijų, kurių tikro poveikio organizmui skirtingose stratose nežinome, todėl turime kęsti įvairius negalavimus, pasireiškia įvairūs neigiami simptomai, kurių priežasties negalime identifikuoti. Valstybė šią paslaptį žino, tačiau rūpinasi tik savo interesais, o tai, kad kankinami žmonės – jiems vienodai rodo.

Tokių technologijų problema mums ta, kad jos slaptos ir jų nereguliuoja jokie įstatymai. Kai nėra reguliavimo, atsiranda labai palanki dirva piktnaudžiavimui, o teisinių priemonių apsiginti nėra, nes pirmiausiai reikia įrodyti slaptas karines technologijas. Bet, kita vertus, tokius karinę paslaptį sudarančius ginklus gina įstatymas ir disponuoti paslaptimi laikoma nusikaltimu. Todėl žmogus uždaromas į spąstus: viena vertus, reikalaujama išaiškinti visas nusikalstamas veikas, bet, kita vertus, tokių veikų įrodymui sudaromos neįveikiamos teisinės kliūtys. Privaloma įrodyti, bet įrodymus gauti galima tik neteisėtais būdais, ir juos gavęs – pats tampa nusikaltėliu.

Todėl reikia ieškoti būdų, kaip iš šių teisinių spąstų išsivaduoti. Dokumentų gauti neįmanoma, bet galima pamėginti rekonstruoti pačią technologiją ir jos galimybes. Net jeigu apšaukia sąmokslu teoretikais, galima viešinti jas kuo platesniam ratui žmonių ir atidžiai tirti visus keistus įvykius, kurie galimai susiję su hipostratinių karinių technologijų panaudojimu. Jos naudojamos ka-

riuomenėse, įvairiuose kariniuose konfliktuose, ir visos šiuolaikinių imperijų stulbinančios karinės pergalės susijusios būtent su tokiomis technologijomis.

Tie, kas nori rasti atsakymus į klausimą, kaip buvo pasiektos amerikiečių triuškinančios pergalės prieš milijonines kariuomenes, jų turi ieškoti tokiose juodose karinėse technologijose. Kita vertus, kai kurios jų versijos turi trūkumą, kad jie yra masinio naikinimo ginklai ir juos plačiai taikyti vengiama todėl, kad nenorima viešai demonstruoti masinių skerdyinių, nes tada kultų daugybė klausimų. Tačiau yra daugybė variantų, kurie tinkami individualiam panaudojimui, ir jie pritaikomi žvalgybos institucijų susidorojimui su pavieniais asmenimis.

Kitaip sakant, hipostratiniuose ginkluose naudojamos pačios įvairiausios technologijos ir jų veikimo spindulys skirtingas. Kai kuriuos simptomus jaučia didelis skaičius žmonių, o kitus tik pavieniai asmenys, bet nežinodami tokių metodų paslapties, dažnai asocijuoja jas su mistika. Šis pasaulis iš tikro yra mistinis, anapusinis pasaulis, tačiau ši mistika įvaldyta fizikos ir sukurtos praktiškai pritaikomos technologijos.

Apsisaugojimo priemonių aš nežinau jokių. Galiu tik patarti būti labai dėmesingais supančiai aplinkai, nes vietinė hipostrata gali būti užteršta nematoma radiacija, per kurią skleidžiamas slopinimo ir net mirties dažnis.

Taip pat reikia suprasti, kad išorinis ir vidinis realinas yra tik viena, paviršutinė strata, ir kad už jos egzistuoja nežinomi pasauliai. Jie nėra toks stebuklas kaip gali atrodyti iš pirmo žvilgsnio, nes šiose stratose egzistuoja žmogaus fizinio kūno ir sielos nematomi komponentai ir sąveikauja su aplinka nematomais būdais. 2017 metais taip pat pasistengsiu gauti kuo daugiau informacijos apie juodosios fizikos technologijas, kurias kuria planetinės mafijos karinės grupuotės ir naudoja jas prieš laisvą žmonių visuomenę.

2017-01-29, Kaišiadorys

Sąmonės inžinerija

Mokslo tikslas yra atskleisti po realinu esančių slaptų stratų paslaptis, išaiškinti pilną jų struktūrą ir pilną vaizdą. Realinas yra ta forma, kurią informacija įgauna smegenyse ir sukuria supančio pasaulio reprezentaciją. Slaptos stratos yra tos tikrovės dalys, iš kurių nepaimama informacija ir kurios realino vaizduose neatvaizduojamos. Dėl šios priežasties vien informaciškai, savo jusliniu patyrimu ir empiriniu protu, jų pažinti neįmanoma, tačiau tą galima padaryti veikiant kūnu ir instrumentais, sukuriant įvairias dirbtines sąveikas ir žiūrint kaip jos užfiksuojamos matavimo prietaisais.

Instrumentai išplečia mokslo galimybes, bet ir jie negali parodyti visko, nes ne bet kokia substancija instrumentalizuojama. Reikia modifikuoti ne tik instrumentus, bet ir pačią sąmonę. Genų inžinerijos tikslas yra kūno modifikavimas, patobulinimas, naujingų savybių sukūrimas. Tačiau dar labiau plėsti reikia sąmonę. Tokios galimybės būtų sąmonės inžinerija, kuri atvertų naujus suvokimo būdus. Tai tolimas tikslas, nes žmogus nežino net dabartinių natūralių jos savybių ir apie jos išplėtimą kalbama tik pačiose slapčiausiose ir pažangiausiose laboratorijose.

Kad sąmonę būtų įmanoma perkurti, reikia žinoti jos mechanizmus. Dabartinės smegenų teorijos, nors ir daug pasiekusios, pagrindinių paslapčių neatskleidžia. Pavyzdžiui, kas yra kokybė arba tas pats suvokimas, kaip sąmoningumo centras. Iš ko jie pagaminti, kaip tą substanciją pasiekti, įvaldyti. Akivaizdu viena, kad čia kalba apie gilųjį pasaulį, apie daleles, kurios su fizine realybe sąveikauja neįprastais būdais. Tokių pasaulių ieškoma dalelių greitintuvuose ir *kolaideriuose*. Ir jeigu tikėsime informacija, kuri pasiekia viešumą, tokio pasaulio pasiekti nepavyksta.

Tačiau taip tik sakoma. Yra daug dalykų, kurie oficialiai „neegzistuoja“, bet iš tikro yra faktas, nors dažnai apipintas įvairiomis legendomis ir mistifikacijomis. Tokia yra psichotroninė technika, spindulinė ir implantinė, kuri mano tinklaraštyje yra įrodyta; pirmiausiai mano, taip pat kitų žmonių, vadinamų *Targeted Individuals*, liudijimais. Todėl nenustebsime, kad ir kvantinė fi-

zika yra daug toliau pažengusi, negu yra rodoma. O teoriškai galima modeliuoti koki tik nori fizikos gylį. Tai šiame tinklaraštyje jau esu padaręs.

Taigi sąmonę įmanoma pažinti. Taip pat ją įmanoma išplėsti, sukurti naujas sąmoningumo formas, kurios atspindėtų realybės dalis, iki tol buvusias nepasiekiamomis. Tada, naudojant papildomas galimybes, atskleisti tą slaptą tvarką, kuri egzistuoja nematomose realybės stratosė. Tokios tvarkos išaiškinimas parodytų holoplastinį tikrovės vaizdą, išaiškintų objektyvaus laksana struktūrą ir pritaikytų ją pažangių technologijų kūrimui. Išnaudojus 100 proc. galimybių civilizacija pasiektų ribą ir šiame pasaulyje judėti daugiau nebūtų kur. Tačiau tai daug darbo reikalaujantis uždavinys, ir jis ne toks paprastas kaip gali pasirodyti.

Holoplastinės technologijos sukurtų dirbtinę realybę, kuri gebėtų konkuruoti su natūralia ir būtų netgi daug pažangesnė už natūralią. Plėstųsi dirbtinis pasaulis ir tai sukeltų pavojų natūraliai biosferai. Tačiau abejoju, ar dirbtinis pasaulis ilgai išsilaikytų ant planetos paviršiaus. Jis greitai persikels į kosmosą, kur tuštuma ir negyva materija, todėl dirbtinės gyvybės palaikymo sistemos bus pagrindas kosmoso gyventojams. Tai ir yra dirbtinio pasaulio tikslas – sukurti prielaidas plėtrai kosminėje erdvėje, kuri beribė ir kur galimybes riboja tik technologijų neturėjimas.

Gali pasirodyti, kad atsakymas yra ne dirbtinės gyvybės užprogramavimas, bet dirbtinės sąmonės sukūrimas. Mokant kurti kokybines reprezentacijų formas, galima sąmoningais vaizdiniais paversti bet kokią techninę ir technologinę informaciją, panaudoti ją tikrovės suvokimo išplėtimui. Tam reikia naujo požiūrio į žmogų, į smegenis, kuris peržengtų primityvų materializmą ir biologizmą ir matytų tikrovę, avangardinės fizikos dėka, gilesnę, tokią, kokia ji yra iš tikro. Yra paviršiaus pasaulis – jis jau ištyrinėtas, tačiau yra ir gelmė – ją taip pat reikia pažinti, kad ir kaip tai būtų sudėtinga. Tai nėra lengva ir tai gali atrodyti skirtinga ne kiekvienam, nors yra pakankamai ambicingų žmonių, kuriems tai darbas pagal jėgas. Tačiau jie turi atsisakyti standartinių proto formų ir formuoti kitoki savo sąmonės modelį, kuriame informacija perdirbama kitokiais būdais. Reikia tobulėti savo viduje ir ne vien kaupiant išorinę informaciją, bet gilinant sąmonės formas, siekiant

sujungti gilesnius sluoksnius, išskelti į realinę visą jos vaizdą. Tokia sąmonė yra holoplastinė sąmonė ir jos įgijimas ezoterikoje (tai neturėtų atrodyti keista) vadinamas pakilimu. Tai neįprastas pakilimas, nebūtinai pagal populiarąją ezoteriką. Toks pakilimas iš tikro tėra gabumų išplėtimas.

Kaip visi gabumai veikia, aprašiau santraukoje „Pakilimo pradžiamokslis“ (2016). Šios santraukos tikslas – išmokyti žmogų į savo protų sistemą įtraukti visus žmogaus gebėjimus, net tuos, kurie atrodo su mokslu nesusiję. Galima paklausti, kaip su mokslu susijęs oneiriumas. Sapnas nėra pažinimo instrumentas, tačiau sapnas gali būti pažinimo objektas, ir domina kaip tam tikras įdomus sąmonės mechanizmas, kurį žinodami daug geriau suprasime žmogų. Todėl ir naudoti reikia viską, taip pat tyrinėjamas turi būti visas žmogus, kaip esu pasakęs – visas žmogaus spektras.

Svarbiausia – atsisakyti pasenusių ir neproduktyvių metodų.

Neuroninis biologizmas yra per daug ribotas modelis, kuris turi būti išplėstas. Pati neurono, tokio kokį jį piešia vadovėliuose, koncepcija yra pasenusi. Mano išplėtimas susijęs su tuo, ką viešinu paskutinius kelis mėnesius, o būtent trijų sluoksnių piramidinį žmogaus modelį: fizinė brana – informacijos šaltinis, gnostinė brana – dinaminė šablonų sąveika, ir luksorinų laukas – realino objektyvumo pertvara, kurioje susiformuoja suvokimas, į kokybes suformuojantis informaciją iš žemesnių sluoksnių.

Nesunku suprasti ir mano mintį. Tokią trisluoksnę struktūrą turi turėti atskiras neuronas ir visos smegenys: pirmas – fizinio neurono sluoksnis, kuris ištyrinėtas; toliau gnostinis neurono antstatas, kuris gali būti jaukęs kaip laukas į fizinį neuroną arba gali būti atskiras gnostinis neuronas; ir trečias sluoksnis – luksorinų debesis, kurį skleidžia tam tikri kvantai trisluoksnių neurono sandaroje ir pritraukia iš aplinkos tam tikrą pseudo-Higgso kondensatą.

Tokia neurono anatomija. Bet dar svarbesnė – fiziologija, kuri yra vadinama veiksmo potencialu, perduodančiu informaciją. Aprašyta trijų aukštų sandara reiškia, kad ir veiksmo potencialas perduodamas per visus aukštus, kaskadiniu principu: fizinis neuronas – gnostiniam neuronui; gnostinis neuronas – luksorinų laukui. Veikia tam tikras rezonansas ir sinchronizacija. Paprastame

neurone tai tik elektra; gnostiniame neurone – gnostinės srovės, sukuriančios juslinių šablonų dinamikas, įeinančias į ekranų pagrindą; ir rezonansas su luksorinų kondensatu įžiebia neurono trečiame aukšte suvokimo kibirkštį, kuri yra sąmonės pagrindas.

Pasiekus tokią smegenų gelmę, būtų galima pamatyti visą žmogų, visą jo sandarą, suprasti kaip veikia protas ir galiausiai sukurti dirbtines jo imitacijas. Tam reikia žinoti kaip generuojami sluoksniai neurone, koks mechanizmas ir jį pamėgdžioti. Tada būtų galima net sukurti antrą ir trečią *egzokorteksą* (dirbtinę smegenų žievę) ir sujungti ją su natūralia smegenų žieve. Į dirbtinius korteksus būtų galima įdėti visas turimas technologijas: televizorius, radijo ryšius, kompiuterius, telefonus ir ką tik nori, taip pat jų valdymą mintimis. Tai vadinama SKS (sąmonės kompiuterio sąsaja).

Aišku ir tai, kaip toks žmogus dabar fantastikoje yra vadinamas – tai būtų biokiborgas. Medicina ištyrusi fizinį kūną – jo nesunaikino. Reikia tikėtis, kad ištyrus sąmonę – ji taip pat nebus sunaikinta; tai bus panaudota žmogaus patobulinimui. Kad ir kokios būtų natūralaus žmogaus galimybės, jis niekada neprilygs biokiborgo galimybėms, nes biokiborgas bus visų specialybių genijus, su fenomenalia atmintimi ir operuojantis begaliniais informacijos kiekiais.

2017-02-14, Kaišiadorys

Rodyklē

A

Aleksandras, 40
apeksizmas, 42, 44
archontas, 1, 2, 3
Aristotelis, 20, 65

D

de Chardin, T., 117
didžioji sieva, 8, 9, 11, 13,
16, 28, 68, 71, 73, 74, 79,
90
Dievo bažnyčia, 2, 13, 37,
53, 54
dievūnas, 45, 47, 48, 54, 56

F

Feynman, R., 113, 114, 117

H

Hegel, G., 80, 116
Heidegger, M., 80, 93
Higgs, P., 131, 159
Husserl, E., 80

J

Jėzus, 7, 8, 21, 23, 27, 60,
62

K

Kant, I., 20, 80, 93, 142

L

Landsbergis, V., 153
luksorinas, 95, 97, 99, 101,
103, 104, 116, 124, 130,
132, 133, 135, 136, 138,
139, 140, 142, 145, 146,
153, 154, 160

M

Marx, K., 61
Maxwell, J., 12, 120
mažoji sieva, 9, 13, 16, 29,
40, 52, 57, 68, 69, 71, 73,
74, 79, 86, 90, 91
Mendelejev, D., 12
Mockus, D., 8, 28, 60, 62,
73, 74, 75, 79, 80
Mozė, 21

N

Nietzsche, F., 7, 26, 27, 42,
43, 44, 48, 49, 60, 63, 85,
127

P

Platonas, 20, 49, 55, 65, 85,
89
pohumanizmas, 17, 28, 54
psichovektorius, 1, 17, 29,
39, 51, 71, 92

R

raigas, 28, 57, 59

realinas, 138, 139, 140, 143,
145, 152, 156, 157
rišlys, 3, 4, 31, 47, 56, 57,
69, 90, 92

S

sątvarys, 11, 16, 28, 30, 33,
34, 36, 65, 75, 79, 80, 81,
85, 86, 88, 90
sątvarelogija, 25, 26, 33, 55,
80
Schopenhauer, A., 17, 65
Šėtono baųnyčia, 2, 53, 54

Šliogeris, A., 7, 9, 26, 27,
36, 39, 42, 43, 55, 60, 62,
73, 79, 80, 82, 86, 93
Stirner, M., 61, 64, 86
sumatorius, 11, 31, 34, 38,
42, 44, 46, 48, 51, 55, 58,
60, 63, 68, 70, 74, 80, 83

T

transhumanizmas, 17, 28, 53

U

Uroboras, 20, 28, 29, 65, 75,
76, 78, 79